

Nr. 31

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1996-1997

18 maart 1997

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

INTERPELLATIES

MONDELINGE VRAGEN

Inhoud

Nr. 31

Dinsdag 18 maart 1997

Berichten van verhindering	1
Voorstellen van decreet	
Indiening en verwijzing	1
Voorstellen van resolutie	
Indiening en verwijzing	1
Wijziging in de verwijzing naar commissie	2
Verslagen	
Indiening	2
Met redenen omklede moties	
Indiening	2
Verslag van het Rekenhof	
Indiening en verwijzing	4
Opmerking van het Rekenhof	
Indiening en verwijzing	4
Voorontwerp van decreet	
Indiening	4
Voorstellen van normatieve rechtshandeling van de EG	
Indiening	4
Opmerkingen van het Rekenhof over begrotingsbesluiten	
Indiening	5
Mededelingen van de Vlaamse regering	
Indiening	5
Mededeling van de Vlaamse Gemeenschapscommissie	
Indiening	5
Kennisgevingen van het Arbitragehof	
Indiening	5
Motie van orde	
Voorstellen tot spoedbehandeling	5
Sprekers : de heren Gilbert Bossuyt, André Denys en Filip Dewinter	
Interpellaties (Regl. art. 73)	
Interpellatie van de heer Paul Van Grembergen tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de verklaringen van de minister-president inzake de gevolgen van de situatie bij de federale regering voor de Vlaamse economie en werkgelegenheid	

Interpellatie van de heer André Denys tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de verklaringen van de minister-president inzake de gevolgen van de situatie bij de federale regering voor de Vlaamse economie en werkgelegenheid	6
Interpellatie van de heer Jos Geysels tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de verklaringen van de minister-president inzake de gevolgen van de situatie bij de federale regering voor de Vlaamse economie en werkgelegenheid	6
Interpellatie van de heer Filip Dewinter tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de verklaringen van de minister-president inzake de gevolgen van de situatie bij de federale regering voor de Vlaamse economie en werkgelegenheid	6
Sprekers : de heren Paul Van Grembergen, Carl Decaluwé, Jef Sleenckx, André Denys, Jos Geysels, Joachim Coens, Filip Dewinter, Johan De Roo, Jaak Gabriels en Jacques Laverge, mevrouw Nelly Maes, de heren Marc Olivier, Chris Vandenbroeke, Gilbert Bossuyt en Jean-Marie Bogaert en minister Eric Van Rompuy en minister-president Luc Van den Brande	6
Met redenen omklede moties	30
Regeling van de werkzaamheden	30
Bijlage	
Mondelinge vraag van de heer Georges Cardoen tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de evaluatie van het Vlabinvest-programma	32
Mondelinge vraag van mevrouw Brigitte Grouwels tot mevrouw Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid, over de veertiendaagse "Vlaanderen-Nederland" in Brussel	35
Mondelinge vraag van de heer Francis Vermeiren tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de uitwijking van bedrijven naar Waals-Brabant	37
Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de afbouw van de permanentie van de afdeling Electriciteit en Mechanica te Gent en het ontheffen uit zijn opdracht van het afdelingshoofd te Gent	40
Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de opzegging van pachtcontracten door De Lijn	41
Mondelinge vraag van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de goedkeuring door de Vlaamse regering van een order voor nieuwe tramstellen	43
Mondelinge vraag van de heer Jan Caubergs tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de werking van de diensten van Arohm	45
Mondelinge vraag van de heer Jos Stassen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de gerechtelijke procedure tussen de Vlaamse regering en het koninklijk gesticht van Mesen te Lede	46
Mondelinge vraag van de heer Leo Cannaeerts tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de negatieve gevolgen van het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 1996	47
Mondelinge vraag van de heer Ludo Sannen aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de herbestemming van 15 ha KMO-zone in Lummen	49

Mondelinge vraag van mevrouw Maria Tyberghien-Vandenbussche tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de toepassing van het dijkendecreet naar aanleiding van 'oeverversterkingswerken' aan de IJzer	
Mondelinge vraag van de heer Jos Stassen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de dijkversterkingswerken aan de IJzer	51
Mondelinge vraag van de heer Ward Beysen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het plan op de middenberm van de E19 een bos te planten	55
Mondelinge vraag van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de opvang van zwangere vrouwen en baby's die illegaal in ons land verblijven	56
Mondelinge vraag van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de installatie van de JO-lijn, een nieuwe communicatielijn met de bijzondere jeugdbijstand	57
Mondelinge vraag van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de opvang van licht tot matig mentaal gehandicapten	59
Mondelinge vraag van de heer Peter Vanvelthoven tot mevrouw Wivina Demeester, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, over het uitvoeringsbesluit bij het decreet houdende oprichting van een Vlaamse Gezondheidsraad en van een Vlaamse Adviesraad voor erkenning van verzorgingsvoorzieningen	60

VOORZITTER : De heer Norbert De Batselier

– *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

– *De vergadering wordt geopend om 14.35 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

Christian Van Eyken, Francis Vermeiren : gezondheidsredenen ;

Herman Candries, Herman Suykerbuyk : buitenslands ;

Kris Van Dijck : familieverbindingen.

VOORSTELLEN VAN DECREET**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende voorstellen van decreet werden ingediend :

- Voorstel van decreet van de heer Steve Stevaert houdende de oprichting van een fonds voor duurzame energiebronnen in Vlaanderen – 567 (1996-1997) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden.
- Voorstel van decreet van de heren Jacky Maes, Peter Vanvelthoven, André Van Nieuwkerke en Freddy De Vilder houdende wijziging van het decreet van 20 maart 1984 houdende het statuut van de logiesverstreckende bedrijven – 568 (1996-1997) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden.
- Voorstel van decreet van de heer Luk Van Nieuwenhuysen houdende invoering van subsidievoorwaarden voor in aanmerking komende verenigingen

– 573 (1996-1997) – Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Staatsherforming en Algemene Zaken.

- Voorstel van decreet van de heer Guy Swennen houdende de organisatie en de subsidiëring van wijkgezondheidscentra

– 579 (1996-1997) – Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin.

- Voorstel van decreet van mevrouw Kathy Lindkens en de heren André Van Nieuwkerke en Peter Vanvelthoven houdende het opstellen en realiseren van een jeugdsportbeleidsplan

– 581 (1996-1997) – Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Cultuur en Sport.

- Voorstel van decreet van de heren André Van Nieuwkerke, Peter Vanvelthoven en mevrouw Kathy Lindkens houdende regeling van de erkenning en de subsidiëring van de landelijk georganiseerde sportfederaties

– 582 (1996-1997) – Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Cultuur en Sport.

VOORSTELLEN VAN RESOLUTIE**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende voorstellen van resolutie werden ingediend :

- Voorstel van resolutie van de heren Kris Van Dijck, Jean-Marie Bogaert, Hugo Marsoul, mevrouw Cecile Verwimp-Sillis en de heren Stefaan Platteau en Jef Sleenckx betreffende de erkenning van de rechten van inheemse volkeren – 563 (1996-1997) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden.
- Voorstel van resolutie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen betreffende het voorzien in middelen voor een Vlaamse inbreng in satellietuitzendingen – 572 (1996-1997) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Mediabeleid.

Voorzitter

- Voorstel van resolutie van de heren Pieter Huybrechts en Luk Van Nieuwenhuysen betreffende het Nederlandstalig secundair onderwijs te Brussel
– 574 (1996-1997) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid.
- Voorstel van resolutie van de heren Leonard Quintelier en Freddy De Vilder betreffende het Vlaamse actieplan tot vermindering van het ozongehalte op leefniveau
– 578 (1996-1997) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud.
- Voorstel van resolutie van de heren Johan De Roo, Gilbert Bossuyt, Marino Keulen, Paul Van Grembergen en Jos Geysels betreffende het Europees jaar tegen het racisme
– 580 (1996-1997) – Nr. 1.

Wijziging in de verwijzing naar commissie

De voorzitter : De volgende voorstellen van resolutie werden gewijzigd in de verwijzing naar commissie :

- Voorstel van resolutie van mevrouw Veerle Heeren en de heren Eddy Schuermans en Leonard Quintelier betreffende de thermische isolatie van woningen en in het bijzonder van de ramen
– 556 (1996-1997) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden.
(Voorheen verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting).

VERSLAGEN**Indiening**

De voorzitter : De volgende verslagen werden ingediend :

- Verslag uitgebracht door de heer Freddy De Vilder namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud over het voorstel van decreet

van de heer Johan Malcorps houdende wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen
– 103 (1996-1997) – Nr. 2.

- Verslag uitgebracht door de heer Herman Candries namens de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden over de hoorzitting over de problematiek van de sluiting van de Renault-vestiging in Vilvoorde
– 559 (1996-1997) – Nr. 1.
- Verslag uitgebracht door de heren Leo Canaerts en Karel De Gucht namens de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden over de hoorzittingen over de recente gebeurtenissen rond het dossier Boelwerf Vlaanderen en over de gedachtewisseling over het verslag van Arthur Andersen over het onderzoek van de sociale subsidiëring van Boelwerf Vlaanderen NV
– 571 (1996-1997) – Nr. 1.

MET REDENEN OMKLEDE MOTIES**Indiening**

De voorzitter : De volgende met redenen omklede moties werden ingediend :

- Met redenen omklede motie van de heren Herman Suykerbuyk, Karel De Gucht en Jef Sleenckx tot besluit van de op 4 maart 1997 door de heren Herman Suykerbuyk, Karel De Gucht, Paul Van Grembergen, Karim Van Overmeire, mevrouw Cecile Verwimp-Sillis en de heer Jef Sleenckx gehouden interpellaties tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, respectievelijk over het beleid van de Vlaamse regering ten aanzien van de Intergouvernementele Conferentie van de Europese Unie, over het beleid van de Vlaamse regering ten aanzien van de Intergouvernementele Conferentie van de Europese Unie, over de strategie van de Vlaamse regering met betrekking tot Europa, over het beleid van de Vlaamse regering ten aanzien van de Intergouvernementele Conferentie van de Europese Unie, over de vooruitgang inzake de herziening van het verdrag van Maastricht op

Voorzitter

- de Intergouvernementele Conferentie en over het beleid van de Vlaamse regering ten aanzien van de Intergouvernementele Conferentie van de Europese Unie
– 561 (1996-1997) – Nr. 1.
- Met redenen omklede motie van mevrouw Nelly Maes, de heer Karel De Gucht, mevrouw Cecile Verwimp-Sillis en mevrouw Gerda Raskin tot besluit van de op 4 maart 1997 door de heren Herman Suykerbuyk, Karel De Gucht, Paul Van Grembergen, Karim Van Overmeire, mevrouw Cecile Verwimp-Sillis en de heer Jef Sleecx gehouden interpellaties tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, respectievelijk over het beleid van de Vlaamse regering ten aanzien van de Intergouvernementele Conferentie van de Europese Unie, over het beleid van de Vlaamse regering ten aanzien van de Intergouvernementele Conferentie van de Europese Unie, over de strategie van de Vlaamse regering met betrekking tot Europa, over het beleid van de Vlaamse regering ten aanzien van de Intergouvernementele Conferentie van de Europese Unie, over de vooruitgang inzake de herziening van het verdrag van Maastricht op de Intergouvernementele Conferentie en over het beleid van de Vlaamse regering ten aanzien van de Intergouvernementele Conferentie van de Europese Unie
– 562 (1996-1997) – Nr. 1.
 - Met redenen omklede motie van mevrouw Sonja Becq, de heer Guy Swennen, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heer Bart Vandendriessche en mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot besluit van de op 6 maart 1997 door mevrouw Sonja Becq en de heer Guy Swennen in commissie gehouden interpellaties tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, respectievelijk over de financiering van de initiatieven voor buitenschoolse opvang en over de buitenschoolse kinderopvang
– 564 (1996-1997) – Nr. 1.
 - Met redenen omklede motie van mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht tot besluit van de op 6 maart 1997 door de heren Francis Vermeiren en Bruno Tobback in commissie gehouden interpellaties tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstel-
ling, respectievelijk over de aanpassing van de prijs voor het waterverbruik en de gevolgen voor de verbruikers en over de gevolgen van de nieuwe regeling inzake de waterheffing en de gratis levering van drinkwater
– 565 (1996-1997) – Nr. 1.
 - Met redenen omklede motie van mevrouw Yolande Avontroodt, mevrouw Patricia Ceyens, mevrouw Ria Van Den Heuvel en de heer Etienne Van Vaerenbergh tot besluit van de op 6 maart 1997 door de heren Etienne Van Vaerenbergh en Bart Vandendriessche in commissie gehouden interpellaties tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, respectievelijk over de betaalbaarheid van rusthuizen en over de gevolgen van de recente federale besparingsmaatregelen inzake de residentiële ouderenvoorzieningen voor het Vlaams bejaardenbeleid
– 566 (1996-1997) – Nr. 1.
 - Met redenen omklede motie van de heren Felix Strackx, Wilfried Aers en Joris Van Hauthem tot besluit van de op 6 maart 1997 door mevrouw Sonja Becq en de heer Guy Swennen in commissie gehouden interpellaties tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, respectievelijk over de financiering van de initiatieven voor buitenschoolse opvang en over de buitenschoolse kinderopvang
– 569 (1996-1997) – Nr. 1.
 - Met redenen omklede motie van de heren Bart Vandendriessche, Guy Swennen, mevrouw Trees Merckx-Van Goey en mevrouw Sonja Becq tot besluit van de op 6 maart 1997 door de heren Etienne Van Vaerenbergh en Bart Vandendriessche in commissie gehouden interpellaties tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, respectievelijk over de betaalbaarheid van rusthuizen en over de gevolgen van de recente federale besparingsmaatregelen inzake de residentiële ouderenvoorzieningen voor het Vlaams bejaardenbeleid
– 570 (1996-1997) – Nr. 1.
 - Met redenen omklede motie van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot besluit van de op 11 maart 1997 door mevrouw Ria Van Den Heuvel in commissie gehouden interpellatie tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over het beleid inzake ont-haal en integratie van etnisch-culturele minderheden
– 575 (1996-1997) – Nr. 1.

Voorzitter

- Met redenen omklede motie van de heren Filip Dewinter en Felix Strackx tot besluit van de op 11 maart 1997 door mevrouw Ria Van Den Heuvel in commissie gehouden interpellatie tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over het beleid inzake onthaal en integratie van etnisch-culturele minderheden
– 576 (1996-1997) – Nr. 1.
- Met redenen omklede motie van de heren Felix Strackx en Wilfried Aers tot besluit van de op 11 maart 1996 door mevrouw Patricia Ceysens in commissie gehouden interpellatie tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de problemen van twee-verdienersgezinnen bij het combineren van hun professionele en gezinstaken en over de kinderopvang
– 577 (1996-1997) – Nr. 1.

– 528 (1996-1997) – Nr. 9.

Verwezen naar de Commissie voor Mediabeleid.

VOORONTWERP VAN DECREET**Indiening**

De voorzitter : Het volgende voorontwerp van decreet werd ingediend :

- Voorontwerp van decreet houdende het statuut van de Vlaamse Mediaraad en tot oprichting van het Vlaams Commissariaat voor de Media (VR 23/1996-1997).

Dit voorontwerp van decreet ligt ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

VERSLAG VAN HET REKENHOF**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : Het volgende verslag van het Rekenhof werd ingediend :

- Verslag van het Rekenhof over de werking van het Mina-fonds over het jaar 1995
– 28-A (1996-1997) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud.

VOORSTELLEN VAN NORMATIEVE RECHTSHANDELING VAN DE EG**Indiening**

De voorzitter : De volgende voorstellen van normatieve rechtshandeling van de EG werden ingediend :

- Voorstel van beschikking van de Raad van de Europese Unie betreffende een communautair actieprogramma voor de steun aan NGO's die milieubescherming tot hoofddoel hebben (EG 5/1996-1997).
- Gewijzigd voorstel voor een besluit van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautair actieprogramma op het gebied van het cultureel erfgoed (RAPHAEL) (EG 6/1996-1997).

Deze voorstellen liggen ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

OPMERKING VAN HET REKENHOF**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende opmerking van het Rekenhof werd ingediend :

- Opmerkingen van het Rekenhof over het ontwerp van decreet betreffende de omzetting van de BRTN in een naamloze vennootschap van publiek recht

OPMERKINGEN VAN HET REKENHOF OVER BEGROTINGSBESLUITEN

Indiening

De voorzitter : De volgende opmerkingen van het Rekenhof werden ingediend :

- Opmerkingen van het Rekenhof (N14-1.109.436 B1) over :
 - het besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1996 houdende verdeling van een tweede schijf van het provisioneel krediet ingeschreven onder organisatie-afdeling 39, programma 10 – provisionele kredieten (02), basisallocatie 00.08 van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1996 ;
 - het besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1996 met betrekking tot de opheffing van een kredietherverdeling.

Deze opmerkingen van het Rekenhof liggen ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MEDEDELINGEN VAN DE VLAAMSE REGERING

Indiening

De voorzitter : De volgende mededelingen van de Vlaamse regering werden ingediend :

- Uitvoeringsstand van de begroting en de schatkisttoestand van de Vlaamse Gemeenschap, toestand op 31.01.1997.
- Toerbeurtregeling voor de deelname aan de EU-ministerraden in de periode 1997-1999.

Deze mededelingen liggen ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MEDEDELING VAN DE VLAAMSE GE- MEENSCHAPSCOMMISSIE

Indiening

De voorzitter : De volgende mededeling van de Vlaamse Gemeenschapscommissie werd ingediend :

- Resolutie van de Vlaamse Gemeenschapscommissie van 28 februari 1997 met betrekking tot de overheidsmededelingen op de openbare omroep.

Deze mededeling ligt ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

KENNISGEVINGEN VAN HET ARBITRAGE- HOF

Indiening

De voorzitter : De volgende kennisgevingen van het Arbitragehof betreffende beroepen tot vernietiging en prejudiciële vragen liggen ter inzage bij het Secretariaat van het Parlement, Afdeling Decreetgevend Secretariaat :

- Rolnummers 1042, 1043, 1046 en 1047 ;
- Rolnummer 1044 ;
- Rolnummer 1045 ;
- Rolnummer 1048 ;
- Rolnummer 1049 ;
- Rolnummer 1050 ;
- Rolnummers 1051, 1052, 1053, 1054 en 1055 ;
- Rolnummer 1059.

MOTIE VAN ORDE

Voorstellen tot spoedbehandeling

De voorzitter : Dames en heren, met toepassing van artikel 44 van ons Reglement heeft de heer Bossuyt bij motie van orde het woord gevraagd.

De heer Bossuyt heeft het woord.

De heer Gilbert Bossuyt : Mijnheer de voorzitter, ik wil bij motie van orde vragen dat we ons morgen uitspreken over de spoedbehandeling van het voorstel van resolutie betreffende het Europees jaar tegen het racisme.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijn fractie sluit zich aan bij de vraag van de heer Bossuyt, mijnheer de voorzitter.

Wij vragen de spoedbehandeling voor de motie betreffende een belangenconflict inzake de kinderbijslag.

De voorzitter : De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Er is een motie betreffende een belangenconflict inzake de identiteitskaarten van de heer Van Hauthem. We vragen ook daarvoor de spoedbehandeling.

De voorzitter : We zullen ons morgen voor de stemmingen over deze spoedbehandelingen uitspreken.

Het incident is gesloten.

INTERPELLATIES (Regl. art. 73)

Interpellatie van de heer Paul Van Grembergen tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de verklaringen van de minister-president inzake de gevolgen van de situatie bij de federale regering voor de Vlaamse economie en werkgelegenheid

Interpellatie van de heer André Denys tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de verklaringen van de minister-president inzake de gevolgen van de situatie bij de federale regering voor de Vlaamse economie en werkgelegenheid

Interpellatie van de heer Jos Geysels tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buiten-

lands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de verklaringen van de minister-president inzake de gevolgen van de situatie bij de federale regering voor de Vlaamse economie en werkgelegenheid

Interpellatie van de heer Filip Dewinter tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de verklaringen van de minister-president inzake de gevolgen van de situatie bij de federale regering voor de Vlaamse economie en werkgelegenheid

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde zijn de samengevoegde interpellaties van de heren Van Grembergen, Denys, Geysels en Dewinter tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de verklaringen van de minister-president inzake de gevolgen van de situatie bij de federale regering voor de Vlaamse economie en werkgelegenheid.

De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, dames en heren, overvalt u soms ook het gevoel dat u niet meer weet wat te zeggen ? Enerzijds wil ik mijn eigen grote ergernis en verontwaardiging uiten, anderzijds wil ik luisteren naar de opmerkingen en kritiek van de mensen. Soms is die kritiek onterecht. Dit interpellatieverzoek werd al weken geleden ingediend. Het incident is intussen overgewaaid. Desondanks kan ik niet nalaten mijn interpellatie te houden.

We mogen niet toegeven aan de ontmoediging die onze opdracht met zich meebrengt. U hebt hier zelf gezegd, mijnheer de voorzitter, dat u misschien niet meer voor een politiek mandaat zou kiezen, indien u kon herbeginnen. Ik denk dat intussen heel wat politieke mandatarissen hetzelfde denken. Zwijgen lijkt me geen oplossing ; afstandelijk reageren een vorm van abdicatie. Namens mijn fractie kan ik zeggen dat we geen abdicatie wensen. We wensen het debat ten volle te voeren, ondanks de ongeloofwaardigheid rondom ons.

Ik heb het zelf niet gezien, maar in het tv-programma Jan Publiek werd de vraag gesteld : zijn alle politici corrupt ? Bij de aanvang van de televoting antwoordde 91 percent van de bellers positief. Na het debat vond nog 75 percent dat alle politici cor-

Van Grembergen

rupt zijn. 25 percent had een andere mening. Bovendien dacht ik bij mezelf dat, indien men zou vragen of de slagers in Vlaanderen corrupt zijn, een deel dat zou hebben bevestigd. Een score van 75 percent corrupten zouden ze evenwel niet hebben gehaald. Om het brutaal uit te drukken : wanneer men in Vlaanderen de vraag stelt of de pooiers in Vlaanderen corrupt zijn, dan denk ik dat geen 75 percent dat zou hebben bevestigd. Had men het gevraagd aan landbouwers : allemaal. Ik vermoed dat ons beroep bij die televoting de hoogste score ooit heeft behaald en dat kan voor mij niet door de beugel.

Het onderwerp dat bij mij evenwel echt wrevel opwekt is echter het volgende. Toen we drie weken geleden in het Vlaams Parlement een signaal wilden geven ten aanzien van de publieke opinie om te zeggen dat de Vlaamse volksvertegenwoordiging afstand neemt van wat zich op het federale vlak en in politieke partijen afspeelt, bleek dit in het Vlaams Parlement niet mogelijk te zijn. Er bestond daarover geen eensgezindheid. Twee dagen later heeft een belangrijke partijvoorzitter, met name de heer Van Peel, daarover niets gezegd. Dan waren er twee ministers, de minister-president en minister Van Rompuy, die wel, en naar mijn mening terecht, opmerkingen hadden over het federale niveau. Zij meenden dat het federale niveau, zoals het de politiek bedreef en invulde, een hinderpaal was om in Vlaanderen, met zijn politieke doelstellingen en agenda, recht te laten wedervaren en invulling aan het concept te geven. Bij deze vaststelling kan ik me alleen nog afvragen wie de agenda van de Vlaamse parlementsleden in dit parlement bepaalt. Immers, wanneer de regering onafhankelijker kan praten en oordelen dan het parlement zelf, dan kan men slechts verwachten dat daar een opdracht, een andere beoordelingswijze of zelfs een ander bevel achterzit. En er was inderdaad een ander bevel. Dit werd duidelijk toen de federale eerste minister mededeelde dat hij de Vlaamse parlementsleden de opdracht heeft gegeven te zwijgen. (*Rumoer*)

Twee ministers van de CVP hebben achteraf commentaar geleverd. Het Vlaams Parlement en de Vlaamse parlementsleden van de meerderheid en in casu van de CVP mochten hier hun politieke mening niet kenbaar maken. (*Applaus bij de oppositie*)

Hier trek ik politieke conclusies uit. De eerste luidt dat de meerderheidspartijen van dit parlement niet onafhankelijk oordelen. De agenda van de CVP wordt bepaald door de federale regering en niet

door een strategie gesneden op maat van Vlaanderen. (*Rumoer*)

Ten tweede kom ik tot een analyse die wordt bijgetreden door het grootste deel van de publicisten uit de Vlaamse pers. De Vlaamse minister-president en de Vlaamse regeringsleden permitteren zich een grotere onafhankelijkheid in woordgebruik en in het formuleren van doelstellingen dan de fracties van de meerderheid in het Vlaams Parlement. Wat is daarvan de oorzaak ? Mijn interpellatie is gericht tot de minister-president, maar is tevens een middel om het falen en de nalatigheid van de Vlaamse meerderheidspartijen in dit parlement aan te klagen.

Het federale regeringsbestel ergert me danig. Welk schilderij zou Ensor maken over de huidige politieke situatie in de Belgische staat ? In het midden van het schilderij zouden de bleke hoogwaardigheidsbekleders van de Belgische staat staan, zonder geraamte, rechtgehouden door kazuifels van goudbrokaat met om hun nek en middel de koord van Maastricht. Daarnaast de prinsen met honden en motoren die de publieke opinie toewuiven en menen enige gratie te bezitten. Aan de andere kant het volk dat een grote massa vormt, uitdrukkingloos, sprakeloos, met afgehakte handen omdat ze in een staat leven zonder gezag of moraliteit met een staatsleiding die op alle vlakken abdiceert. Zo stel ik mij dat schilderij voor. Het onderschrift zou La Belgitude of La patrie of La Belgique zijn, mijnheer Sleenckx. Breugel en Bosch zouden er een ander schilderij naast kunnen plaatsen.

Probeer in het onderwijs dan maar eens vaderlandsliefde bij te brengen. Mark Eyskens sprak over België in termen van een negerstaat. We staan nu tien jaar verder, maar de feiten zijn tienmaal erger geworden.

Wat mij en mijn fractie ook nog ergert, is dit. Enkele weken geleden zijn een aantal grote betogingen de revue gepasseerd : denk aan de Witte Mars. En wat doen de regeringsverantwoordelijken op het federale vlak, degenen die met ons deze staat maken ? Ze lopen aan de kop van de Witte Mars en zeggen : wij zijn de Witte Mars. Er volgt een tweede grote betoging over het recht op werk. En wat zegt die regering ? Al uw problemen hebben we opgenomen in onze agenda. Op dit ogenblik zijn ze bezig aan de accaparatie van de betoging voor arbeid.

Ondertussen gebeurt er op het terrein zelf niets. De federale regering is op dit ogenblik onze tegenstrever. De minister-president heeft dit niet op

Van Grembergen

dezelfde flagrante wijze gezegd, maar ik heb begrepen dat hij in elk geval duidelijk wilde maken dat die federale regering niet beantwoordde aan de eisen die Vlaanderen stelt om een toekomstperspectief op te bouwen. Wat zegt die regering aan de mensen van de Witte Mars en aan de betogers voor arbeid en tewerkstelling? Je vous ai compris: ik heb u begrepen. Net zoals Kennedy indertijd naar Berlijn trok en zei: Ich bin ein Berliner. Een poging om zich op die manier te solidariseren.

We stellen dus vast dat dezelfde tactiek onrechtmatig en ongeloofwaardig door de federale regering wordt aangewend. Een schande, wetende dat die Belgische regering haar verantwoordelijkheden ontloopt inzake de grote problemen waarover ze samen met de Vlaamse regering één lijn zou moeten trekken. En die verantwoordelijkheid overlapt vele terreinen. Grootste doelstelling was onder meer tewerkstelling en de sociale zekerheid te hervormen, en we merken er niets van. Dit is niet alleen mijn analyse. Ik heb hier vorige week tot mijn vreugde gelezen dat de heer Justaert, geen onbekende, in een interview in De Standaard zegt: deelt u de kritiek van de CVP op het beleid of de afwezigheid van beleid. Einde citaat. Hij noemt dan een naam, die maar symbool staat voor de hele regering. Het is natuurlijk gemakkelijk schieten op één persoon. Hij zegt tot Minister De Galan, een overigens charmante dame die perfect tweetalig is: er komt niets uit.

Dat is dus de beoordeling van een belangrijke steunpilaar van de christen-democratie over het federale regeringsbeleid. Is dit de enige beoordeling van die federale regering, die ons lamlegt? Tenzij u het nu anders uitlegt, mijnheer de minister-president, ben ik het eens met minister Van Rompuy en uzelf wanneer u zegt dat die Belgische regering ons eigenlijk verhindert te doen wat we in deze tijden moeten doen.

Vandaag schrijft de heer Tegenbos in De Standaard – en ik citeer: deze regering lijkt zich schokloos te willen laten voortglijden. Soms lijkt het er zelfs op dat ze hoopt dat de kiezer in slaap valt. Einde citaat. Dat is wat er wordt gedacht, wordt gezegd, politiek wordt aangevoeld in Vlaanderen. Mijnheer de minister-president, we hebben een Vlaamse regering en u weet dat mijn fractie in belangrijke mate de hoofdaccenten van uw beleid wil steunen, als die onafhankelijk worden bepaald. Daarom vraag ik u: hoe geven we die federale regering de trap onder het achterende die ze verdient, om op

het federale niveau een andere regering samen te stellen.

Het Vlaams Parlement kan politiek die trap geven aan een regering zonder gezag, zonder autoriteit, zonder enige invulling in de realiteit. Ik hoop dat uit dit debat de conclusie kan worden getrokken dat wij als Vlaams Parlement onze verantwoordelijkheid opnemen.

Hoewel het niet gemakkelijk was om dit te zeggen, heb ik in striemende bewoordingen uitgehaald naar de regeringsverantwoordelijken, met wie we worden gelijkgesteld, voor wie wij medeverantwoordelijk worden geacht, met wie we samen worden beoordeeld. Men maakt het onderscheid immers niet. Hoe maken we dus aan dit fatale federale beleid en deze fatale federale regering een einde? Dat is wat mijn fractie, naar aanleiding van uw kritiek op de federale regering, meent te moeten zeggen. We willen u steunen maar we hopen dat de fracties, over alle partijgrenzen heen, dit eindelijk mee zullen waarmaken. Ik weet dat elke partij haar eigen identiteit heeft.

De voorzitter: De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé: Ik wil een aanvullende vraag stellen, mijnheer Van Grembergen. Ik hoor u dit allemaal graag debiteren. Als men echter een trap geeft, wat is dan het alternatief? Als ik op de mars voor werk hoor hoe uw partijvoorzitter denkt met de Volksunie het probleem van Renault aan te pakken, dan vind ik dat vrij demagogisch. Zoiets gaat erin als zoete koek. Ik stel gewoon deze concrete vraag: wat is het alternatief van de Volksunie, wanneer u de regering een trap geeft?

De heer Paul Van Grembergen: Waarom zou het einde der tijden en het einde van het denken aanbreken op het ogenblik dat deze federale regering valt? Daar vreest u toch niet voor? In eerste instantie nemen de Vlaamse regering en het Vlaams Parlement verder hun verantwoordelijkheid op. In tweede instantie moet er een nieuw regeerprogramma of moeten er nieuwe verkiezingen komen. Het zou goed zijn als de kiezer zich kon uitspreken over deze periode. U weet immers dat er in de Vlaamse en Belgische geschiedenis nooit één periode bloeiender is geweest – zowel financieel als economisch – dan de voorbije twintig jaar. Het zijn precies de beleidsmensen van de voorbije twintig jaar die ons hebben opgezadeld met foute keuzes, laffe verantwoordelijkheden en met een schuld van 10.000 miljard frank. We zijn er dus in geslaagd om in de rijkste periode van onze geschiedenis onze kinderen en nakomelingen te

Van Grembergen

beladen met de grootste schuld. Dat is de werkelijkheid. (*Applaus bij de VU en de VLD*)

Wie daar in elk geval verantwoordelijk voor is, zijn degenen die vijftig jaar onafgebroken aan de macht zijn geweest. (*Applaus bij de VU*)

De voorzitter : De heer Sleecx heeft het woord.

De heer Jef Sleecx : Mijnheer Van Grembergen, als ik het goed begrijp, hebt u hier duidelijk gepleit voor een onafhankelijk Vlaanderen.

De heer Paul Van Grembergen : Dat is niet waar.

De heer Jef Sleecx : Zeg dan ook duidelijk wat u wilt. Eigenlijk bent u aan het pleiten voor een onafhankelijk Vlaanderen, waar of niet ? Zeg dat dan tenminste duidelijk, zodat we het weten.

De heer Paul Van Grembergen : Ik pleit voor basis-solidariteit. Ik pleit ervoor dat Wallonië en Vlaanderen elkaar vinden in akkoorden. Ik pleit voor een federatie. Ik pleit echter ook voor een eigen politieke verantwoordelijkheid waarmee men naar de bevolking kan gaan. Een democraat kan het alleen maar onaanvaardbaar vinden dat een politieke partij die in Vlaanderen niet beoordeeld kan worden, de essentiële sleutel om het beleid uit te stippelen, in handen heeft. Dat is een democratisch deficit. U moet mee nadenken over een manier om dat democratisch deficit op te vullen. (*Applaus bij de VU*)

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys (*Op de tribune*) : Mijnheer de minister, collega's, net zoals de heer Van Grembergen wil ik deze interpellatie beginnen met te wijzen op de grote legitimiteitscrisis waar de politiek op dit ogenblik mee wordt geconfronteerd. De politiek lijdt vandaag aan een sterk gebrek aan geloofwaardigheid. De heer Van Grembergen heeft verwezen naar feiten die zich hier drie weken geleden hebben voorgedaan. Toen heeft men geweigerd een resolutie goed te keuren. De motivatie van CVP-fractie leider De Roo hiervoor was dat we ons niet moeten bemoeien met wat de federale regering doet. We hebben echter vastgesteld dat zowel minister-president Van den Brande als minister Van Rompuy enkele dagen later in een kranteninterview net hetzelfde beweerden als wat wij hier naar aanleiding van deze resolutie hadden gezegd. Dat is het beste bewijs. Mijnheer De Roo, vorige week heeft u trouwens een persconferentie

gehouden waarin u een pleidooi hield voor een krachtiger parlement tegenover de regering.

Wij werken al een hele tijd rond nieuwe politieke cultuur in de werkgroep, maar een nieuwe mentaliteit is veel belangrijker dan het doen van een aantal concrete technische voorstellen. We zullen pas over een krachtiger parlement beschikken, als we ons in het parlement zelf durven uitspreken, zelfs al gaat wat we zeggen in tegen de mening van de regering. Mijnheer De Roo, met deze houding hebben u en uw fractie bewezen grotere platbroeken te zijn dan de twee excellenties.

Mijnheer Decaluwé en mijnheer Coens, jullie zware verklaringen zijn niet van de lucht, maar jullie bekrachtigen deze verklaringen niet met parlementaire daden. Jullie voegen het woord niet bij de daad, noch de daad bij het woord. Dat tast de politieke geloofwaardigheid aan.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer Denys, in de plenaire vergadering waarin werd gestemd over het voorstel van resolutie, had u iets handiger moeten zijn. Ter zitting heeft men de bespreking van de resolutie aangevraagd. U wist zeer goed dat wat men vroeg, juridisch en institutioneel niet haalbaar was. Als men een schorsing had aangevraagd, was een gesprek hierover mogelijk geweest. U speelde echter gewoon een spelletje CVP-pesten. Als u het had gemeend, dan hadden we resultaten kunnen boeken. Die kans hebt u ons niet gegund.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Mijnheer de voorzitter, gezien de heer Decaluwé ons hoop geeft, kunnen we inderdaad overwegen om onze resolutie opnieuw in te dienen.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer Geysels, voor mij persoonlijk is alles bespreekbaar.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, de dag voordien, vóór 16 uur, hebben wij de tekst van onze motie doorgespeeld aan de oppositiepartijen, alsook aan de heren De Roo en Bossuyt. Zij hadden dan ook voldoende tijd om hierover te beraadslagen. De heer Decaluwé beweert dat wij opnieuw het spelletje CVP-pesten spelen. Hoewel ik soms zin heb om dit te doen, kan ik hem verzekeren dat dit nu niet het geval is. (*Gelach*)

Denys

Ik ben het nagenoeg eens met wat de minister-president en minister Van Rompuy hebben gezegd. Voor zover ik weet, zijn zij nog steeds de boegbeelden van hun partij.

Minister-president Luc Van den Brande : Dan is er in feite geen enkel probleem.

De heer André Denys : Mijnheer de minister-president, er is wel degelijk een probleem. Ik wil in de eerste plaats nagaan of u werkelijk meent wat u zegt, of dat u daarentegen in de pers alleen verklaringen aflegt om uw achterban te sussen. U hebt namelijk gezegd dat de federale regering meer dan één tand moet bijsteken. (*Gelach*)

Minister-president Luc Van den Brande : Ik heb niet beweerd dat er bij de federale regering een tand moest worden getrokken. (*Gelach*)

De heer André Denys : Mijnheer de minister-president, u hebt openlijk gevraagd of de Parti Socialiste nog bij machte is om te zorgen voor de nodige regeringsstabiliteit op het federale vlak. De volgende dag verklaarde minister Van Rompuy in een interview nagenoeg hetzelfde. Indien de CVP moeilijkheden heeft met haar achterban, zijn er steeds twee ministers die zich op het Vlaamse niveau profileren. Een van hen is minister Van Rompuy. Welnu, in het interview verklaart hij, ik citeer : Waals verval schaadt Vlaanderen. Einde citaat. Bovendien maakt hij duidelijk dat bepaalde afremmingsmanoeuvres van de Parti Socialiste vooral nefast zijn voor het sociaal-economisch beleid dat wij in Vlaanderen willen voeren.

Mijnheer de voorzitter, met deze interpellatie willen wij toetsen of de regering meent wat ze zegt. De essentie van deze twee interviews was de vaststelling dat Vlaanderen zonder de PS minstens even goed zou presteren als het grote voorbeeld, Nederland. De PS is echter tegen Marivlam, de maatregel om via de vennootschapsbelasting de arbeidskosten te verlagen. Ze is eveneens tegen een eenvoudige, doorzichtige verlaging van de arbeidskosten en tegen de oprichting van de Vlaamse Informatiemaatschappij. Minister di Rupo weigert overigens om de zeventien besluiten te ondertekenen die nodig zijn om onze eigen telecommunicatiewetgeving uit te voeren. De PS is tegen de resolute keuze voor een arbeidsintensieve groei en blijft zich verzetten tegen een herverdeling van het Waals verval. Dit zijn de woorden van minister Van Rompuy en van de minister-president.

Collega's, men voegt er zelfs nog iets aan toe. Mochten de statistieken en ook het rapport van de Nationale Bank met geregionaliseerde cijfers werken, zou naar verluidt zelfs blijken, zoals minister Van Rompuy zegt, dat Vlaanderen eigenlijk even goed werkt als Nederland.

Mijnheer de minister-president, ik moet zeggen dat we het met uw eerste vaststelling eens zijn. De PS is op dit ogenblik de remmende factor in ons land. Met de tweede vaststelling kan ik me evenwel niet verzoenen. U zegt met name dat Vlaanderen het op dit ogenblik, als we de cijfers apart konden analyseren, het even goed zou doen als het Nederlandse voorbeeld. Sta me toe, zonder daarom op het debat van april te willen vooruitlopen, nu al drie cijfermatige vergelijkingen aan te halen.

Eerst en vooral stellen we vast dat de groei in Nederland vooral te maken heeft met het verminderen van het overheidsbeslag aldaar. Men geeft dus minder uit als overheid en dat resulteert in groei en welvaart via de privé-sector. In mijn vergelijking springen de volgende cijfers als belangrijkste in het oog : in 1993 kende Vlaanderen een groei van de overheidsuitgaven met 7,9 percent. In Nederland bedroeg die groei toen slechts 4 percent. In 1994 groeiden de Vlaamse overheidsuitgaven met 7,9 percent, tegenover slechts 0,1 percent voor Nederland. In 1995 lag de groei in Vlaanderen op 4,1 percent, tegenover opnieuw slechts 0,1 percent voor Nederland. In 1996 geeft de Vlaamse overheid alweer meer uit dan de Nederlandse : 3,6 percent tegenover 1,2 percent. Het is dus duidelijk dat Vlaanderen in de jaren negentig vooral werd gekenmerkt door een zeer sterke groei van de overheidsuitgaven, zowel primair als in totaal beschouwd.

Een andere vaststelling is dat de Nederlandse overheid in haar uitgaven een zeer belangrijke accentverschuiving heeft doorgevoerd. Het accent wordt steeds minder gelegd op rechtstreekse overheidstewerkstelling of op het rechtstreeks subsidiëren van overheidstewerkstelling, maar steeds meer op de omgevingsfactoren, op de infrastructuur, op wat men kredieten met economische doelstellingen noemt. Dit in tegenstelling tot Vlaanderen, waar we in die periode net het tegenovergestelde zien gebeuren.

De resultaten inzake tewerkstelling zijn belangrijk. In diezelfde periode stellen we in Vlaanderen een werkloosheidsgraad vast van 74 percent in de privé-sector. In Nederland is dat 80 percent. We merken dat er in Nederland een activiteitsgraad is van 59,4 percent, tegenover 51,4 percent in Vlaan-

Denys

deren. Wat de heer Van Peel zondag heeft gezegd, klopt dus niet. Het is dus evenmin juist als beide ministers zeggen dat we nu vergelijkbaar zijn met Nederland. We staan op dat vlak nog aardig wat van Nederland af.

Minister Eric Van Rompuy : In de statistieken van VRIND, dit zijn de eigen statistieken van onze planningsdienst, werd berekend – conform de Eurostat-statistieken – wat de werkloosheidsgraad is in Vlaanderen, uitgedrukt in percent van de beroepsbevolking. Daaruit blijkt dat wij op 5,8 percent zitten, tegenover 7 percent voor Nederland. U kunt nu natuurlijk die cijfers van VRIND betwisten. Wat in elk geval wel klopt, is dat de aangroei van banen in Nederland hoger scoort dan bij ons. Als we dan nog de statistieken bekijken, dan zien we dat we vorig jaar in Vlaanderen ongeveer 20.000 banen hebben gecreëerd. In Nederland, ongeveer drie keer groter dan Vlaanderen, werden 110.000 banen gecreëerd. Naar Vlaanderen omgerekend betekent dit dus dat daar ongeveer 35 tot 40.000 banen zijn ontstaan, het dubbele van Vlaanderen.

Onze groei moet inderdaad arbeidsintensiever worden. U mag niet vergeten dat de federale regering drie jaar geleden een reële inkomensstop heeft doorgevoerd, dit wil zeggen : een loonstop van drie jaar waar de VLD niet mee akkoord ging en waartegen met name de heer Verhofstadt, zoals u zich nog zult herinneren, zich verzet heeft. Ten tweede heeft de federale regering een verlaging doorgevoerd van de sociale lasten ten belope van 51 miljard frank. Nederland voert al sinds 1983 een inkomensbeleid en plukt daar nu de vruchten van. Dit verklaart waarom hun groei arbeidsintensief is. Wat we de volgende jaren moeten nastreven, is dat die reële loonstop wordt aangehouden en dat we bijkomende inspanningen leveren op het vlak van de verlaging van de arbeidskosten. De federale regering wil nu met Maribel een bijkomende inspanning doen van zeven miljard frank, maar het is evident dat Vlaanderen met het oog op de economische situatie, vragende partij is om in de volgende jaren de arbeidskost te verlagen. Maar zeggen dat er niets gebeurd is ? Er is een loonstop geweest van drie jaar !

Ten tweede heeft de federale regering een verlaging van de sociale lasten ten uitvoer gebracht voor een totaalbedrag van 51 miljard frank. Sinds 1983 voert Nederland een inkomensbeleid. Daar worden nu de vruchten van geplukt. Dat verklaart waarom hun groei arbeidsintensief is. Wij moeten

ervoor zorgen dat de reële loonstop wordt aangehouden. Met reële loonstop bedoel ik een matiging van de lonen. Daarnaast moeten we een bijkomende inspanning leveren op het gebied van de verlaging van de arbeidskosten. De federale regering gaat nu met de Maribel-operatie zo een bijkomende inspanning verrichten van zeven miljard frank. Het is evident dat ook de Vlaamse overheid vragende partij is om de komende jaren de arbeidskosten te verlagen.

Men kan dus onmogelijk beweren dat er nog niets is gebeurd. Er is een loonstop geweest van drie jaar. Daarnaast was er de verlaging van de sociale lasten. De heer Van Grembergen heeft het over demagogie en over het feit dat de politici niet geloofwaardig zijn. Hij beweert dat de federale regering niets doet. Dit is dus volstrekt onjuist. Ik ben het wel met hem eens dat de federale regering meer zou moeten doen. Men mag echter niet alles op één hoop gooien. Dit jaar verwachten we voor Vlaanderen een reële economische groei van ongeveer 3 percent. Voor België zal dit cijfer 2,25 percent bedragen. De groei vindt dus vooral plaats in Vlaanderen. Ik geef wel toe dat onze groei niet arbeidsintensief genoeg is. Daar moeten we nog aan werken.

Laten we toch ook niet vergeten dat we komen van een tekort van 15 percent van het BNP in 1981. We hebben dit teruggebracht tot 3 percent. Eens we die doelstelling hebben gehaald, zal er ruimte komen voor verdere maatregelen. Het is dus manifest onjuist om te beweren dat er niets is gebeurd. Er werd een lastenverlaging ten uitvoer gebracht voor een totaalbedrag van 51 miljard frank. Er moet uiteraard nog meer gebeuren. De Vlaamse regering is dan ook van plan om daadwerkelijk meer te doen.

We moeten afstappen van slogantaal en het dossier in al zijn elementen bekijken. U maakt een vergelijking met Nederland. De Nederlandse overheidsuitgaven met de uitgaven van de Vlaamse begroting vergelijken, is appels met peren vergelijken. Wij werken met dotaties. Vergelijkt u maar eens de uitgaven van de federale begroting met die van Nederland. Er is de voorbije jaren een reële daling van de overheidsuitgaven geweest. Ons overheidsbeslag neemt minder toe dan het Nederlandse.

Mijnheer Denys, de cijfers die u geeft, zijn hoogst betwistbaar en volledig uit hun context gerukt. Deze demagogie ergert mij. (*Applaus bij de CVP en de SP*)

De heer André Denys : Ik vind het zeer betreurenswaardig dat men applaudisseert voor zo een interventie. Dit betekent immers dat men gewoon niet naar mij wil luisteren. (*Rumoer*)

Minister Van Rompuy heeft op één punt gelijk. Het is inderdaad zo dat de situatie in Vlaanderen nog niet zo goed is als in Nederland. Hij heeft echter ongelijk als hij beweert dat de uitgaven van de Vlaamse en de Nederlandse overheid helemaal niet met elkaar te vergelijken zijn. Dat geldt alleen voor de inkomsten. Op dat vlak is er inderdaad een duidelijk verschil tussen Nederland en Vlaanderen, aangezien wij niet over een eigen fiscaliteit beschikken. Maar we beslissen echter wel autonoom over onze uitgaven. In de door mij aangehaalde periode was de uitgavengroei van de Nederlandse overheid veel lager dan die van de Vlaamse. Dit heeft de Nederlanders toegelaten om de lasten te verminderen, wat de sleutel tot de arbeidskostenverlaging in Nederland aanreikte.

Collega's, u moet de twee interviews goed lezen. Er was een duidelijk verschil tussen de uitlatingen van minister Van Rompuy en die van minister-president Van den Brande.

Minister Van Rompuy heeft gezegd, waarschijnlijk geïnspireerd door zijn broer, dat we ons best gedaan hebben op federaal vlak. We hebben inderdaad een aantal arbeidskostverlagende maatregelen genomen. Minister-president Van den Brande zegt echter – en ik citeer : al die maatregelen zijn zo ondoorzichtig, het is een oerwoud van allerlei maatregelen waarin een kat zijn jongen nog niet terugvindt. Het gevolg is dat ze op het terrein zelf geen enkele efficiëntie hebben. Einde citaat. Dit is het verschil met wat minister Van Rompuy zegt.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : U bejubelt het Nederlandse model. Ik lees dat ook in verschillende interviews.

De heer André Denys : Ik vind dat inderdaad het grote voorbeeld.

De heer Carl Decaluwé : U hebt nog niet durven zeggen, of misschien zegt u het straks, dat in Nederland een paarse coalitie regeert. Welke coalitie uit welk land is al jaren gekant tegen een sociaal Europa ? Het is de paarse coalitie uit Nederland !

Als de heer De Clercq in het Europees Parlement pleit voor een sociaal Europa, als voorzitter van de Europese liberalen, dan zou hij de liberalen in

Nederland, samen met de socialisten, moeten overtuigen van een sociaal Europa. Men moet dus niet zeggen, zoals in een vorig debat, dat de federale regeringen van Jean-Luc Dehaene en Wilfried Martens niets hebben gedaan voor een sociaal Europa. Het zijn vooral de Nederlanders, onder het mom van de Britten, die het sociaal Europa tegenhouden, en niet de Belgische federale regering.

De heer André Denys : Mijnheer Decaluwé, als u echt de waarheid wilt : het succes van het Nederlands model is gestart onder een coalitie van CDA en PvdA. Ik heb geen moeite om te erkennen dat de akkoorden van 1983, waarbij men afspraken gemaakt heeft over loonontwikkeling, een eerste aanzet zijn geweest.

Niemand kan echter ontkennen dat het onder de paarse coalitie is – u begint er zelf over – dat men de ombuiging gedaan heeft. Daarbij heeft men de overheidsuitgaven aan banden gelegd, wat toeliet om de lasten te verlagen. Men heeft de lastenverlaging geaccentueerd om ervoor te zorgen dat de groei zou leiden tot een meer arbeidsintensieve groei. Wij zijn vragende partij om dat te kunnen bereiken. Wij willen dit toegepast zien in Vlaanderen, ook al weet ik dat Vlaanderen Nederland niet is. De goede ideeën die men daar benut, zouden wij echter ook moeten benutten.

Ik heb hier Renault niet willen aanhalen. Omdat u er toch over begint, zou ik een rechtstreekse vraag willen stellen aan de minister-president, in verband met de verklaringen die Renault-directeur Schweitzer vorige week gedaan heeft in de Franse Assemblée. De heer Schweitzer heeft verklaard dat hij inzake de brutaliteit van de beslissing gedwongen is geweest door de Vlaamse minister-president. Ik zeg hier enkel wat de heer Schweitzer gezegd heeft, het staat in de annalen van een hoorzitting die gehouden is in de Franse Assemblée. De heer Schweitzer zegt dat hij wel wilde onderhandelen.

De heer Carl Decaluwé : Geloof u dat werkelijk ?

De heer André Denys : Hij zegt dat hij wel wilde onderhandelen en dat hij de tijdsruimte had voorzien, tot 20 maart met name, om tot een overeenkomst te komen met de werknemers. Hij zegt dat hij tot deze brutaliteit is gedwongen door de minister-president die niet wilde wachten tot 20 maart.

De voorzitter : Mijnheer Denys, deze interruptie sluit niet echt aan bij het onderwerp.

De heer André Denys : Ik werd uitgedaagd door de heer Decaluwé.

De voorzitter : De heer Decaluwé is een ontembaar man, dat weet u. Ik neem aan dat de minister-president hierop wil reageren.

Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, waarde collega's, dit alles valt buiten het opzet van deze interpellaties. Daarom wil ik hierover onmiddellijk mijn antwoord kenbaar maken. Ik wil hier herhalen wat ik enkele dagen geleden aan France Inter heb verklaard. Ik heb toen gesproken over de hoorzitting die in de Franse Assemblée werd gehouden. Men ondervroeg me toen over de verklaring in kwestie. Ik neem geen woord terug van wat ik toen heb gezegd. Ik citeer nu mezelf : het getuigt van lafheid van de heer Schweitzer om een dergelijke verklaring af te leggen. En het getuigt ten tweede male van zijn onverantwoordelijkheid. Einde citaat.

Wat dit dossier betreft is mijn opstelling zonneklaar. Tijdens het debat in dit halfroond, dus nog vooraleer de heer Schweitzer een verklaring had afgelegd, heb ik gezegd welke houding ik dag na dag, bijna uur na uur, heb aangenomen. Essentieel is daarbij het volgende. Ik heb de heer Schweitzer op 26 februari ontvangen. Hij heeft me toen meegedeeld dat de groep-Renault tot sluiting wil overgaan. Ik heb hem toen gezegd wat ik ook op 5 maart in het Vlaams Parlement heb gezegd. Ik heb hem gezegd : ik geef u 24 uur om uw verantwoordelijkheid op te nemen. En als u uw verantwoordelijkheid niet neemt binnen de 24 uur, dan verbreek ik het vertrouwelijk karakter van de door u gedane mededeling.

We hebben de notulen van die vergadering ontvangen. Ik lees daarin dat de heer Schweitzer het volgende heeft gezegd – en ik citeer : *Toujours, selon cet article, le gouvernement flamand a refusé de suivre la logique de Schweitzer qui souhaitait une consultation sur le traitement social accompagnant la fermeture.* Einde citaat.

Essentieel in deze verklaring is dus niet het gesugereerde feit dat de heer Schweitzer ooit maar enigszins de intentie zou hebben gehad om te onderhandelen over de beslissing tot sluiting. Dat is immers niet het geval geweest. Maar wél is het zo dat hij op 26 februari, en ook vier dagen later, 's zaterdags, twee keer op mijn kabinet uitdrukkelijk het volgende heeft verklaard. Ik zal het opnieuw in het Frans zeggen, want alles kan worden herleid tot deze twee zinnen : *Je ne vous reproche rien. Je ne vous demande rien.*

Zijn verklaring staat ook in schril contrast met datgene wat hij tijdens die hoorzitting heeft verklaard. Daar heeft hij ook gezegd dat de arbeidskost geen rol speelde, en dat er geen enkel verwijt kan worden gemaakt aan het adres van de arbeiders en de directie van Vilvoorde, noch aan het adres van de Vlaamse of de federale regering. Dit alles staat in schril contrast met zijn verklaring waarin hij stelt dat hij alles, inclusief de ermee samenhangende problematiek van de arbeidskost, opnieuw wil onderzoeken. Hij is dus ten tweede male inconsequent geweest.

Ik denk dus, mijnheer Denys, dat ik op 26 februari voor een echt dilemma stond. Ik had twee mogelijkheden. Ofwel moest ik deze vertrouwelijke informatie meer dan vier weken voor mezelf houden. Ik vond dat echter onverantwoord, en ik heb dat dan ook niet gedaan. Ik heb hem wel gewezen op zijn verantwoordelijkheid om binnen de 24 uur te doen wat hij moest doen. Het waren niet de Vlaamse regering, de federale regering of de medewerkers van Renault-Vilvoorde die besloten hebben om de Renault-vestiging in Vilvoorde te sluiten, maar slechts één persoon en dat is de heer Schweitzer met zijn Renault-groep.

De heer Schweitzer getuigt van een ongehoorde brutaliteit. Terwijl hij weet dat hij een zware sociale fout heeft gemaakt, onderneemt hij als een kat op een heet zinken dak een laatste poging om zijn gezicht te redden door het aan de houding van minister-president Van den Brande te wijten dat alles moest verlopen zoals nu is gebeurd.

Ik kon het ethisch niet met mijn opvattingen in overeenstemming brengen om deze buitengewoon belangrijke informatie langer dan 24 uur voor mezelf te houden. Daarom heb ik inderdaad – zoals ik hier ook op 5 maart heb meegedeeld – gezegd : ik geef u 24 uur. Zo niet zou men vier weken lang met de voeten van de arbeiders van Renault hebben gespeeld. Die verantwoordelijkheid wilde ik niet nemen, mijnheer Denys.

Er is dus geen enkele contradictie tussen wat ik hier op 5 maart heb gezegd en wat ik vandaag zeg. Er is zelfs geen contradictie met wat de heer Schweitzer in de hoorzitting heeft gezegd.

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Mijnheer de voorzitter, ik was aanwezig bij het onderhoud van minister-president Van den Brande met de heer Schweitzer. De minister-president heeft toen in het Frans

Van Rompuy

gezegd : je ne veux pas être complice à votre information. Einde citaat. U moet zo spoedig mogelijk de mensen inlichten over uw beslissing, want wij willen niet de gegijzelden zijn van uw informatie. De minister-president wilde die ethische verantwoordelijkheid niet op zich nemen. Dat is zo in alle duidelijkheid aan de heer Schweitzer gezegd.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Ik neem zowel akte van de verklaringen van minister-president Van den Brande als van die van minister Van Rompuy. Ik ben te goeder trouw. Ik heb geen enkele reden om te twijfelen aan uw verklaring.

Maar de brutaliteit – zoals u het noemt – van de heer Schweitzer bij deze beschuldiging is zo belangrijk en zo bezwarend voor u, mijnheer de minister-president, dat een verklaring voor France Inter niet volstaat. Ik vind dat u hierover heel scherp protest moet aantekenen bij de Franse regering en bij de heer Schweitzer zelf. Daarom stel ik voor om dat ook hier te doen. U doet ermee wat u wil, maar het is heel belangrijk om deze verwarring uit de wereld te helpen.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer Denys, ik vraag uitdrukkelijk dat u zich op dit punt nuanceert. Er is geen enkel bezwarend element ten opzichte van mij, zoals u het formuleert. Ik zou zeggen : integendeel. Er zou een groot probleem zijn geweest als ik inderdaad niet binnen 24 uur duidelijkheid had geëist. Ik zou voor mezelf niet hebben kunnen rechtvaardigen dat ik die informatie gedurende 24 weken geheim zou hebben gehouden. Bovendien weet u dat ik de Franse ambassadeur meer dan eenmaal heb ontvangen en dat ik dus meer dan duidelijk – en langs de normale kanalen – niet enkel mijn bedenkingen bij deze verklaring maar ook mijn afkeuring te kennen heb gegeven. Ik geloof dat ik de juiste weg heb gevolgd.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, het is niet mijn bedoeling om deze discussie te rekken. Maar de minister-president zou er goed aan doen om de Handelingen te lezen van het debat dat terzake in het Franse parlement werd gevoerd.

Mijnheer de voorzitter, sommigen beweren dat de taalgrens in dit land ook meer en meer een welvaartsgrens wordt. Met de sluiting van Renault-Vilvoorde in het achterhoofd klinkt dit natuurlijk nogal cynisch. Het is nochtans duidelijk dat er qua welvaart- en tewerkstellingscijfers geen betwisting meer mogelijk is : de afstand tussen Wallonië en Vlaanderen wordt alsmaar groter. Dat is eerder te wijten – dat moeten we wél zeggen, dames en heren – aan het economische verval of de slechte economische prestaties in Wallonië dan aan het goed economisch presteren van Vlaanderen. Men citeert die cijfers soms om aan te tonen dat Vlaanderen het veel beter doet dan Wallonië. De reden daarvoor is het feit dat Vlaanderen – gelukkig – een eigen ondernemerscultuur heeft, die hier dieper geworteld is dan in Wallonië. U weet dat in het Waalse landsgedeelte – onder meer door de PS – een soort van overheidseconomisch beleid werd gevoerd rond een periferie van intercommunales en parastatale instellingen. Los van dit verschil inzake de cultuur van het ondernemen zal het straks, binnen Europa, niet zozeer de taalgrens zijn die het welvaartsverschil zal bepalen. Het zal vooral – wees daar maar zeker van – de lastengrens zijn die in Europa dit verschil determineert. Regio's zoals Vlaanderen, met hoge arbeidslasten, met zeer hoge fiscale en parafiscale druk, dreigen te worden geconfronteerd met een voortdurende daling van de welvaart, met een steeds dreigender gevaar voor fabriekssluitingen en stijgende werkloosheid.

Mijnheer de voorzitter, in de ondertoon van de naar aanleiding van deze interviews geformuleerde voorstellen, merken we een aantal zaken op waarmee we het volkomen eens zijn. Waar de hoofdtoon van de Mars voor Werk van zondag er eerder een was van het herverdelen van werk via werkdag, heb ik de indruk dat in uw interviews eerder een duurzame arbeidsgerichte groei wordt beklemtoond. Het is een dergelijke aanpak die ook wij bepleiten. Alleen, mijnheer de minister-president, stellen we voortdurend een verschil vast tussen uw woorden en uw daden. Ik geloof dat het onvoldoende is om de situatie voortdurend aan te klagen en dit voortdurend te beklemtonen zonder dat men terzake enige strategie ontwikkelt. Mijnheer de minister-president, wanneer zult u aan de PS zeggen dat het nu genoeg is geweest ? Het ontbreekt de PS aan elk moreel gezag. De PS zit opgezadeld met een vice-premier die onze eigen Vlaamse aspiraties betreffende de ontwikkeling van een eigen Vlaamse informatiemaatschappij afremt. De PS heeft een minister van Sociale Zaken die er maar niet in slaagt om haar eigen budget te beheersen. De PS misbruikt het woord solidariteit om een misvormde Waalse economie als een blok aan het

Denys

been van Vlaanderen vast te klinken. Wat men ook moge zeggen, welke gevoelens men ook moge koesteren ten overstaan van ons land, dit is een onhoudbare situatie. Het federale land België zal maar blijven bestaan als de kloof tussen Wallonië en Vlaanderen kleiner wordt. Deze kloof is evenwel maar overbrugbaar als er een nieuwe dynamiek tot stand wordt gebracht in Wallonië. Het kan toch niet dat die kloof wordt gedicht door Vlaanderen af te remmen opdat Wallonië zou kunnen bijbenen. Welnu, dames en heren, iedereen weet dat die nieuwe dynamiek er niet kan komen met een PS in vrije val, die alle moeite van de wereld heeft om nog topfiguren te vinden die niet belast zijn met erfzonden.

Mijnheer de minister-president, onze vraag is zeer duidelijk : hoe lang staat u dit nog toe ? Hoe lang zal dit nog duren ? Welke strategie hebt u om te vermijden dat Vlaanderen mede het slachtoffer wordt van een partij die eigenlijk geen partij meer is ? Mocht u straks antwoorden door uit te pakken met een Vlaams zegebulletin, waarin u verklaart hoe goed we zijn en hoe goed we werken, dan zou ons dat alleen nog meer beangstigen. Dat zou immers betekenen dat u zelf geen strategie hebt voor Vlaanderen en dat u zich volledig schaaft achter het overlevingsinstinct van eerste minister Dehaene. Dames en heren, dat is het slechtste wat Vlaanderen zou kunnen overkomen. (*Applaus bij de VLD en de VU*)

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Ik heb nog een vraag voor de heer Denys. Mijnheer Denys, u pleit terecht voor een versnelling, op federaal niveau, van de voorbereiding van de informatiesamenleving die er moet komen in januari 1998. Minister Di Rupo is op dat vlak bevoegd. Hij moet in het federale parlement worden geïnterpelleerd omtrent de stand van zaken, omtrent koninklijke besluiten en dies meer. We hebben dit besproken en aangekaart bij een aantal federale parlementsleden. We bekwamen dat daar bij de actualisering van het federale regeerakkoord rekening mee zou worden gehouden. Verder komt er een extra ministerraad betreffende de informatiesamenleving. Dit werd in het federale parlement meegedeeld door minister Di Rupo naar aanleiding van een vraag van de CVP-fractie. Ik was daar als toeschouwer aanwezig en kon alleen maar vaststellen dat daar geen enkel VLD-lid te bespeuren viel.

De heer André Denys : Dat is het zwakste argument dat men terzake kan bedenken. Maanden lang hebt u hier geïnterpelleerd over de onbeslistheid van minister Di Rupo. Deze kwestie kon al lang geregeld zijn. We hebben voorgesteld moties mee te ondertekenen om de Vlaamse regering te verzoeken in het overlegcomité te stappen zodat dit probleem kan worden geklaard. U hebt geweigerd dergelijke moties mee te ondertekenen. Wij staan nu op het punt een dergelijke motie in te dienen. We vragen dat u de daad bij het woord voegt. Wat in de Kamer gebeurd is, weet ik niet, want ik was er niet bij. We beschikken wel degelijk over instrumenten om de federale regering ertoe aan te sporen zaken te regelen die voor Vlaanderen van belang zijn. (*Applaus bij de VLD*)

De heer Joachim Coens : Mijnheer Denys, we hebben ons probleem al op diverse manieren aangekaart in dit parlement, via moties zowel als via resoluties. Ik wilde alleen maar zeggen dat u dit ook op federaal niveau dient te bepleiten. Ik wilde alleen aanklagen dat de VLD dat niet gedaan heeft bij de ondervraging van minister Di Rupo.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, dames en heren, voor de minister-president heb ik enkele vragen klaar, maar onrechtstreeks ook voor een aantal fracties. Ik zal proberen het niet te hebben over het gedrag van de heer Schweitzer in de Franse Assemblée.

We verschillen over een aantal zaken grondig van mening, mijnheer de minister-president. Als ik de verklaringen van de heer Schweitzer lees, vind ik dat hij ze hard moet maken. Het is niet aan de beschuldigde om verdachtmakingen, die mijns inziens twijfelachtig zijn, te weerleggen. Ik neem akte van uw reactie, mijnheer de minister-president. In een goed werkende democratie horen bij beschuldigingen ook harde bewijzen. Verklaringen zoals deze van de heer Schweitzer doen noch het bedrijf enig goed, noch zijn eigen positie. Het debat omtrent Renault dreigt te ontsporen in wederzijdse beschuldigingen. Daar gaat het niet om. Het gaat om politieke keuzes.

In het weekend van 21-22 februari heb ik me bijzonder geërgerd aan uw verklaringen in de Financiële Economische Tijd, mijnheer de minister-president. Zowel uw timing als formulering waren uiterst slecht gekozen. Amper twee dagen na een debat hier hebt u buiten het parlement straffe uitspraken gedaan. Volgens het bijzondere wetsartikel

Geysels

70 bent u, in tegenstelling tot de federale Eerste Minister, rechtstreeks verantwoordelijk voor het Vlaams Parlement.

Wat was onze bedoeling op 19 februari ? We hebben toen samen met de VU en de VLD een resolutie ingediend waarin enerzijds afstand werd genomen van het gebrek aan politieke verantwoordelijkheid van de Parti Socialiste, en waarin anderzijds benadrukt werd dat ook Vlaamse politici en partijen hun volle verantwoordelijkheid inzake politieke deontologie moeten opnemen.

We hadden dus een drievoudig doel : de geloofwaardigheid van de politiek en van het Vlaams Parlement vergroten, een einde maken aan een bepaalde manier van politiek bedrijven, en selectieve verontwaardiging vermijden. De resolutie, die door verschillende fracties was ingediend, bevatte geen rechtstreekse evaluatie van de federale regering door de oppositie. Wel namen we afstand van de politieke praktijk van een van de federale regeringspartners en van de gevolgen daarvan voor de geloofwaardigheid van de politiek en het regeringswerk. Daarop heeft de heer De Roo in het debat het volgende gezegd, ik citeer : het is niet legitiem dat we een resolutie goedkeuren waarmee we ons mengen in een federale aangelegenheid. Laat ons ieder voor eigen deur vegen. Einde citaat. Op 21 februari zei de minister-president in de Financieel Economische Tijd echter het volgende : ik aanvaard niet dat de groeikansen van Vlaanderen genekt worden omdat de PS niet in staat is haar werk in het federale kabinet uit te oefenen. Einde citaat.

Wij namen met onze resolutie afstand van de politieke praktijk van een partij die tot de federale regering behoort. De minister-president bekritiseert rechtstreeks en onrechtstreeks het beleid van de federale regering, wat zijn goed recht is. Toch zegt de fractievoorzitter van de CVP dat de oppositie, indien deze resolutie wordt ingediend en goedgekeurd, zich mengt in een federale materie. Het spijt me, mijnheer de minister-president, maar dan kan ik niet meer volgen. Het is dan ook niet abnormaal dat men ons niet alleen vanuit de oppositie, maar ook vanuit de meerderheid vragen stelt. Waarom werd buiten het parlement wel een verklaring omtrent deze materie afgelegd, terwijl de CVP-fractie twee dagen eerder in het parlement had gezegd dat zo iets niet kon ? Vanwaar die ongerijmdheid ? Mijns inziens is dit een blaam voor de werking, de functie en de legitimiteit van het Vlaams Parlement.

Ik stel nogmaals de vraag : klopt de redenering van de heer De Roo ? Als ze klopt, dan begrijp ik de verklaring achteraf niet. Waarom hebt u gezwegen tijdens het debat ? Zowel volgens de traditie van de democratie als volgens het reglement mag u te allen tijde het woord nemen. U kunt eventueel opwerpen dat de resolutie institutioneel verkeerd was geformuleerd. Maar u had de tekst op voorhand, en kon ons dus op dat probleem wijzen, waardoor we misschien tot een gezamenlijke beslissing hadden kunnen komen. Of gebruikt u nu dat argument om uw zwijgen van toen te verklaren : het is het ene of het andere. Ik krijg blijkbaar geen antwoord op mijn vraag. Waarom kan iets niet in het parlement en twee dagen later wel erbuiten ? Waarom zwijgen een aantal jonge CVP-parlementsleden, terwijl ze op 1 februari een nieuwe regering eisten ? Dit is een tweespraak die de werking van het parlement niet ten goede komt en blijk geeft van een bepaalde selectiviteit. Ook in dit geval is het stilzwijgen weer oorverdovend.

Ik ga ervan uit dat men alleen met reden hard is voor de federale regering of voor een bepaalde partij in die regering. Vandaag lees ik in de krant dat de PS in het kader van een nieuwe politieke cultuur besloot om de driedubbele cumul in te voeren. In een federaal land mogen de oppositie, de meerderheid en de minister-president hierover verklaringen afleggen. Als we kritiek geven op het falend beleid van de federale regering in het kader van de rigoureuze Maastrichtnorm, moeten we als Vlaamse volksvertegenwoordigers kunnen vragen of het sociaal-economisch beleid van deze regering wel volstaat. Er zijn tienduizenden werklozen in Vlaanderen en er worden er nog steeds tienduizenden geschorst. Moeten wij ook niet een tandje bijsteken ?

Minister Van Rompuy kon niet weten wat er de dagen na zijn interview zou gebeuren. De opmerking tijdens hetzelfde weekend dat het in Vlaanderen nog niet zo slecht gaat, kan ik ook nog begrijpen, hoewel ik het er niet mee eens ben. Als we echter zien van welke factoren we afhankelijk zijn en dat economische beslissingen niet hier maar elders genomen worden, moet dit parlement de regering vragen of ze zich wel voldoende inzet. Vindt u dat deze regering een effectief antwoord geeft op de problemen die zich ook in Vlaanderen voordoen ? Vindt u niet dat er teveel werklozen zijn ? Zitten we op het goede spoor ? Dat we op het goede spoor zitten, is geen vaststelling, maar een hypothese die voor ons voor discussie vatbaar is. We moeten zowel de federale als de Vlaamse regering volgens dat criterium evalueren.

Geysels

We kunnen geen zegebulletins laten verschijnen op het economisch bilan en zeggen dat in Wallonië alles slecht gaat zonder hieruit consequenties af te leiden. Dat is een ander punt van wrevel. De volgende weken zullen hierover ook vragen rijzen. Hoe kunnen we hier een tandje bijsteken ? Hoe zit het met de opvolging van de tweede tewerkstellingsconferentie ? Welke nieuwe maatregelen gaat men nemen ? We kunnen premier Dehaene niet verwijten stil te staan en ondertussen zeggen dat wij het beter doen. Op wat zou een dergelijke verklaring gebaseerd zijn ? Is de werkloosheid hier dan niet verontrustend ? Ik was bij het lezen van uw verklaringen over de PS in het dubbele interview van 20 en 21 februari teleurgesteld. Uit het interview met minister Van Rompuy bleek dat hij onze problemen onderschat door ervan uit te gaan dat Vlaanderen het bijna automatisch beter zou blijven doen.

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Ik heb nooit gezegd, ook niet in het debat over Renault, dat de Vlaamse economie triomfdagen beleefde. We mogen in Vlaanderen toch ook eens zeggen dat er banengroei is. U betwist dat. Vorig jaar zijn er 20.000 nieuwe banen gecreëerd en de werkloosheid is vorig jaar gedaald met 10 percent, zoals u kunt lezen in de statistieken van de Vlaamse Gemeenschap. Door het uitsluiten van een aantal langdurig werklozen valt dit cijfer weliswaar wat rooskleuriger uit.

De economie hangt veel af van het vertrouwen. Als we altijd zeggen dat we niet meer groeien en dat de werkloosheid alsmaar toeneemt, terwijl we weten dat er een groei is van 2,5 tot 3 percent en er een netto banengroei is, dan vind ik dat ik als minister van Economie ook de positieve punten naar voren moet brengen.

Ik heb, meer dan wie ook, het drama van Renault van dichtbij beleefd. Maar een economie zonder banengroei en met geen enkel perspectief op meer werk zou nog veel erger zijn. Het is evident dat wij meer banen moeten creëren, mijnheer Geysels. Ik hoor van u voorstellen inzake mondiale economie en de concurrentieomgeving waarin wij moeten functioneren. We moeten 70 percent van ons BRP exporteren, we moeten ervoor zorgen dat buitenlandse bedrijven hier actief blijven en we moeten nieuwe ondernemingen opstarten.

U zegt dat groei geen werk creëert en dat we alles onmiddellijk moeten herverdelen vooraleer er groei is. Deze theorieën bieden geen perspectief op werkgelegenheid. U hebt altijd de pretentie om de les te komen spellen over economische theorie. Ik wacht echter nog altijd op het eerste voorstel van Agalev in een mondiale en Europese wereldeconomie waarin we een aantal troeven moeten uitspelen. Hoe gaat u banen creëren, in plaats van vrijblijvend een paar slogans en goedkope stellingen op de tribune te verkondigen, waar u in de economische realiteit niet mee kunt werken ?

Ik verwacht van Agalev een aantal zinvolle voorstellen, en geen algemene verklaring over werktijdverkortings. Want als het concreet wordt, bent u de eerste om af te haken. (*Applaus bij de CVP*)

De heer Jos Geysels : Mijnheer de minister, ik heb u en de minister-president twee vragen gesteld over de verklaringen die u hebt afgelegd tijdens een weekend in februari. Ik heb er zelfs aan toegevoegd dat ik u niet ga pakken op het feit dat een aantal dagen na uw interview het bericht over Renault kwam. Ik speel het spel heel correct.

Als wij op basis van een aantal criteria kritiek hebben op het sociaal-economische beleid van een regering, dan tracht ik die criteria op dezelfde manier te hanteren ten overstaan van alle regeringen. Ik heb u een duidelijke vraag gesteld en daarop moet ik een duidelijk antwoord krijgen. Vindt u niet dat wij, rekening houdend met de economische ontwikkelingen en met het blijvend hoge aantal werklozen, in Vlaanderen ook wat meer inspanningen mogen leveren ? Vindt u dat wij na de manifestatie van zondag veilig kunnen beweren dat alles wel in orde zal komen, dat we geen verdere inspanningen hoeven te leveren ? Dat is mijn boodschap. De uitdagingen verbonden aan onze voorstellen vormen geen enkel probleem. Ik wil dat nu doen, en we zullen het zeker doen op 29 april.

Mijnheer de minister, onze fundamentele boodschap is de volgende : wij proberen duidelijk te maken dat het grote adagium van de jaren zestig dat 2 percent een geweldige elasticiteit als gevolg heeft op het vlak van de werkgelegenheid, nu niet meer opgaat. Een groei van 2 percent zorgt voor stabilisering van de werkgelegenheid. We kunnen hier op basis van de laatste berichten van de studiedienst van onder andere het ACV, 1,7 percent groei van maken, en in het beste geval bereiken rond 2,5 à 2,7 percent.

Geysels

Artikel 23 van de Grondwet zegt dat iedereen recht heeft op werk. Hieruit moet ik besluiten dat de zaak van de arbeidsherverdeling terug op de agenda moet worden gezet. Zijn dit loze kreten? Neen. Het gaat uitsluitend om de politieke wil. Dat is de boodschap die ik u wilde meegeven. (*Applaus bij AGALEV*)

De voorzitter : De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Mijnheer de voorzitter, collega's, mijnheer de minister-president, mijnheer de minister van Economie, ik wil mij uiteraard aansluiten bij de vorige sprekers, die namens drie oppositiefracties terecht een aantal zaken hebben gezegd die ik alleen kan bijtreden. In tegenstelling tot de vorige sprekers wil ik me niet beperken tot een analyse : ik wil een stap verder gaan. Ik wil een aantal conclusies formuleren die men aan die analyse moet durven vastknopen. Men wil, kan of mag dat blijkbaar niet doen.

In tegenstelling tot de vorige sprekers ben ik trouwens helemaal niet verbaasd over uw zogenaamd radicale uitspraken aan het adres van de PS en de federale regering. Uw uitspraken kaderen perfect binnen de door de Vlaamse regering gevoerde blufpokerpolitiek. U slaat en zalft, u geeft en neemt, u lanceert radicale uitspraken zonder er de noodzakelijke consequenties aan vast te knopen. U slikt die vrijblijvende uitspraken enkele dagen of weken later trouwens met het grootste gemak weer in.

Het feit dat u pas reageert op de PS-schandalen nadat in het Vlaams Parlement de politieke meerderheid, waar u als minister-president de eerste woordvoerder van bent, heeft geweigerd om hieromtrent een resolutie goed te keuren, spreekt overigens boekdelen. Het vormt de perfecte illustratie van de zogenaamde blufpokerpolitiek waar ik het in mijn inleiding al over had. U lanceert radicale waarschuwingen aan het adres van de federale regering en aan het adres van de Waalse beleidsverantwoordelijken. Die waarschuwingen zijn mijns inziens echter niet bedoeld voor de federale regering of voor de Waalse beleidsverantwoordelijken : ze zijn enkel bedoeld om het thuisfront koest te houden en om de eigen achterban gerust te stellen.

U bewijst daarmee dat het Vlaams Parlement slechts een marionettenparlement is, dat met handen en voeten is gebonden aan het federale parlement, aan de federale regering en aan de strate-

gieën van de federale partijen die u dient. Alhoewel we uw strategie al langer dan vandaag kennen en voorzien, zijn we niet onverdeeld ongelukkig met uw uitspraken. Met uw analyse zijn we het zelfs volmondig eens. U zegt uiteindelijk wat iedereen al lang weet.

In een interview met de Financieel Economische Tijd zegt u niet te aanvaarden dat de groeikansen van Vlaanderen genekt worden, omdat de PS niet in staat is haar job in de federale regering te doen. U vraagt zich af – en ik citeer : in hoeverre de federale regering in staat is de groei van de economie en de werkgelegenheid in Vlaanderen mogelijk te maken en te ondersteunen. U voegt daaraan toe, en ik citeer nogmaals : dat indien blijkt dat dit met de PS niet kan, er een reuzegroot probleem is. Einde citaat.

U stelt dus een aantal terechte vragen en u merkt even terecht een aantal voor de hand liggende dingen op. Uw analyse is juist, maar een duidelijke conclusie ontbreekt en dat is nochtans essentieel. U duidt enkel de symptomen van de ziekte aan, maar u weigert een remedie te bepalen. U stelt de juiste diagnose, maar u weigert de patiënt te genezen. Zoals u weet zegt het spreekwoord dat zachte heelmeesters stinkende wonden maken.

Het was in een interview met de krant De Standaard dat de Vlaamse minister van Economie Eric Van Rompuy zei dat – en ik citeer : het verval in het zuiden van het land in schril contrast staat met de goed presterende Vlaamse economie. Einde citaat. Minister Van Rompuy maakt zich terecht grote zorgen over die economische terugval van Wallonië, en wat nog belangrijker is, voor de gevolgen daarvan voor de Vlaamse economie.

Minister Van Rompuy vergelijkt de Vlaamse werkloosheidscijfers met de Waalse en komt tot de conclusie dat de werkloosheid in Vlaanderen 5,8 procent van de actieve bevolking bedraagt. In Wallonië is dat 14 procent. Hij stelt dat op 1000 werkende personen in Vlaanderen er 200 een overheidsbetrekking hebben. In Wallonië zijn er dat 500. Hij toont aan dat de economische groei in Vlaanderen bijna 3 procent bedraagt, terwijl de economische groei in Wallonië zo goed als onbestaande is. Minister Van Rompuy haalt aan dat sinds 1980 de Vlaamse economie jaarlijks gemiddeld met 2 procent is gegroeid, terwijl de economische groei in Wallonië gemiddeld veel lager is. Dat wordt trouwens aangetoond door het jaarlijkse Belgische gemiddelde dat sinds 1980 amper 1,7 procent bedraagt.

Dewinter

We zouden aan die cijfers van minister Van Rompuy nog kunnen toevoegen dat Vlaanderen met 58 percent van de bevolking goed is voor meer dan 60 percent van het BBP, terwijl Wallonië met 33 percent van de bevolking slechts instaat voor minder dan 25 percent van het BBP. De rendabiliteit van de bedrijven in de periode 1985-1992 lag 50 percent hoger in Vlaanderen dan in Wallonië. De toegevoegde waarde per werknemer lag 10 percent hoger. De Waalse overheid gaf per persoon in 1996 alleen al bijna 17 percent meer uit dan de Vlaamse, enzovoort.

Die cijfervergelijking van de Vlaamse minister van Economie Van Rompuy die we hier voor de gelegenheid uiteraard nog kunnen aanvullen, is zowat het beste pleidooi voor separatisme dat ik ooit al heb gehoord. Uit al de cijfers die hij zo retorisch opsoemt in het interview, blijkt dat Wallonië niet meer of niet minder dan een blok aan het been van Vlaanderen is. Al die gegevens tonen ten overvloede aan dat Wallonië Vlaanderen meezuigt in het nefaste economische moeras waar het zelf al geruime tijd in terecht is gekomen.

In feite, heren fractieleiders, mijnheer de minister-president, mijnheer de minister van Economie, voert u zonder het zelf te willen en zonder het misschien zelf te weten, een separatistisch pleidooi. Dat is mijn conclusie na de pleidooien die ik hier heb gehoord van de heren Van Grembergen en Denys, en na de interviews in de pers van de minister-president en de minister van Economie. U maakt een analyse die alleen maar tot separatisme kan leiden. De heer Sleenckx maakte een terechte opmerking op het einde van het betoog van de heer Van Grembergen. Wat is het antwoord op de analyse die u maakt, mijnheer Denys ? Mijnheer Van Grembergen, wat is het antwoord op uw analyse ? Wat is het antwoord op de analyse van de minister-president en van de minister van Economie ? Het enige antwoord is de Vlaamse onafhankelijkheid.

Mijnheer de minister-president, u doet me denken aan een hardloper die klaarstaat in de startblokken en wordt toegejuicht door het publiek op de tribune. Hij neemt een enorme start, accelereert en komt op tempo. Enkele meters voor de aankomst haakt hij plotseling af, gaat opzij staan en kijkt hoe iemand anders hem inhaalt en de eindzege behaalt. Tijdens een debat haalt u de juiste cijfers aan, u maakt een perfecte analyse, maar u weigert om hieruit de juiste conclusies te trekken. Die wilt u niet kennen. De argumenten die u aanhaalt, leiden

immers onvermijdelijk tot de conclusie dat Vlaanderen dringend moet kiezen voor zijn eigen onafhankelijkheid. Alle andere remedies die worden opgesomd, zijn uiteindelijk slechts pleisters op een houten been.

U haalt een aantal argumenten aan die eigenlijk pleiten voor de Vlaamse onafhankelijkheid. In de Financieel Economische Tijd verklaart u dat er een selectieve verlaging van de arbeidskosten moet komen. U pleit eveneens voor meer flexibiliteit en een nieuwe voluntaristische houding bij de sociale partners. Uw naïeve en wereldvreemde conclusies zijn echter een domper op de feestvreugde.

Hoewel u reeds lang weet dat er geen andere weg meer mogelijk is, trekt u zoals gezegd niet de juiste conclusies. Wallonië is namelijk niet geïnteresseerd in de splitsing van de sociale zekerheid, in de selectieve verlaging van de arbeidskosten of in het afsluiten van aparte Vlaamse en Waalse CAO's. De Walen hebben alleen interesse voor het federale systeem als dit hun iets oplevert. Wij worden geconfronteerd met consumptiefederalisme, een federalisme dat Vlaanderen zelden iets heeft opgeleverd en dat niet meer is dan een blok aan ons been. Alle goede bedoelingen van de Vlaamse regering en aanverwante minimalisten ten spijt, hebben niet die Vlaamse regering, noch het Vlaamse Parlement of de federale eerste minister de sleutels in handen, maar wel de PS, de Walen en de Waalse beleidsverantwoordelijken. Dit zal niet veranderen, want u blijft zich te voorzichtig, te braaf en te minimalistisch opstellen. Aan de andere kant van de taalgrens weet men zeer goed dat men van heren als Van den Brande, Van Rompuy, Denys en anderen niets te vrezen heeft. De heer Spitaels zei ooit, – ik citeer : *Le lion Flamand rugit, mais il ne mord pas.* Einde citaat.

De Vlaamse leeuw brult, maar bijten doet hij niet. Welnu, de heer Spitaels had voor één keer gelijk : wij maken veel lawaai en leggen grote en stoere verklaringen af, maar als puntje bij paaltje komt, kruipen we als bange wezels terug in het hondenhok en luisteren we naar de signalen uit Wallonië. Waarom ? Mijnheer de minister-president, u bent bang voor de duidelijke en enige conclusie die we hieruit kunnen trekken : separatisme en Vlaamse onafhankelijkheid.

Mijnheer de minister-president, schud dat complex voor eens en altijd van u af. Waarom zou Vlaamse onafhankelijkheid nefast zijn voor Vlaanderen en haar economie ? Laat u niet langer chanteren door diegenen die u een separatist noemen, maar wees een separatist. Trek de duidelijke conclusies uit uw

Dewinter

eigen betoog en uit de analyse die u zo terecht maakt. Die conclusie heet Vlaamse onafhankelijkheid. Sommigen zullen nu wel weer zeggen dat het Vlaams Blok kiest voor de verrottingsstrategie. Daar ben ik het niet mee eens. Vandaag kiest Wallonië voor de verrottingsstrategie. Vandaag is Wallonië de verrotting. Vandaag is de PS de emanatie van de verrotting die het hele federale België treft en die Vlaanderen dreigt mee te sleuren in die noodlottige spiraal die op zowel politiek, economisch als sociaal vlak nefast is voor Vlaanderen. Knip die navelstreng door. Wij hebben Wallonië niet nodig. Wij kunnen op eigen benen staan.

Tot slot citeer ik hier graag uit drie gezaghebbende buitenlandse week- en dagbladen. The Wall Street Journal schrijft op 12 september 1996 : Belgium's scandal exposes a corrupt political culture. The Economist schrijft eind februari 1997 : Belgium is a bit of a joke : two cultures yoked unnaturally together by institutions that are rotting from within. Nog andere kranten hebben het over : the inherent rottenness of Belgium. De titels en de inhoud van de artikels van deze gezaghebbende kranten en weekbladen maken duidelijk dat Vlaanderen momenteel door Wallonië meegesleurd wordt in een avontuur van corruptie, verspilzucht, potverteren en een nefast economisch en sociaal beleid. Mijnheer de minister-president, we moeten ons niet laten meesleuren in die waanzinnige neerwaartse spiraal waarin Wallonië door eigen schuld terechtgekomen is. Stop de ontwikkelingshulp aan het derdewereldland dat Wallonië dreigt te worden. Ik herhaal het : knip die navelstreng door vooraleer het te laat is.

Mijnheer de minister-president, naar aanleiding van de fakkeloverdracht binnen onze partij enkele maanden geleden, vroeg onze gewezen partijvoorzitter Dillen aan de nieuwe partijvoorzitter wat hij zou kiezen als hij voor de keuze werd geplaatst : een pitbull zijn of een schoothondje. De voorzitter raadde hem aan te kiezen voor de pitbull. Dit voorbeeld is vandaag op zijn plaats. Wees inderdaad ook in uw geval – en dat moet toch lukken want u hebt er alle kwaliteiten voor – voor één keer die pitbull in plaats van dat schoothondje. Behartig voor één keer de belangen van Vlaanderen in plaats van de slippendrager te zijn van premier Dehaene en het federale België. Kies zonder complexen die u worden opgedrongen door mensen die het niet goed voorhebben met Vlaanderen, voor Vlaamse onafhankelijkheid. (*Protest bij de CVP en de SP. Applaus bij het VB*)

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, mijnheer de minister, collega's, er werd hier al dikwijls verwezen naar Nederland. Ik ben er absoluut voorstander van om het debat over de verschillen tussen de Vlaamse en de Nederlandse economie, te objectiveren. Ik hoop dat we daar op 29 april op een ernstige manier op kunnen ingaan. Dit wordt momenteel voorbereid in de commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden. We moeten dan uiteraard wel afstappen van het gebruik van slogantaal.

Er zijn uiteraard een aantal essentiële verschillen tussen de Vlaamse en de Nederlandse situatie. Nederland beschikt over de opbrengsten van zijn grote gasvoorraad. Inzake deeltijdse arbeid is er ook een enorm verschil tussen Nederland en Vlaanderen. Dankzij een veel doelgerichter sociaal overleg slaagt men er in Nederland ook veel beter in om sectorale akkoorden en ondernemingsakkoorden af te sluiten. In ruil voor loonmatiging worden er dan ook effectief resultaten geboekt op het vlak van de werkgelegenheid. In België en ook in Vlaanderen, is dit tot nu toe te weinig het geval geweest. Ik herhaal dat dit debat einde april ten gronde zal worden gevoerd.

De voorzitter : De heer Sleenckx heeft het woord.

De heer Jef Sleenckx : Mijnheer De Roo, de toename van de deeltijdse arbeid is in Nederland enorm groot. Men creëert dus in Nederland enorm veel arbeid waarbij de werknemers geen volledige wedde krijgen. Dat moet u ook durven zeggen.

De heer Johan De Roo : Natuurlijk, daar ga ik volledig mee akkoord.

De heer Jef Sleenckx : Ik ben zelf niet zo goed op de hoogte van de situatie terzake. Misschien kunt u ons daarover iets meer uitleg geven ?

De heer Johan De Roo : Er zijn inderdaad enorme verschillen. Ik heb daar documenten over. Op het gebied van uitzendarbeid staat men in Nederland veel verder dan in Vlaanderen. In Nederland is er inderdaad veel meer deeltijdse arbeid. Men heeft er echter ook stappen gezet waar men mijns inziens nog op zal terugkomen. Ik verwijs naar het feit dat men in Nederland ook mensen laat werken beneden het minimumloon. In Vlaanderen is dat absoluut niet het geval.

De heer Jef Sleenckx : Mijnheer De Roo, enkele weken geleden was ik op een congres in Nederland. Ik heb toen over deze problematiek met een aantal Nederlanders van gedachten gewisseld. Een heleboel Nederlanders staan echt niet te applaudiseren voor het parttimewerk dat hen wordt aangeboden.

De heer Jaak Gabriels : Als men gedurende een periode van tien jaar honderdduizenden nieuwe jobs creëert, zullen daar uiteraard ook een aantal minder aantrekkelijke jobs bij zijn. Men krijgt echter ook de kans om aantrekkelijke jobs te creëren. U bent beschaamd omdat u dat voorbeeld niet kunt volgen.

De heer Johan De Roo : Een objectief debat over deze problematiek is absoluut noodzakelijk. De grondslag werd gelegd in het historisch akkoord dat in 1982 door Wim Kok, als voorzitter van het FNV, met de Nederlandse werkgevers werd gesloten. Toen reeds had men de keuze gemaakt om in ruil voor loonmatiging inspanningen te verrichten op het gebied van werkgelegenheid. Nu begint men de effecten daarvan te zien.

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge : Mijnheer De Roo, als ik u goed begrijp, richt u een reusachtig verwijt aan de sociale partners.

De heer Johan De Roo : Ik verwijt niemand iets. Ik stel alleen maar iets vast.

De heer Jacques Laverge : Mijnheer De Roo, u doet dat wel. U zegt dat het sociaal overleg in Nederland veel betere resultaten heeft opgeleverd. U verwijt de sociale partners hier in Vlaanderen dus dat ze geen of onvoldoende constructieve gesprekken hebben gevoerd om de werkgelegenheid te bevorderen.

De heer Johan De Roo : In 1982 heeft men in Nederland een akkoord afgesloten. In 1990 kwam er een nieuw akkoord om op een termijn van zes jaar 60.000 arbeidsplaatsen te realiseren. In 1994 is men erin geslaagd dit akkoord te actualiseren en heeft men een nieuwe afspraak gemaakt om 100.000 arbeidsplaatsen te realiseren. In België is men daar niet in geslaagd.

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen : Mijnheer De Roo, ik treed uw inleiding en analyse voor 100 percent

bij. Ik heb daar geen enkele moeite mee. Ik begrijp de pluspunten die Nederland heeft.

Ondanks het feit dat wij sinds 1987 ongeveer dezelfde meerderheid hebben, is men er hier niet in geslaagd de sociale partners bij elkaar te brengen. Evenmin heeft de regering haar verantwoordelijkheid kunnen opnemen. Toen het overleg mislukte, heeft de federale regeringsleider nochtans gezegd dat men zijn verantwoordelijkheid zou opnemen en dat er beslissingen en conclusies zouden volgen. Dit is niet gebeurd. We verliezen kostbare tijd, en daar ligt – zonder emotie – het falen van de nationale regering.

De voorzitter : De heer Gabriels heeft het woord.

De heer Jaak Gabriels : Mijnheer De Roo, ik ga in op uw vergelijking van de Nederlandse situatie met de onze. Toen de heer Kok minister-president werd van een paarse regering met liberalen en socialisten, is een belangrijke politiek principe vooropgesteld. Dat principe bewijst de hoge kwaliteit van de Nederlandse democratie, maar zal waarschijnlijk ook een gunstige invloed hebben op het werkgelegenheidsbeleid. Het gaat hier om het principe dat het parlement voorrang heeft. De Nederlanders willen de politieke macht van het parlement herstellen. Ze hebben niet te kampen met drukkingsgroepen die in plaats van de politiek optreden en de besluitvorming voor een belangrijk deel verlammen. Het verschil tussen Nederland en ons land komt erop neer dat in Nederland door de soepelheid van de politieke besluitvorming en door de kwaliteit van de democratie, een toename van de werkgelegenheid mogelijk is. Daarentegen hebben uw mensen in het Federaal Parlement onder applaus hun eigen macht uit handen gegeven aan een regering die nu niet weet wat ermee te doen. Dat is de realiteit.

De regering heeft gezegd het heft in eigen handen te nemen als de sociale partners niet tot resultaten komen. Welnu, vorige zondag hoor ik de eerste minister op alle t.v.-zenders verklaren dat de regering geen arbeid kan creëren, maar dat de sociale partners dit moeten doen. Wie in dit land weet dan nog waar hij aan toe is ? In Nederland bewijst men dat men tot resultaten kan komen door opnieuw de democratie te laten spelen in de volle betekenis van het woord. Bij ons bewijst men het tegenovergestelde : men vaart zich gewoon vast.

De voorzitter : Mag ik vragen om dit debat te beëindigen ? Dat onderwerp is hier niet aan de orde. Een aantal zaken staan natuurlijk met elkaar in verband, maar laten we enkele zaken toch niet

Voorzitter

met elkaar verwarren. We zullen eind april een discussie over de tewerkstelling voeren. Hopelijk zullen we daar allemaal iets uit leren, wars van alle slogans en ontrechte vergelijkingen.

De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Inderdaad, we moeten dat debat in alle objectiviteit voeren op een latere datum. Dat debat moet ook goed worden voorbereid. We moeten beschikken over de echte cijfers. Zo'n debat zal de waarde van ons parlementair werk ten goede komen.

Er werd hier een aantal keren verwezen naar het debat dat we op 18 februari hebben gevoerd. Men heeft zelfs de indruk gewekt dat we toen niets hebben gezegd. Wel, dat is niet het geval geweest. Ik zal hier niet citeren uit de tussenkomen die ik toen heb gehouden, maar ik weet nog wel dat ik erg scherp mijn afkeuring heb geuit over wat er toen bij de PS aan het gebeuren was. Ik heb er ook aan toegevoegd waarom wij van oordeel waren dat de resolutie van de oppositie niet moest worden goedgekeurd. Ik stel vast dat de interpellaties van vandaag dit debat eigenlijk heropenen.

Ik beperk me dus tot het herhalen van wat ik eerder reeds heb gezegd. We hebben die resolutie verworpen, omdat ze getuigde van een gebrek aan respect voor de staatshuishouding van dit land. We aanvaarden en werken mee aan de uitvoering van de federale logica. Vlaanderen heeft een lange strijd voor ontvoogding en autonomie gevoerd. Het zou dus van een erg zelfgenoegzame en bevoogdende instelling getuigen als het Vlaams Parlement zich tot de Waalse partijen zou richten. Evenmin moet het Vlaams Parlement zich mengen in de interne keuken van de federale regering. Als men het voortbestaan van de federale regering wil betwisten, dan moet men dat in het federale parlement doen.

Ik stel vast dat men hier de discussie steeds opnieuw wil voeren, gezien de onmacht van de oppositie in het federale parlement.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer De Roo, betekent dit dat het Vlaams Parlement minder mag zeggen en doen dan de Vlaamse regering ? De aanleiding voor deze interpellaties zijn twee interviews van twee Vlaamse ministers, die vanuit vormelijk oogpunt hetzelfde hebben gedaan als wat we hier

doen. U hebt vorige week zelf een persconferentie gegeven. Daar hebt u gezegd dat het Vlaams Parlement krachtiger moet optreden dan de regering. Wel, wat u hier verklaart is precies het omgekeerde.

De heer Johan De Roo : In het Vlaams Parlement moeten wij ons werk doen : wij moeten decreten stemmen, de begrotingsmiddelen vastleggen waarmee de regering in Vlaanderen haar beleid kan uitvoeren, en de Vlaamse regering controleren. Wat de federale regering betreft komt die laatste taak toe aan onze federale collega's.

De heer André Denys : Mijnheer De Roo, wij hebben als taak om de Vlaamse belangen, op sociaal, economisch en politiek vlak te verdedigen. En dat kan niet door ons te beperken tot een debat over de bevoegdheden waarover we vandaag beschikken.

De heer Johan De Roo : Als u mij laat uitspreken zal ik het over die bevoegdheden hebben. We zijn daar in de commissie voor Staatshervorming mee bezig, ik zal het daar straks nog over hebben.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Mijnheer De Roo, ik begrijp echt niet wat u hier komt te vertellen. Op 1 februari verklaren vier jonge parlementsleden, waarvan drie achtbare collega's uit dit parlement, dat zij een nieuwe federale regering willen. Ik citeer uit hun verklaring : Mensen die de vernieuwing van de politiek kunnen belichamen moeten een nieuw regeerakkoord opstellen. Einde citaat. Zo kan men het in De Standaard van 1 februari lezen. Dat zeggen dus drie Vlaamse volksvertegenwoordigers.

Op 18 februari dienen we een resolutie in die veel minder ver gaat. Maar u zegt dan dat wij interfereren op het federale niveau, en dat dit vanuit constitutioneel oogpunt niet kan. Op 21 februari zegt de minister-president dat met de PS geen land te bezeilen valt. Maar nu zegt u hier dat de oppositie zich met federale zaken bemoeit. Het is het een of het ander. (*Applaus bij AGALEV, de VLD en de VU*)

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Ik heb de indruk dat de heer Geysels nogal hardhorig is. De heer Geysels heeft het over drie jonge Vlaamse volksvertegenwoordigers die een nieuwe regering zouden hebben gevraagd. Wel, dat is niet juist.

Decaluwé

Wij hebben wel een actualisering van het regeerakkoord gevraagd, maar het zijn de CVP-Jongeren die een nieuwe regering hebben gevraagd. Men verwacht hier voortdurend de CVP-Jongeren met de jonge volksvertegenwoordigers.

Ten tweede : we hebben gesproken als CVP-militanten, los van ons parlementair mandaat. Tot nader order mag dat nog steeds. Onze fractieleider heeft hier nog gezegd dat we recht van spreken hebben.

De voorzitter : Mevrouw Maes heeft het woord.

Mevrouw Nelly Maes : Mijnheer de voorzitter, als de collega's dan zo gruwelijk misverstaan werden, dan wil ik toch weten of ze ook de moeite hebben gedaan om een rechtzetting te publiceren in de kranten. (*Rumoer*)

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen : Mijnheer De Roo, u raakt toch iets fundamenteels aan. Ik ga uit van de loyaliteit binnen een federatie. Ik vind die noodzakelijk opdat die federatie kan blijven bestaan. Dat betekent dat elk niveau op om het even welk ogenblik op een schitterende wijze zijn verantwoordelijkheden invult. Politici moeten daarover een oordeel hebben. Als ik vaststel dat de federatie schade lijdt en dat een onderdeel van de federatie, namelijk Vlaanderen, schade lijdt door het politieke beleid op federaal vlak, dan zie ik niet in hoe we binnen de marges van die loyaliteit – vermits de loyaliteit niet wordt geschonden door het deelgeven maar wel door het beleid van de federale overheid – zouden tekortschieten en in het parlement niet zouden mogen zeggen wat we te zeggen hebben. De minister-president heeft dit gedaan. Hij heeft daar met het oog op zijn verantwoordelijkheid een invulling aan gegeven. Wij hebben dus niet minder rechten, wel integendeel. We hebben dezelfde rechten en verantwoordelijkheden. Dus bereikt u met uw opmerking eigenlijk enkel dat wat in dit Vlaams Parlement stof tot discussie en een aanzet tot verantwoordelijkheid kan zijn, benedende wordt gehouden.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Ik zal proberen om me tot de essentie te beperken. De heer Geysels heeft blijkbaar problemen met het onderscheid tussen het standpunt van een parlement, een fractie, een

volksvertegenwoordiger of een minister. Wij kennen dat probleem niet. Dat onderscheid misprijst het parlement niet, maar respecteert het.

Bovendien – het is de laatste keer dat ik hierop terugkom – wat betreft de gebeurtenissen bij de PS : die lost men niet op met een resolutie. Op illegale daden past maar één antwoord, namelijk gerechtelijke vervolging en bestraffing. Daarvoor bestaan er andere instanties. (*Applaus bij de CVP*)

Nu kom ik tot het punt dat ook door de heer Van Grembergen is aangehaald. Ik zou gewoon kunnen herhalen wat ik hier ook op 18 februari heb gezegd. Ik kan u geruststellen : er is geen tegenspraak. Zowel de minister-president als de minister van Economie hebben in hun verklaringen – zij het veel uitgebreider – gezegd wat ik op vernoemde datum op deze tribune heb verklaard. Ik citeer : wij verwachten dat de federale overheid terdege rekening houdt met de Vlaamse belangen, met de sociaal-economische ontwikkeling van Vlaanderen, met onze toekomst. Wat dat betreft, speelt inderdaad het Vlaamse belang mee. Het is daarop dat wij het federale niveau mogen en moeten beoordelen. We zullen niet dulden dat federaal immobilisme de Vlaamse toekomst hypothekeert of bemoeilijkt.

De heer Jaak Gabriëls : Wat doet premier Dehaene anders ?

De heer Johan De Roo : Ik weet ook dat dit op een bepaald ogenblik iets betekent op het federale niveau. Daar zitten echter ook Vlamingen, waarvan wij verwachten dat ze terzake op het juiste ogenblik de verantwoordelijkheid nemen. Ik hoorde de heer Denys zeggen dat hij op dezelfde lijn zit. Op 18 februari heeft hij immers duidelijk verklaard dat hij het eens was met drie vierde van mijn betoog. Het besluit is dus duidelijk : een ruime meerderheid is het eens met wat ik heb gezegd. Nu stelt de heer Denys zich echter vragen bij onze strategie. Welnu, deze is duidelijk : overmorgen zullen we in de commissie voor Staatshervorming onze werkzaamheden voortzetten. (*Rumoer*)

We zullen doorgaan met de bespreking van de bevoegdheden inzake het tewerkstellingsbeleid. Ik heb vastgesteld – tot mijn spijt – dat de VLD verklaart daaraan niet meer te zullen deelnemen. De reden daarvoor vind ik niet ernstig. U beweert namelijk dat de SP in de openbare vergadering niet zou durven beamen of goedkeuren wat werd overeengekomen in de commissie voor Staatshervorming. Ik stel vast dat de VLD daarmee de Vlaamse

De Roo

solidariteit ondermijnt en voor een deel doorbreekt. (*Rumoer*)

Ik stel me de vraag wat uw strategie in dit verband is. Heeft dit iets te maken met het feit dat u weet dat bijvoorbeeld de PRL het al evenmin eens is met de door dit parlement ingenomen standpunten? Laten we op dat vlak dus enige bescheidenheid aan de dag leggen.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, mag ik zeer kort toelichten waarom we zijn weggegaan en welke de door ons gehuldigde strategie is met betrekking tot verdere stappen inzake de staatshervorming.

Mijnheer De Roo, wij hebben dezelfde daad gesteld als de CVP naar aanleiding van het door minister Van den Bossche georganiseerde overleg inzake de hervorming van het secundair onderwijs en de ARGO. Op een bepaald ogenblik heeft de VLD verklaard aan de gesprekken te willen deelnemen, zonder zich evenwel inhoudelijk te verbinden. Op zondag vond immers ons onderwijscongres plaats. Tijdens die onderhandelingen heeft de CVP-fractie – naar mijn gevoel terecht – verklaard dat indien wij ons inhoudelijk niet konden verbinden, ze de besprekingen zou opschorten. Ik vind dat een zeer logisch standpunt. Dat is de houding die wij aannemen binnen de commissie voor Staatshervorming.

De heer Johan De Roo : U kon die beslissing dus naar waarde schatten. Daarvan neem ik met een positieve ingesteldheid akte.

De heer André Denys : U kunt niet ontkennen dat de VLD inhoudelijk op een zeer constructieve wijze heeft meegewerkt en zich eveneens inhoudelijk heeft geëngageerd. En dan heb ik het niet alleen over onze fractie, maar ook over de VLD-fracties in Kamer en Senaat. Ik stel vast dat op datzelfde ogenblik een meerderheidsfractie, met name de SP, zich niet inhoudelijk wenste te engageren. Eigenlijk verklaarde de SP terzake te willen wachten tot hun congres van volgend jaar. Ik heb daar begrip voor. (*Opmerking van de heer Gilbert Bossuyt*)

Indien dat niet zo zou zijn, mijnheer Bossuyt, dan zou u zich hier toch inhoudelijk engageren? Dat doet u niet. Naar analogie met de CVP-fractie bij het overleg omtrent de hervorming van het secundair

onderwijs, zeggen we dat ook : we hebben daar begrip voor. Indien u zich nu niet inhoudelijk wilt engageren, moet u ook begrijpen dat wij onze activiteiten binnen de commissie voor Staatshervorming tijdelijk willen opschorten. U vraagt nu naar onze strategie. Onze strategie is een offensieve strategie in tegenstelling tot de strategie van de commissie voor Staatshervorming.

Wat stellen we voor? Ten eerste, dat we meer legitimiteit zoeken door een referendum te organiseren inzake verdere stappen in de staatshervorming. Dat vinden we een uitstekend middel om aan de Franse Gemeenschap te tonen dat we over een zekere legitimiteit beschikken. Ten tweede, we willen de gedachtegang van mevrouw Ceysens volgen. We kunnen de kinderbijslag via een gewone meerderheid in het federaal parlement federaliseren. Als we die mogelijkheid hardmaken, hebben we een offensieve strategie. U weet zeer goed dat de gezins- en de kinderbijslag 7 percent van de arbeidskost bedragen. Als we die zaken overhevelen naar het Vlaams Parlement, slaan we een dubbele slag. We bewijzen aan de ene kant dat een stap in de staatshervorming mogelijk is en aan de andere kant hebben we een instrument om de arbeidskost te drukken. Dat is de strategie waarvoor we opteren.

De voorzitter : Mevrouw Maes heeft het woord.

Mevrouw Nelly Maes : Het valt me op hoeveel woorden de heer Denys nodig heeft om uit te leggen en te camoufleren dat hij door de PRL, via de heer De Croo, ter verantwoording geroepen is. Men heeft laten weten dat deze strategie hinderlijk is voor de participatie die de PRL nastreeft.

De heer André Denys : Mevrouw Maes, u was niet eens aanwezig in die commissie.

Mevrouw Nelly Maes : Mijnheer Denys, ik ben een ijverig lid van mijn fractie en ik lees de verslagen. Ik zie en hoor genoeg wat er rondom mij gebeurt.

De heer André Denys : Als morgen de SP-fractie bereid is onze besluiten inzake de overheveling van de gezondheidszorg en kinderbijslag hier voor te leggen, en die worden goedgekeurd, dan zitten we morgen opnieuw in de commissie voor Staatshervorming.

Mevrouw Nelly Maes : Intussen praat en onderhandelt u niet mee over de rest van het dossier. Dat is een gemakkelijke oplossing, mijnheer Denys.

De heer Marc Olivier : Aan de strategie van de heer Denys ontbreekt het derde en laatste deel, namelijk de financiering van de vermindering van de arbeidskost. Hij heeft daar geen ideeën over.

De heer André Denys : Toch wel, we hebben daar een aantal uitstekende ideeën over. Als we die financiering op Vlaams niveau kunnen organiseren, zullen we er wel bij varen.

De heer Marc Olivier : Zeg me dan hoe u dat wilt doen.

De heer André Denys : De mogelijkheden zijn er. We zullen over twee weken een concreet voorstel formuleren.

De voorzitter : De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Mijnheer Denys, in de commissie was afgesproken om het gezondheidsbeleid en het gezinsbeleid te coördineren en ze gegroepeerd te bespreken. U weet heel goed dat inzake gezinsbeleid verscheidene resoluties voorlagen, waaronder één van mijn partij. Ik neem het u dan ook een beetje kwalijk dat u uw resolutie eruit hebt gehaald en de Einzelgänger gaat spelen.

De heer André Denys : Wij hebben er helemaal niets uit gehaald. Als u bereid bent dezelfde strategie te volgen, dan zijn wij het daar volledig mee eens. Wij vragen alleen een offensieve strategie. (*Rumoer*)

Ik wil die commissie niet opblazen. Onze fractie beslist alleen over onze deelname.

De voorzitter : Ik kan alleen bevestigen wat de heer Vandenbroeke zojuist heeft gezegd. De strategie was er wel degelijk. Het was trouwens ook de afspraak van de commissie Staatshervorming om op het einde tot een gecoördineerde tekst te komen. Ik moet dit in alle neutraliteit zeggen.

De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, ik sluit af. Iedereen neemt zijn verantwoordelijkheid. Maar men dient de belangen van Vlaanderen niet, vandaag niet en morgen zeker niet, door afwezig te blijven bij de gesprekken in het Vlaams Parlement of die te verlaten. Dit werd trouwens bevestigd door mevrouw Maes, de heer Vandenbroeke en anderen. Maar laten we ons positief opstellen. De VLD zou zo snel mogelijk opnieuw aan de besprekingen moeten deelnemen. We houden de deuren

geopend, maar misschien moet dan eerst contact worden opgenomen met de PRL om te zien hoe die erover denkt. (*Applaus bij de SP en de CVP*)

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, collega's, dit laatste stuk van het debat is eigenlijk niet rechtstreeks gekoppeld aan de interpellaties die eraan voorafgingen. Aangezien dit punt echter aan bod is gekomen, wil ik er toch kort op ingaan.

Mijnheer Denys, persoonlijk vind ik dat alle fracties er belang bij hebben om nu en in de toekomst te werken aan een standpunt met een brede consensus in het Vlaams Parlement. Er is immers een groot onderscheid tussen dit dossier en een ander dossier waarover een van de fracties uw inziens een gelijkaardige houding heeft aangenomen. Wij hebben geen rechtstreekse bevoegdheid om de instellingen te hervormen. Enkel de politieke consensus kan ons een stap verder brengen. Met in het achterhoofd de inleidende bijeenkomst van deze commissie en onze nota van 29 februari, acht ik het verstandig en politiek belangrijk dat alle fracties hun werkzaamheden zouden voortzetten in de commissie.

In verband met de interpellaties maak ik een voorafgaande beschouwing. De aanleiding, en niet de oorzaak, is dat sommige parlementsleden mij kwalijk nemen dat ik niet zou hebben gesproken toen de resolutie in behandeling was, maar wel 24 of 48 uur later mijn mening zou hebben gegeven over een aantal punten. Zij dwalen. Als ik de resolutie opnieuw overloop, dan gaat het over een aantal belangrijke overwegingen die te maken hebben met affaires, corruptie, enzovoort. Dat waren punten die ik niet heb behandeld in het interview. Ik wou in dat vraaggesprek vier essentiële elementen aangeven.

Verder was het besluit onzorgvuldig en onuitvoerbaar geformuleerd. Het is niet de gewoonte dat de regering tussenbeide komt als men voorstellen van resolutie bespreekt. Men moet op zijn minst behoedzaam zijn omdat men geen rechter en partij kan zijn. Hier was dat van nog groter belang omdat de Vlaamse regering werd gevraagd deze elementen mee te delen op het overlegcomité en een standpunt in te nemen. Dat was waarschijnlijk de reden voor de meerderheidsfracties om de resolutie niet te volgen. Dit behoeft geen discussie. Het overlegcomité buigt zich niet over de moeilijkheden van een partij, hoezeer we het ook eens kun-

Van den Brande

nen zijn over het risico dat een partij kan inhouden voor het normale democratisch functioneren. Maar dat is geen taak voor het overlegcomité. In wezen ging het dus over een resolutie met een volledig andere inhoud, en bovendien met een besluit dat de Vlaamse regering niet kon uitvoeren. Ik kom nu tot de kern van de zaak.

In het interview wou ik vier elementen duidelijk maken. Ten eerste zijn de ontwikkelingen van welzijn en welvaart in Vlaanderen in een aantal belangrijke sectoren nog altijd het gevolg van het federale beleid, zij het in afnemende mate. Ik sluit me aan bij de opmerking van de heer De Roo over de ontwikkeling en de werkgelegenheid in Vlaanderen. Er zijn twee regeringen verantwoordelijk en dus bevoegd om maatregelen te nemen. In het vraaggesprek maakte ik duidelijk dat belangrijke bevoegdheden en verantwoordelijkheden die essentieel zijn voor de ontwikkeling van welvaart en welzijn in Vlaanderen, in de huidige stand van zaken bij de federale overheid liggen.

Ten tweede heeft het federale beleid op een aantal terreinen resultaten geboekt. De begroting en het ticket voor de EMU zijn hier twee voorbeelden van. We moeten ons hierdoor niet verslagen voelen, maar er is anderzijds ook geen reden tot gerustheid wat het federale beleid betreft. Ten derde is politieke stabiliteit in de federale regering absoluut noodzakelijk voor het bewaken van de begrotingsdoelstellingen en meer specifiek voor het bewaken van de toegang tot de EMU. Ten vierde kan de politieke stabiliteit in het gedrang komen wanneer een van de coalitiepartners permanent meer aandacht moet geven aan interne problemen in plaats van de constructieve bijdrage tot het regeringsbeleid. Dat zijn de vier punten die in dit vraaggesprek naar voren komen.

Ik neem geen woord terug van wat ik heb gezegd. Ik heb in het vraaggesprek niet gezegd dat ik pleit voor een coalitiewisseling en dat de federale regering moet opstappen. Ik citeer letterlijk wat ik gezegd heb : de doelstelling is dat de federale regering, en met name één partij erin, de Parti Socialiste, moet aantonen dat ze in staat is om het federale regeerakkoord uit te voeren, en ook in staat is om een tand meer te steken. Einde citaat. Deze oproep heb ik gedaan in het vraaggesprek.

Wat de grond van de zaak betreft, kan en moet ik enkel mijn standpunt terzake herhalen : we zullen een toetssteen hebben op het ogenblik dat de federale regering haar begrotingscontrole voleindigt en

de actualisering van het federaal regeerakkoord afrondt. Daarin moeten we een aantal punten kunnen terugvinden. Het is onvermijdelijk dat de arbeidskostenontwikkeling voor de economische welvaart en de werkgelegenheidsgroei in Vlaanderen cruciaal is. De nieuwe Maribelregeling, meer ingegeven door een aantal Europese voorwaarden, gaat in die richting : zeven miljard frank bijkomende arbeidskostenverlaging. We moeten hier geprogrammeerd verder gaan.

Men kan niet alle doelstellingen tegelijkertijd waarmaken. Het eerste wat moet gebeuren in 1997 is het bewaken van de toegang tot de EMU. Er moet bovenop de zeven miljard frank van Maribel in 1998 zeker een bijkomende arbeidskostenverlaging komen.

Er werd vaak naar Nederland verwezen. Minister-president Kok heeft hetzelfde gedaan : hij heeft niet gezegd dat er morgen een bijkomende arbeidskostenverlaging komt, maar wel dat in het volgende beleidsjaar een bijkomende stap moet worden overwogen. Dit is een eerste belangrijk punt.

Mijnheer de voorzitter, volledig in overeenstemming met de resolutie van de commissie voor Staatshervorming, kunnen we zeggen dat de ontwikkeling van een tweepijlersysteem voor de sociale zekerheid niet enkel een element is in het debat over de staatshervorming, maar ook een bijdrage vormt tot de vermindering van lasten op de factor arbeid. De huidige bijdragenstructuur in de sociale zekerheid is arbeidsvernietigend. Men kan niet maatregelen nemen of ondersteunen op het federale of het Vlaamse vlak, en tegelijkertijd een systeem in stand houden dat arbeidsvernietigend is. Dat betekent dat we, niet alleen omwille van communautaire overwegingen, het debat moeten aangaan over de ontwikkeling van een tweepijlerstelsel. Dat bestaat erin dat er onder meer op het vlak van gezondheidszorg en kinderbijslagen een solidarisering van de financiering totstandkomt. Ik vind het niet normaal dat het grootste deel van de financiering wordt geput uit de ondernemingen en de werkenden.

Dit is een heel delicaat en risicovol thema. Het zoeken van een alternatieve financiering die solidariseert over bredere groepen van de bevolking heen, zorgt voor een verschuiving van de lasten. Als we werkgelegenheid, tewerkstelling en werkloosheid als prioriteit vooropstellen, dan moeten we de moed hebben om dit debat aan te gaan.

Op die manier, mijnheer de voorzitter, collega's, is het ook een budgettair verantwoorde oefening,

Van den Brande

waarbij door een herschikking van 11 tot 12 procent van het geheel van de arbeidskosten een solidarisering tot stand kan komen. Dat is het tweede punt dat ik heb aangegeven.

Een volgend punt dat ik in het vraaggesprek heb aangehaald is het feit dat er door de federale regering in elk geval bijkomende maatregelen moeten worden getroffen die een sociaal verantwoorde flexibilisering van de arbeid tot gevolg hebben. Die boodschap wil ik vandaag herhalen. Het is van groot belang dat de federale regering en dus ook de PS in staat zijn om hun verantwoordelijkheid op te nemen en op die manier bij te dragen tot de economische welvaart en de groei van de werkgelegenheid in Vlaanderen.

Ik zeg dit niet alleen om aan te geven wat de federale regering moet doen, we moeten ook ons deel van het werk vervullen. Dat kwam ook aan bod in het vraaggesprek. Een aantal domeinen valt perfect binnen onze bevoegdheid, met name vernieuwing, de grondige verandering van ons economisch potentieel en permanente vorming. Ik kan hierbij bevestigen dat we vanmorgen met de Vlaamse regering een beleidsplan Permanente Vorming hebben goedgekeurd, waarmee we – zoals de OESO suggereert – het levenslang leren tot een absolute prioriteit willen maken. Het maakt mannen en vrouwen immers niet alleen weerbaarder voor zichzelf, maar ook voor de arbeidsmarkt.

Op die manier bereiden we een koepeldecreet Permanente Vorming voor. We starten morgen het gesprek met de Vlaamse sociale partners om het hefboomkrediet van 750 miljoen frank als aanmoediging te gebruiken, waarbij ook de Europese middelen kunnen worden gegenereerd. We moeten dus onze bijdrage leveren aan de inspanningen.

Wanneer de vraag wordt gesteld of het huidige beleid volstaat, dan zeg ik u : neen. Er zal meer moeten gebeuren. Ik wil niet vooruitlopen op het debat dat we zullen voeren op 29 april. We moeten zorgen voor innovatie en permanente vorming. We moeten onze omgevingsfactoren versterken en Vlaanderen tot logistiek centrum van Europa maken. Het is echter van het grootste belang dat we ook een aantal andere, reeds eerder genomen maatregelen niet alleen doorvoeren maar ook versterken.

Zonder een exhaustieve lijst te geven, wil ik er enkele opsommen. Ik ben van oordeel dat behalve innovatie, permanente vorming, omgevingsfacto-

ren, wetenschap, onderzoek en technologie ook de arbeidsherverdeling tenminste op een selectieve manier een van onze prioriteiten moet vormen. Ik verwijs naar de maatregelen die we hebben genomen op het vlak van deeltijdse arbeid.

Sommigen begonnen al te gniffelen, en zeiden dat het slechts over 50, 80 of 100 mensen gaat die van die formule gebruik maken. Ik heb hier de meest recente cijfers. Ik wil geen victorie kraaien, want het zijn gewoon feiten. Het aantal goedkeuringen in de privé-sector is opgelopen tot 9.737 en in het openbaar ambt tot bijna 2.000. Als ik die twee bij elkaar optel komen we aan bijna 12.000 mensen die van deze formule gebruik maken.

Verder weet u dat we een werkgelegenheidsakkoord hebben afgesloten voor 1996 en 1997 en dat daarin zeven doelstellingen prioritair zijn. Die hebben te maken met vorming en met het tewerkstellingsbeleid – met name het beter rechtvaardigen van de werkloosheidsuitkeringen. Voorbeelden daarvan zijn het werkervaringsproject, Vlaminov – dat eerlang door de Vlaamse regering zal worden goedgekeurd -, de belangrijke innovatieactie, ook in de social profitsector, en een aantal aanverwante maatregelen. Ik haal dit aan omdat we moeten durven nadenken over het tot stand brengen van eigen sociale afspraken. Dat dient niet te gebeuren als bijkomend niveau van overleg, maar we moeten met de sociale partners in Vlaanderen nagaan hoe we de werkgelegenheid kunnen bevorderen.

Ik blijf bij mijn standpunt dat de actualisering van het federale regeerakkoord de toetssteen is voor de vier partijen in de federale regering, en inzonderheid voor één partij die blijkbaar niet in staat was een beleid te voeren dat ook voor Vlaanderen nodig is. De diverse bijkomende maatregelen die de federale regering in de loop van de volgende maanden zal moeten nemen, zijn essentieel voor de ontwikkeling van de werkgelegenheid in Vlaanderen. Ik zeg dit 48 uur na een indrukwekkende oproep voor werkgelegenheid. De Vlaamse regering is uiteraard niet doof voor dit signaal, maar mag evenmin illusies creëren.

De federale regering heeft de absolute verplichting om Vlaanderen een bijkomend perspectief te bieden. Wij hebben de verplichting als Vlaamse regering en als Vlaams Parlement om een aantal maatregelen te nemen. Ik heb het dan natuurlijk over innovatie, permanente vorming, omgevingsfactoren, het aantrekken van vreemde investeringen, het versterken van de eigen onderneming en de verankering. Het laatste woord mocht men jongste jaren zelfs niet meer uitspreken. Ik heb nooit gepleit

Van den Brande

voor staatsverankering of tegen vreemde investeringen. Ik stel alleen vast dat nu een aantal taboes wetenschappelijk en politiek worden doorbroken omdat ik 3 jaar geleden met verankering heb willen aangeven hoe belangrijk het is om eigen beslissingen te nemen.

Tienduizenden betogers hebben ons eraan herinnerd dat werkgelegenheid niet louter een theoretische prioriteit mag zijn. Het moet ook een praktische prioriteit zijn. Ik ben ervan overtuigd dat ons nog heel wat te doen staat.

Ik roep alle fracties in dit parlement ertoe op om, samen met ons, op een realistische en overtuigende manier, de gepaste maatregelen te nemen. Dezelfde oproep blijft onverkort geldig voor alle partners, de PS inbegrepen. Laten we een beleid voeren waarin ik me kan herkennen ; waarin we de zekerheid inbouwen dat de troeven die Vlaanderen heeft, niet gefnuikt zullen worden en waarin de mogelijkheid overeind blijft niet louter om te doen wat al gedaan werd, maar ook om op dit vlak meer te doen. (*Applaus bij de CVP en de SP*)

De voorzitter : Mevrouw Maes heeft het woord.

Mevrouw Nelly Maes (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, de heer Van Grembergen heeft daar net een pleidooi gehouden voor politieke geloofwaardigheid. Een journalist stelde gisteren aan een politiek panel de vraag of men verbaasd moet zijn over de ontgoocheling van de mensen wanneer ze de helft van hun inkomsten toevertrouwen aan de politiek en dan vaststellen hoe weinig daarmee wordt gedaan. Ik begrijp dat de mensen ontgoocheld zijn over de manier waarop het systeem werkt.

Als de minister-president ons verzoekt om positief mee te werken, zeggen we hem dat hij op ons kan rekenen. Een beleid waarin Vlaanderen zich herkent, moet ook op het federale vlak slaan. Wij zijn de meerderheid van dit land. Dit land leeft van inkomsten die grotendeels uit Vlaanderen afkomstig zijn. Het kan niet dat op het federale niveau een beleid wordt gevoerd waarbij het trekpaard van de economie, dat het hele land moet vooruit helpen, voortdurend wordt gehinderd.

Mijnheer de minister-president, u zegt dat het federale beleid niet meer volstaat en u wacht op de actualisering van het regeerakkoord. U zegt letterlijk dat de PS onvoldoende in staat is om werkelijk een beleid te voeren, maar nu vraagt u opnieuw

uitstel. Betekent dit dat u nu van oordeel bent dat de PS tot nu toe niet heeft bewezen dat ze nog in staat is om een beleid te voeren en dat er binnenkort iets zal veranderen ?

Door onze moties wilden wij eveneens duidelijk maken dat het beleid op het federale vlak niet langer volstaat. Dit signaal wilden we doorgeven aan de federale regering en aan het federale parlement. Mijnheer de minister-president, we sluiten ons aan bij uw oproep om een brede consensus te zoeken. U bent het ermee eens dat de huidige loonpost een hinderpaal met een arbeidsvernietigend karakter is, en u meent dat we dit systeem niet langer in stand kunnen houden. Dit knopen we in onze oren. We hopen dan ook dat u binnen enkele weken de fracties die onze motie terzake willen goedkeuren, niet opnieuw zult terugroepen, maar dat u hen zult aanmoedigen om zich te uiten als parlement en om met de kracht van de hele Vlaamse opinie naar voren te treden en uit te drukken wat er in Vlaanderen leeft en wat Vlaanderen nodig heeft. We zijn ontgoocheld omdat u in de pers verklaringen aflegt, terwijl u het parlement belet om dezelfde taal te spreken. (*Applaus bij de VU*)

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, vandaag is het 18 maart, maar op politiek vlak is het nog steeds 20 februari. We verkeren namelijk nog steeds in dezelfde situatie als op de dag waarop u dit interview hebt gegeven. U zei dat de federale regering een tandje moest bijsteken, maar nu is de koersfiets van Vlaanderen een kinderfiets geworden. In plaats van een tandje bij te steken, trappen we in het ijle.

Mijnheer de minister-president, in het interview gepubliceerd in de Financieel Economische Tijd van 20 februari, verklaart u dat binnen een paar weken zou moeten blijken of de PS nog voldoende regeringsstabiliteit heeft. Welnu, vandaag, een maand later, zegt u niet duidelijk hoe lang u nog zult wachten.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer Denys, op bladzijde twee of drie van deze krant staan mijn vereisten voor de actualisering van het regeerakkoord. Ik heb hier precies hetzelfde gezegd. Tijdens de afgelopen weken heb ik dit steeds verbonden met de actualisering van het federaal regeerakkoord.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de minister-president, ik was daar toen niet aanwezig. Ik lees hier alleen maar, en ik citeer : precies over de stabiliteit in de federale regering maakt Van den Brande zich zorgen. Ik wil – zo zegt hij – binnen de kortste keren – en dat is niet meer dan een paar weken – een duidelijk antwoord op de vraag of de vier regeringspartijen en met name de PS nog in staat zijn de noodzakelijke politieke stabiliteit te verzekeren. Einde citaat. Ik heb nu, ongeveer een maand later, nog steeds niet gehoord wat u daar exact mee bedoelt.

Een tweede feit dat mij ook bijzonder stoort, is dat u zegt dat we de begrotingscontrole afwachten. De begrotingscontrole dient om dit jaar aanpassingen door te voeren, en in die zin maatregelen te treffen. Maar de minister-president zegt hier nu met grote intonatie en nadruk dat er absoluut arbeidskostenverlagende maatregelen komen in 1998. Mijnheer de minister-president, we zijn er niet mee gediend als we nog een jaar moeten wachten. Het is nu dat men maatregelen moet nemen om de arbeidskosten te verlagen. We hebben nu reeds een zware achterstand in te halen. U hebt ook gezegd – maar daar spreekt u vandaag niet over – dat de maatregelen op federaal vlak al te zeer zijn versnipperd en eigenlijk een oerwoud vormen waarin een kat haar eigen jongen niet terugvindt. U hebt erop gewezen dat het te inefficiënt is om op het terrein zelf resultaten te boeken. Vandaag spreekt u daar niet over. Ik vraag u dan ook welke arbeidskostenverlagende maatregelen u namens de Vlaamse regering zult bepleiten bij de federale overheid.

Mijnheer de voorzitter, ik ben ontgoocheld, maar had dit eigenlijk wel een beetje verwacht. Vandaag loopt de CVP weer in de pas. De verklaringen van de heer Coens – de heer Decaluwé is ondertussen reeds weg – hebben alleen gediend om de achterban te sussen, want in Vlaanderen gelooft niemand nog dat die PS bij machte is om op federaal vlak de nodige regeringsstabiliteit tot stand te brengen.

Collega's, we hadden gehoopt hier een offensieve en strijdvaardige minister-president te krijgen met een duidelijke strategie voor Vlaanderen als antwoord op de grote, fundamentele vraag naar meer tewerkstelling. Ik stel echter vast dat men bij het oude blijft. Wij betreuren dat. Onze fractie zal proberen hier een stimulans te brengen door een motie van aanbeveling in te dienen die we binnen veertien dagen zullen voorleggen. (*Applaus bij de VLD*)

De heer Gilbert Bossuyt : Dat was maar een zwak applaus.

De heer Jean-Marie Bogaert : Mijnheer Bossuyt, ik heb u nog niet veel gehoord vandaag.

De heer Gilbert Bossuyt : Ik probeer om alleen te spreken als daar werkelijk een goede reden toe is. In het antwoord van de minister-president, en ook bij het opnieuw nalezen van het interview, stel ik vast dat dit inderdaad niet in tegenstelling is met wat ik heb gezegd.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer Denys, ik denk niet dat het tot de parlementaire gewoonten behoort dat ik dit interview voorlees als antwoord op uw interpellaties. Als dat de vraag van de interpellanten was, had ik dit graag gedaan. Het zou echter nogal egocentrisch van mijn kant zijn geweest en daarvoor ben ik te bescheiden.

Mijnheer Denys, ik heb twee opmerkingen. Ten eerste, ik neem op geen enkele wijze afstand van de verklaringen die ik in dat bewuste interview heb afgelegd. Ten tweede, uw resolutie – hoe belangrijk ook – ging over een heel ander thema. Bovendien was de vraag die u aan de Vlaamse regering stelde, onontvankelijk. Ik hoop dat u dit inziet. Dan pas zullen we een goed debat kunnen voeren.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Mijnheer de minister-president, het is waarschijnlijk ook uw bescheidenheid die ervoor heeft gezorgd dat u tijdens het debat op 18 februari niets hebt gezegd. U hebt daarna in De Financieel Economische Tijd wel enkele dingen gezegd. Als ik uw antwoord lees, kan ik alleen maar concluderen dat het interview veel langer was dan de tekst zoals ik die heb gelezen. U hebt immers uitvoerig toegelicht wat u daar allemaal hebt gezegd. U hebt dus niet alleen voorgelezen, maar ook toegelicht. Dat was echter de vraag niet.

Mijnheer de minister-president, ik heb begrip voor uw constitutionele opmerking inzake de ontvankelijkheid van de resolutie. Dat is een inderdaad een geldig argument in het debat, maar daarover gaat het nu niet.

Vanuit een aantal fracties wordt er een debat gelanceerd op basis van een parlementair stuk. We krijgen nu te horen dat we ons hiermee mengen in zaken op het federale niveau. Als men iets zegt buiten het parlement levert dat constitutioneel geen problemen op. Als men dit echter in het parlement wil doen, interfereert men op het federale

Geysels

niveau. Mijn vraag was eigenlijk hoe deze vreemde situatie te verklaren is. Daarop heb ik echter nog steeds geen antwoord gekregen.

Ik heb wel een tekst gekregen in verband met het debat van eind april. Die tekst gaat over een aantal denkrichtingen in verband met de werkgelegenheid. Ik zal daar nu niet verder op ingaan. Ik wil echter wel opmerken dat ook het Vlaamse regeerakkoord terzake aan actualisering toe is.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heer Denys en door de heer Van Grembergen werden tot besluit van deze interpellaties met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering uitspreken.

Het incident is gesloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, hiermee zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Wij komen morgen om 10 uur en 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 17.20 uur.*

BIJLAGE

MONDELINGE VRAGEN

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Advies- en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant

Vergadering van donderdag 20 februari 1997

Vaste verslaggever : de heer Etienne Van Vaerenbergh, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Georges Cardoen tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de evaluatie van het Vlabinvest-programma

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Vlabinvest is sinds 1994 operationeel. Sindsdien zijn er heel wat acties ondernomen om instrumenten en middelen ter beschikking te stellen om een efficiënt en doeltreffend beleid te voeren. Toch heeft de vraagsteller het gevoel dat alles zeer traag verloopt. Is dit zo, en hoe kan hierin verandering worden gebracht ?

Verder wordt in het actieplan van de Vlaamse regering inzake de Rand rond Brussel onder meer gewezen op het belang van een aanbod aan betaalbare huisvesting om de autochtone bevolking de kans te geven in de streek te blijven wonen en er een stabiele leefgemeenschap te ontwikkelen. In dit actieplan wordt aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en aan Vlabinvest gevraagd extra inspanningen te leveren. Welke zijn de concrete vooruitzichten voor deze samenwerking ? Welke waarborgen zijn er dat de doelgroep effectief wordt bereikt ?

2. Antwoord van de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vlabinvest of het Investeringsfonds voor grond- en woonbeleid is inderdaad sinds 1994 operationeel.

Vlabinvest werd in het leven geroepen om initiatieven te ontwikkelen die ertoe bijdragen dat de autochtone bevolking van de gemeenten, gelegen in de rand rond Brussel, in hun regio kan blijven wonen. De hoge grondprijzen leiden er reeds meerdere jaren tot sociale uitsluiting. De beschikbare bouwgrond is er schaars (verstedelijkt gebied, Groene Gordel rond Brussel !). De Vlaamse regering zal in het kader van de bevraging rond het

Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen een bijzondere aandacht schenken aan bedenkingen die in de Vlaams-Brabantse rand op dat vlak gemaakt zijn. Door de hoge druk van welstellende personen die een riante woning zoeken in het groen terwijl ze overdag in Brussel-Hoofdstad werken, stijgen de grondprijzen er sneller dan in andere stedelijke gebieden.

Bij de opstart van Vlabinvest werd in eerste instantie gezocht naar verwerving van gronden, eigendom van openbare besturen. Op basis van een inventaris van bouwgronden die eigendom zijn van openbare besturen werden gesprekken aangeknoopt. Onderhandelen met openbare besturen is soms tijdrovend omdat alle verantwoordelijke instanties hun advies moeten geven vooraleer er een beslissing kan genomen worden. De openbare besturen maken ook de overweging : gronden nu verkopen of wachten op betere prijsvoorstellen.

Vandaar dat ook voorzien werd in de decretale mogelijkheid om te onteigenen (belangrijk principe als hefboom), zij het dat ook deze weg tijd vergt en bijkomende kosten impliceert, zoals alle openbare besturen ervaren.

Net zoals voor andere instanties dienen na verwerving van de gronden verkavelingsvergunningen, bouwaanvragen... aangevraagd en afgewacht te worden. Daarbij komt dat de Franstalige gemeenten en particulieren de Raad van State om vernietiging kunnen vragen van verleende bouwvergunningen (zie het dossier Wezembeek-Oppem : beroep vanwege het schepencollege en 7 buurtbewoners).

Dit alles maakt dat een zeer zorgvuldig overheids-optreden noodzakelijk is – nog afgezien van gans de discussie rond de criteria – waarbij alle procedures nauwgezet worden doorlopen, en met bijzondere aandacht voor de argumentatie van de beslissingen. Dit vraagt uiteraard tijd. Deze procedure kan in de toekomst ingekort worden aangezien de bevoegde minister beslist heeft dat Vlabinvest de verkorte procedure rechtstreeks via de gemachtigde ambtenaar mag volgen, net zoals dit voor gemeentebesturen en sociale huisvestingsmaatschappijen het geval is. Hierdoor kan Vlabinvest de moeilijke kaap van de indiening van de aanvraag bij het gemeentebestuur "omzeilen". Dit stelt in verfransde gemeenten vaak problemen.

Gelet op het voorgaande werd recent beslist de voorkeur te geven aan de aankoop van gronden bij particulieren of privé-immobiliënmaatschappijen waarvoor reeds een verkavelings- of bouwvergunning werd afgeleverd. Ofwel worden de aange-

kochte gronden nadien via een erfpachtformule ter beschikking gesteld van particulieren die er zelf een woning kunnen op bouwen. Zo heeft Vlabinvest deze maand in Wommel een viertal percelen grond aangekocht, die volgens de erfpachtformule ter beschikking zullen gesteld worden.

Ofwel worden via de samenwerking met erkende initiatiefnemers van Vlabinvest, zoals een intercommunale, bouwprojecten gefinancierd en nadien verhuurd of te koop aangeboden aan de doelgroep van Vlabinvest.

Met het oog op een versterkend effect van de werking van Vlabinvest werd van meet af aan contact gezocht met de sociale huisvestingsmaatschappijen. Een samenwerking met deze maatschappijen vergroot en differentieert het aanbod. Ik kan u nu meedelen dat Vlabinvest met de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) een raamovereenkomst heeft ondertekend. Deze regelt de financiering van gemeenschappelijke projecten met erkende huisvestingsmaatschappijen. De sociale huisvestingsmaatschappijen zullen hierdoor optreden als bouwheer op de gronden die zij in patrimonium hebben. Tevens werd met de VHM een investeringsprogramma onderhandeld voor de bouw van 47 appartementen en 29 woningen, te realiseren tegen eind 1998, begin 1999 in Overijse en Tervuren.

Ander positief gegeven is dat de decreetgever Vlabinvest in het recente programmadecreet heeft opgenomen in de lijst van mogelijke initiatiefnemers in het kader van het decreet sociaal grondbeleid van onze oud-collega Jos De Seranno. Dit biedt de mogelijkheid een overheidstussenkomst te verkrijgen van 30 percent op de aankooprijks van de grond.

De minister-president stelt dat hij al deze elementen op een rijtje heeft gezet om te illustreren dat dit dossier zeker enige traagheid heeft in het operationeel tot stand brengen van de doelstellingen die hij samen met de vraagsteller deelt, maar ook om te wijzen op de vier of vijf belangrijke stappen die gezet zijn om toe te laten effectief tot resultaat te komen.

De minister concludeert met een opsomming van wat de huidige stand van zaken als totaalbeeld geeft :

Gespreid over de gemeenten Sint-Genesius-Rode, Wommel, Kraainem, Drogenbos, Overijse en Tervuren zullen in totaal 94 appartementen, 65 woningen en 14 erfpachtgronden (totaal 173 eenheden)

binnen een periode van twee jaar klaar zijn of opgestart worden.

Daarnaast zijn er nog projecten in onderzoek en nieuwe opportuniteiten die zich aandienen.

Als we hiermee rekening houden, moet Vlabinvest in staat zijn het objectief van het actieplan voor de Vlaamse Rand (een bijkomend aanbod van 200 woningen of bouwpercelen te realiseren over twee jaar) te realiseren. De minister-president benadrukt dat de Vlaamse regering het gestelde objectief zal halen. Dit kon enkel door enkele maatregelen te treffen, hetzij decretaal (dubbele input langs het sociaal grondbeleid), de overeenkomst met de VHM en een aantal formules onder meer via erfpacht die daartoe kunnen bijdragen.

Vlabinvest heeft hiertoe van de Vlaamse regering een investeringsmachtiging gekregen ten bedrage van 1 miljard frank. In 1997 kunnen hiervan 400 miljoen frank in betalingskredieten uitbesteed worden.

De huur- en koopwoningen kunnen ongeveer 10 percent onder de normale huur- en koopwaarde aan de doelgroep worden aangeboden dankzij de financiële tussenkomst in de bouw- of aankoopkosten door Vlabinvest. Dit percentage is zeer belangrijk omdat het doorslaggevend kan zijn in het beslissingsproces.

Gelet op het feit dat het eerste Vlabinvestproject te Rode binnenkort (mei-juni) gefinaliseerd wordt, werd tevens het adviescomité dat zich zal uitspreken over de toewijzing van de woningen, samengesteld. De eerste zetting zal dus in de lente met recht en titel gebeuren.

De minister-president benadrukt dat hij een gelukkig man zal zijn als dit gebeurt. Eén van de dossiers die hij op de vensterbank van zijn voorganger Gaston Geens aantrof, was het dossier Vlabinvest.

3. Replieken

De vraagsteller verklaart dat ook hij een gelukkig man zal zijn als datgene wat de minister-president verklaard heeft en in het vooruitzicht heeft gesteld, gerealiseerd wordt. Hij houdt zich voor in de toekomst dit dossier nauwgelet op te volgen.

De heer Fred Dielens is van oordeel dat de beleidskeuze in het dossier Vlabinvest een strategische keuze is die hijzelf niet zou genomen hebben maar wel begrijpt. De heer Dielens heeft begrip voor de accidents de parcours die zich voordeden ; hijzelf

verklaart dat, indien hij het voor het zeggen had, Vlabinvest zich niet had mogen concentreren op louter de faciliteitengemeenten. Men had zich beter vanaf het begin geconcentreerd op de tweede kring (Overijse, Tervuren,...), wetende dat men vanuit het standpunt van de ruimtelijke ordening in de faciliteitengemeenten geen resultaat zal hebben. Dezelfde spreker meent, verwijzende naar de studie van journalist Guido Tastenhoye (Vlaams-Brabant in de wurggreep van Europa), dat het tijdverlies en onzinnig is in deze gemeenten enige verlaamsing teweeg te brengen. De middelen die we nu ter beschikking hebben, waren beter aangewend in de tweede kring die nu aangetast wordt. Maar dat is een andere strategische keuze.

De heer Dielens wenst te vernemen of men enig zicht heeft op de aard van de bezitters van de eerste lichting woningen van Vlabinvest in Rode.

Mevrouw Lemaitre, leidend ambtenaar van Vlabinvest, verduidelijkt dat het in Rode veertien appartementen betreft waarvoor kandidaat-huurders gezocht worden. De afspraak is dat Haviland daar optreedt als bouwheer-initiatiefnemer en tegelijkertijd de werving verzorgt omdat Haviland de expertise daartoe heeft, andere projecten in dezelfde gemeente heeft en kan doorverwijzen.

De heer Dielens verduidelijkt dat hij graag zou weten of deze woningen voor Vlamingen bestemd zijn. De heer Luk Van Nieuwenhuysen sluit daarbij aan en vraagt op welke wijze de woningen worden aangeboden : zoekt men mensen uit de regio zelf of gaat men ook werven in de rest van Vlaanderen ?

Mevrouw Brigitte Grouwels meent dat Vlabinvest reeds een aantal woningen ter beschikking stelde – dit wordt ontkend door andere leden en de minister-president - en vernam dat in Rode in de feiten vooral een aanbod naar Franstaligen werd gedaan. Hetzelfde lid meent echter dat, als er nog geen toewijzing gebeurde, dit een loos bericht is.

Mevrouw Lemaitre verduidelijkt de wijze van toewijzing van woningen in het kader van Vlabinvest.

De criteria zijn vastgelegd in een besluit van de Vlaamse regering (20.07.1994). Deze criteria slaan vooral op het onderzoek naar de binding van de kandidaat-huurder of kandidaat-koper (woonachtig in de regio waarbij regio wordt gedefinieerd als zijnde de deelgemeenten en de aanpalende gemeenten aan het Brussels Hoofdstedelijke Gewest die worden aangeduid : het gaat om een 22-tal gemeenten).

Eerlang verschijnt er een informatiefolder van Vlabinvest. Er komt ook een communicatieplan : daartoe zijn er contacten met de v.z.w. De Rand en zijn er afspraken gemaakt met de Randkrant (waarin heel concreet het aanbod van Vlabinvest zal opgenomen worden).

Er zijn ook rechtstreeks afspraken met de gemeenschapscentra waar informatie ter beschikking ligt. Concluderend zal het aanbod van Vlabinvest heel gericht via verschillende kanalen verspreid worden. Dit is tot op heden nog niet gebeurd om de eenvoudige reden dat er geen aanbod was, maar vanaf begin januari is er wel een aanbod. Vlabinvest beschikt immers over vier percelen gelegen in een grote verkaveling (meer dan 100 percelen) in het centrum van Wemmel. Gezien de kostprijs vermoedt men dat deze percelen bestemd zijn voor de sociale middenklasse. Er zal wel snel en gericht moeten opgetreden worden omdat er een verplichting geldt dat er binnen 18 maanden moet gebouwd worden. Die snelheid mag er echter niet toe leiden dat de informatie over deze percelen in de verkeerde handen terecht komt.

De minister-president meent dat ingevolge de ingebouwde criteria de autochtone bevolking prioritair in aanmerking zal komen. Over de gekozen strategie van Vlabinvest – prioritair in de faciliteitengemeenten – bevestigt de minister-president dat hij geprobeerd heeft een bestaande optie operationeel te maken.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Advies- en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant

Vergadering van donderdag 20 februari 1997

Vaste verslaggever : de heer Etienne Van Vaerenbergh, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Brigitte Grouwels tot mevrouw Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansensbeleid, over de veertiendaagse "Vlaanderen-Nederland" in Brussel

1. Uiteenzetting door mevrouw Brigitte Grouwels

In april organiseert de Vlaamse minister van Brusselse Aangelegenheden een veertiendaagse "Vlaanderen – Nederland" in Brussel. De vraagsteller vindt dit een zeer belangrijk initiatief voor de uitstraling van onze gemeenschappelijke taal en cultuur in de hoofdstad van Europa. Het officieel betrekken van de Nederlanders bij zulk initiatief is voor mevrouw Grouwels enorm belangrijk om de beeldvorming over Brussel als Franstalige stad te corrigeren.

De vraagsteller heeft een aantal vragen rond de concrete invulling van dit initiatief :

1. Bestaat er reeds een programma voor deze veertiendaagse, en zo ja, wat omvat het ?
2. Wat is het budget en hoe wordt dit gefinancierd ?
3. Wat is de inhoudelijke inbreng van de Vlaamse regering, het Vlaams Parlement en de Nederlandse overheid ?
4. Kadert dit initiatief in het cultureel samenwerkingsakkoord tussen Vlaanderen en Nederland ?
5. Wie coördineert de internationale aspecten van deze veertiendaagse : de minister van Brusselse Aangelegenheden of de minister bevoegd voor Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden ?
6. Hoe worden de nodige contacten met de Nederlandse gemeenschap in Brussel gelegd ?
7. Is er omtrent deze veertiendaagse overleg geweest met de Vlaamse Gemeenschapscommissie ? Wat is de rol van de VGC in deze veertiendaagse ?

8. En zal deze veertiendaagse tenslotte de concrete uitwerking bevorderen van het voorstel van de heer Herman Suykerbuyk omtrent de oprichting van een Vlaams-Nederlands huis te Brussel, en gebeurt dit in overleg met de minister bevoegd voor Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden ?

2. Antwoord van mevrouw Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansensbeleid

1. De minister antwoordt dat er uiteraard reeds een programma bestaat voor deze veertiendaagse, die plaatsvindt in de tweede helft van april. Haar oproep om tijdens die periode allerlei activiteiten te organiseren in samenwerking met Nederlandse artiesten, gezelschappen en verenigingen heeft een enorm succes gehad. Toen het idee van dit initiatief bij haar opkwam, had de minister nooit durven denken dat dit zo sterk zou leven in de Vlaamse culturele sector te Brussel. Tijdens deze twee weken vinden meer dan veertig activiteiten en manifestaties plaats waarin de Vlaams-Nederlandse samenwerking centraal staat : het gaat over 5 theateractiviteiten, 6 muzikale evenementen, 13 activiteiten met beeldende kunsten, 4 literaire activiteiten, 6 debatten en lezingen, 4 geleide wandelingen en 3 sportactiviteiten. En dan heeft zij het nog niet over dagelijkse uitzendingen van TV Brussel over Nederland, de artikelenreeks in Deze Week, enzovoort. Het volledige programma wordt opgenomen in een programmabrochure die op 50.000 exemplaren wordt verspreid en bekend zal gemaakt worden met een multi-mediacampagne.

2. Het budget bedraagt 9 miljoen frank op het begrotingsprogramma Brusselse Aangelegenheden. Hiervan is vorig jaar reeds een belangrijk deel uitgegeven (o.a. de PR-firma). Daarbij moet nog een 2 miljoen frank gerekend worden op kosten van de dienst communicatie en ontvangst van de Vlaamse Gemeenschap voor advertenties in de geschreven pers. Binnen het gewone subsidieprogramma van Brusselse Aangelegenheden ontvangen een aantal initiatiefnemers ook toelagen voor hun initiatieven tijdens deze veertiendaagse.

3. Het initiatief is naar aanleiding van de Beleidsbrief Brussel besproken binnen de Vlaamse regering. Besloten werd dat het hier vooral om een project gaat van de minister van Brusselse Aangelegenheden in het verlengde van de actie Bruisend Brussel. Wel werden een aantal Vlaamse administraties zoals cultuur, externe betrekkingen en communicatie en ontvangst van in het begin bij het project betrokken. Wij hebben ook goede contac-

ten met de Nederlandse ambassade. Het gaat hier echter niet om een bilateraal project tussen twee staten, maar om een Brussels project waarbij de Nederlanders op actieve wijze betrokken worden.

4. Om bovenvermelde reden kadert dit initiatief niet rechtstreeks in het cultureel samenwerkingsakkoord tussen Vlaanderen en Nederland. Maar het kadert uiteraard wel volledig binnen de filosofie van dit akkoord. Hoewel de respons veel groter is dan verwacht, beschouwt de Vlaamse regering dit initiatief als een experiment. Als het lukt, kan het in de toekomst uitgroeien tot een groter evenement, met meer betrokkenheid van de gehele Vlaamse regering en de Nederlandse overheid. Maar voorlopig houden we het nog enigzins bescheiden.

5. Buiten de contacten met de ambassade en de Nederlandse pers zijn er als zodanig weinig internationale aspecten met politieke consequenties. Het project bestaat vrijwel uitsluitend uit activiteiten en manifestaties die vanuit de culturele instellingen en verenigingen zijn gegroeid. De minister voor Brusselse Aangelegenheden zorgt voor de coördinatie van dit alles en de promotie. Dit werd aldus bepaald in overleg met de minister bevoegd voor Buitenlands Beleid.

6. Begin november 1996 was er een eerste contactvergadering met vertegenwoordigers van de Nederlandse gemeenschap in Brussel. Alle Nederlandse verenigingen in Brussel en Vlaams-Brabant ontvingen een brief met toelichting bij het opzet en de concrete modaliteiten voor de samenwerking. Met verscheidene verenigingen vonden gesprekken plaats (o.m. de Nederlandse Julianaschool, de Nederlandse Vereniging Brussel, de Nederlandse Kamer van Koophandel in Brussel, de Nederlandse Open Gespreksgroep). We moeten wel vaststellen dat de Nederlandse gemeenschap in Brussel niet sterk in verenigingen is gestructureerd. Maar door de contacten hebben we wel een aantal Nederlanders verzameld die mee aan de kar trekken. De meeste activiteiten zijn een initiatief van Vlaamse verenigingen in samenwerking met Nederlanders, maar bij vier activiteiten is het andersom. De minister denkt dat dit dankzij deze eerste veertiendaagse nog verder kan uitgebouwd worden.

7. Een groot deel van de instellingen die aan de veertiendaagse deelnemen (o.a. zes gemeenschapscentra) heeft een rechtstreekse band met de VGC. Daarenboven hebben een aantal directies van de

VGC-administratie deelgenomen aan de voorbereidende vergaderingen. Het is evenwel niet zo dat de Vlaamse regering dit initiatief opzet in samenwerking met de VGC, zoals dit ook niet het geval is met de andere manifestaties van Bruisend Brussel en andersom ook niet met de meeste VGC-manifestaties. De vraagsteller weet dat de minister voorstander is van een zo groot mogelijke samenwerking tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC en dat zij terzake al heel wat initiatieven heeft genomen (bv. de promotiecampagne die zij zal opzetten voor het VGC-project 'wonen in Brussel'). Er valt veel voor te zeggen om, zo er een tweede editie van de Vlaams-Nederlandse veertiendaagse komt, te opteren voor een samenwerkingsverband tussen beide instellingen.

8. Wat het Vlaams-Nederlands huis betreft, vindt tijdens de veertiendaagse hierover een debat plaats op initiatief van de LP Boonkring waarop o.m. Herman Suykerbuyk en de vroegere Nederlandse cultuurminister Hedy d'Ancona worden uitgenodigd. Dit debat zal wellicht veel mediabelangstelling hebben, want het zal gepaard gaan met de uitreiking van de Visserneerlandia-prijs van het Algemeen Nederlands Verbond.

De minister besluit dat de veertiendaagse een enigzins bescheiden Brussels project is dat wordt georganiseerd in samenwerking met de Nederlanders.

3. Repliek

Het omstandig antwoord van de minister bevestigt mevrouw Brigitte Grouwels in haar aanvoelen dat deze veertiendaagse een zeer interessant initiatief is dat wellicht veel toekomst heeft.

Mevrouw Grouwels vraagt of de minister hetzelfde enthousiasme dat ze van Nederlandse zijde kreeg voor dit initiatief ook vaststelde langs Vlaamse kant. De vraagsteller wenst te vernemen op welke wijze de Vlamingen voor deze veertiendaagse werden benaderd.

De minister repliceert dat dit geen enkel probleem opleverde. Er is reeds een bestaande samenwerking tussen Vlamingen en Nederlanders (coprodukties). Deze veertiendaagse is voor de minister een concrete veruitwendiging van wat nu reeds dagdagelijks in Brussel gebeurt.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden

Vergadering van donderdag 20 februari 1997

Vaste verslaggever : de heer Jean-Marie Bogaert, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Francis Vermeiren tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de uitwijking van bedrijven naar Waals-Brabant

1. Uiteenzetting van de vraag door de vraagsteller

De heer Francis Vermeiren stelt vast dat, hoewel de gemeenten uit de Druivenstreek – meer bepaald Overijse en Hoeilaart – uitbreidingsvooruitzichten bieden aan bedrijven om aldus in eigen streek te blijven, de bedrijfsverantwoordelijken niet weerstaan aan de lokroep van het nabije Waver. In december 1996 werd hierop de aandacht gevestigd door de burgemeesters van deze gemeenten.

De redenen waarom de bedrijven liever tot delokalisatie overgaan blijken te maken te hebben met de remmende milieubesluiten, de zeer strenge stedenbouwkundige voorschriften en vooral de beide VLAREM-decreten. De vraagsteller meent dat de minister van Economie zich terdege bewust is van deze problematiek. Uit "De Standaard" van 20 februari 1997 blijkt dat een enquête in opdracht van de Vlaamse Administratie van Economie dit probleem eveneens onder de aandacht van de minister brengt. Ook uit het advies van de SERV over het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen spreekt eenzelfde bekommernis : "een grotere nood aan rechtszekerheid over de continuïteit van de economische activiteiten in de open ruimte. De aandacht mag volgens de SERV niet alleen gaan naar de zone-eigen bedrijven met uitbreidingsproblemen, maar ook naar de zonevreemde bedrijven. Vlaanderen moet een afwegingskader maken dat toelaat individuele dossiers objectief te beoordelen op economisch, sociaal, ruimtelijk en milieukundig vlak". De vraagsteller stelt vast dat een geïntegreerde aanpak tussen de verschillende bevoegde ministers van de Vlaamse regering te wensen overlaat.

De vraagsteller stipt vervolgens aan dat Waver ook het voordeel heeft bedrijfs- en industrieterreinen beschikbaar te hebben en daarenboven zet een veel aantrekkelijker bedrijfsklimaat in Waals-Brabant de toon. Uit een vergelijking blijkt dat de ver-

leende faciliteiten niet te vergelijken zijn met deze van Vlaams-Brabant en in die omstandigheden is de keuze dan ook vlug gemaakt.

Nochtans staan te Overijse door het verdwijnen van firma's zowel bedrijfsruimten als kantoren leeg. Ook twee BPA's en een ambachtelijke zone kunnen kennelijk geen positieve trendbreuk bewerkstelligen.

Een dergelijke situatie is volgens de vraagsteller zeer nadelig voor de tewerkstelling in deze streek, waar het afbouwen van de druiventelt reeds heel wat arbeidsplaatsen heeft gekost. Vooruitzichten op ander werk zijn gering. Vele werknemers zien zich dan ook genoodzaakt in de Brusselse agglomeratie aan de slag te gaan.

Elders in Vlaams-Brabant beleeft men een gelijkwaardige situatie. Vlaanderen moet alle troeven uitspelen om de delokalisatietrend om te buigen.

De vraagsteller vernam van de minister gaarne een concreet antwoord op de volgende vragen.

Acht de minister het niet wenselijk de decreetgeving te versoepelen om Vlaams-Brabant, ten minste in de streken waar de delokalisatie reeds een feit is, de gelegenheid te geven de troeven uit te spelen waarover men beschikt ?

Meent de minister dat de delokalisatietendens door specifieke maatregelen kan worden omgeboogen ? Wordt hiervan werk gemaakt ?

2. Antwoord door de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, Landbouw, KMO en Media

De minister deelt de bezorgdheid van de vraagsteller. Het is inderdaad zo dat door de Kamer van Koophandel op 10 december 1996 een colloquium werd georganiseerd over de vestigingsmogelijkheden in Hoeilaart en Overijse voor de uitoefening van industrieel-ambachtelijke activiteiten in deze gemeenten. Naar aanleiding van dit colloquium werd de discussie aangekaart over de delokalisatietrend in verschillende andere provincies, onder meer in West-Vlaanderen en in Vlaams-Brabant. Beide regio's kampen met een duidelijk tekort aan industrieterreinen, waardoor de uitbreidingsmogelijkheden in stads- en dorpskernen zich in deze regio's zeer scherp stellen. In Limburg wordt deze nood als minder prangend ervaren. De minister is voorstander van een geïntegreerde aanpak van de problematiek. De minister refereert aan de opdracht, gegeven aan de GOM's, met het oog op

het formuleren van een aantal voorstellen ter verhoging van de rechtszekerheid bij het aanmoedigen van bedrijfsvestigingen. De minister verwijst verder naar de nota die door de GOM's werd opgesteld inzake de vereenvoudiging van de procedurevoorschriften in het vergunningenbeleid. Deze nota werd trouwens uitvoerig besproken in de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden, in het kader van de gedachtewisseling over het vernieuwd Vlaams regionaal beleid. De minister overhandigt aan de Commissie de ontwerp-tekst van 4 februari 1997 van de GOM's: " Voorstellen van wetwijzigingen met het oog op het rechtszeker maken en vereenvoudigen van het instrumentarium om bedrijfsvestigingen aan te moedigen".

Deze tekst zal aan de leden van de Commissie worden overgezonden. Dit document snijdt de problematiek aan van de zonevreemde bedrijven, waarvoor een versnelde BPA-procedure kan worden doorgevoerd. Op het terrein loopt de uitwerking van deze procedure mank. Door minister Baldewijns werd recent over deze problematiek aan de Vlaamse regering een nota voorgelegd.

De Vlaamse regering ging ermee akkoord om dit dossier vanuit een ruimere invalshoek dan de BPA-procedure te bekijken. Er zal vooral aandacht worden besteed aan mogelijke wetwijzigingen. Een versnelling van de BPA-procedure zal niet voldoende zijn om het probleem uit te klaren. De minister refereert in deze context aan de voorstellen die terzake zijn gedaan door de GOM's en stelt voor om hieraan een gedachtewisseling te wijden in de commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden, waarvoor ook de leden van de Commissie voor Ruimtelijke Ordening kunnen worden uitgenodigd.

Wat de delocalisatie naar Waals-Brabant betreft, maant de minister aan tot enige omzichtigheid. De delocalisatie vanuit West-Vlaanderen naar Noord-Frankrijk en Henegouwen werd reeds uitvoerig bestudeerd. De GOM-studie inzake delocalisatie neemt een genuanceerd standpunt in ten aanzien van het fenomeen van de delocalisatie. Hoe dient het begrip "delocalisatie" te worden geïnterpreteerd? Betreft het de sluiting van bedrijven en de overheveling van de productie-activiteiten naar een ander land of regio, of impliceert delocalisatie eerder een fragmentaire outsourcing van bepaalde activiteiten naar een andere regio of land? De minister verwijst naar het antwoord op de interpellatie van de heer Jacques Laverge in deze commissie, waarin de GOM-studie over het fenomeen van de delocalisatie uitvoerig werd toegelicht.

De minister verklaart over geen cijfers te beschikken omtrent de delocalisatie vanuit Vlaams-Brabant. De minister benadrukt wel het belang van voldoende inspraak van de minister van Economie in het debat over het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, waarin voldoende ruimte dient te worden gereserveerd voor goed uitgeruste industrieterreinen, onder meer ook in Vlaams-Brabant. In Vlaams-Brabant zullen in de periode tot 2007, 1.350 bijkomende ha worden gerealiseerd. In totaal betreft het 7.000 ha, waarvan dus 1.350 in Vlaams-Brabant.

De minister benadrukt het belang om bij de afweging en verdeling van de diverse sectorale ruimtelijke aanspraken voldoende oog te hebben voor de nood aan industrieterreinen en dit niet alleen in Vlaams-Brabant. Ook de problematiek van de zonevreemde bedrijven verdient ten volle de aandacht.

De minister stelt dat in de schoot van de Vlaamse regering een commissie werd geïnstalleerd die werkt aan meer concordantie tussen de wet op de ruimtelijke ordening en de stedenbouw en de milieureglementeringen. Tevens werd een werkgroep opgericht met als opdracht te onderzoeken welke wijzigingen kunnen worden aangebracht aan de wet op de ruimtelijke ordening en de stedenbouw (versnelling procedures, wetwijzigingen).

De minister verklaart de bekommernissen van de interpellant te delen en beaamt dat uit de enquête van de Vlaamse Administratie voor Economie duidelijk blijkt dat 80 procent van de bedrijven de loonkost als een pijnpunt ervaart in het investeringsklimaat. 44 procent van de bedrijven ervaart het vergunningenbeleid als onvoldoende en als één van de belangrijkste hinderpalen bij het uitbouwen van een gunstig investeringsklimaat. De verantwoordelijke ministers zullen hier in de loop van de volgende maanden aan werken.

3. Replieken

De vraagsteller stelt vast dat het probleem wel voldoende wordt onderkend door de Vlaamse regering en dat eraan wordt gewerkt. Het maatregelenpakket blijft echter uit. Spreker dringt er bij de minister op aan om dringend een vereenvoudiging door te voeren inzake het vergunningenbeleid, aandacht te besteden aan de delocalisatie en actief te werken aan het voeren van een dynamisch tewerkstellingsbeleid, dat niet gebaat is met een krapte aan voldoende uitgeruste industrieterreinen. De minister van Economie dient de evolutie

van dit dossier binnen de Vlaamse regering nauwlettend op te volgen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer.

Vergadering van dinsdag 25 februari 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de afbouw van de permanentie van de afdeling Electriciteit en Mechanica te Gent en het ontheffen uit zijn opdracht van het afdelingshoofd te Gent

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Om redenen van synergie zal de permanentie bij nacht die thans afzonderlijk door de afdelingen Electriciteit en Mechanica Antwerpen en Gent georganiseerd wordt, voortaan verzekerd worden door de afdeling Electriciteit en Mechanica Antwerpen. Het ligt blijkbaar in de bedoeling van de minister in een volgend stadium nog één permanentie te behouden, nl. te Antwerpen. Daarenboven werd het afdelingshoofd EMG eind vorig jaar uit zijn opdracht ontheven en mag bij delegatiebesluit het afdelingshoofd Gent slechts de helft van de bedragen van andere afdelingshoofden tekenen.

1. Wat is de argumentatie van de minister om op termijn slechts één permanentie meer te organiseren ?

2. Welke zullen de gevolgen zijn voor de werkhuizen Wevelgem, Oostende en Gent ?

3. Wat is de motivatie voor betrokken delegatiebesluit en het ontheffen uit zijn opdracht van het afdelingshoofd EMG ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

In dit dossier staan er drie onderwerpen los van elkaar. Het is belangrijk ze te scheiden om tot een correct inzicht te komen.

– Permanenties

De permanenties EMA en EMG dragen bij tot het verwezenlijken van het beleid van de Vlaamse Gemeenschap inzake de verkeersveiligheid. Het is de bedoeling dit goed werkend instrument in stand te houden mits het doelmatig inzetten van de middelen. Gelet op het zeer beperkt aantal oproepen tijdens de nacht – statistisch overwegend 1 per uur en per wachtdienst – is het nodig deze oproepen te bundelen, zodat de bezetting van de werkposten 's nachts kan verminderd worden. Een mindere bezetting tijdens de daluren zal de continudienst verlichten, zodat beter kan tegemoetgekomen worden aan de noden tijdens de piekuren of aan de noden inzake controle van de werken in uitvoering. Gelet op de te verlenen diensten door de sector EM moet zeker niet gevreesd worden voor minder werk, integendeel. Deze aangelegenheid werd reeds besproken op het Basis Overlegcomité 6.5. van 16 december 1996.

– Werkhuizen

Vermits er geen verband is tussen de permanentiediensten en de werkhuisen, heeft een verandering van de permanenties hier geen gevolgen.

– Het beëindigen van de aanwijzing

Het beëindigen van de aanwijzing van het afdelingshoofd Gent betreft geen algemene maatregel, maar het functioneren van het afdelingshoofd zelf. Gelet op het persoonlijk karakter van dit dossier is het niet gepast of mogelijk hierover publieke verklaringen af te leggen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 25 februari 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de opzegging van pachtcontracten door De Lijn

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller herinnert eraan dat er tijdens de voorbije weken in het Vlaams Parlement verschillende keren gedebatteerd is over de problematiek van de opzeggingsmodaliteiten van de pachtcontracten van De Lijn. Uit het antwoord van de minister op een interpellatie van de heer Didier Ramoudt (Handelingen 1996-1997 C20-C-RUI3) bleek dat de minister bereid was om de pachters maximale bescherming te geven inzake het over te nemen passief, zowel sociaal als materieel. De vraagsteller heeft evenwel vernomen dat de Inspecteur van Financiën in zijn advies stelt dat het onverantwoord zou zijn om het passief over te nemen van de pachters die geen nieuw contract in de wacht kunnen slepen. De spreker wijst er verder op dat de opzeggingsbrieven, die in december 1996 naar de pachters zijn verstuurd, blijkbaar geen rekening houden met het advies van de Inspecteur van Financiën, dat op dat moment misschien nog niet bekend was.

De spreker legt in dat verband twee vragen voor aan de minister :

(1) Betekent het feit dat de regeringscommissarissen bij De Lijn geen veto hebben uitgesproken, dat de minister het advies van de Inspecteur van Financiën naast zich neerlegt ?

(2) Zo ja, welke modaliteiten hebben de pachters gekregen om het hen mogelijk te maken verder te investeren ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister antwoordt dat de Vlaamse Vervoersmaatschappij (VVM) zich zal houden aan de con-

tractuele bepalingen van de lopende contracten. Hij wijst erop dat de Federatie van Belgische Autobus- en Autocarondernemers (FBAA) zich in de voorafgaandelijke besprekingen die werden gehouden omtrent een mogelijke alternatieve overgangperiode steeds onverzettelijk heeft opgesteld, en heeft geëist dat de opzegperiode en de bepalingen van de lopende contracten werden nageleefd, in het bijzonder wat betreft het respecteren van de opzegperiode van vijf jaar. Binnen dit kader was er volgens de minister geen ruimte om alternatieven te onderhandelen.

De minister wijst er wel op dat een geleidelijke overgang is gegarandeerd doordat de contracten op een verschillende datum zijn ingegaan, waardoor ook de opzegperiodes in de loop van 1997 op verscheidene tijdstippen zullen ingaan. De heraanbesteding van de huidige contracten, al dan niet in gewijzigde pakketten, zal dus gespreid zijn over het jaar 2002, zodat de exploitanten meerdere kansen zullen krijgen om hierop in te schrijven.

De minister stelt bovendien uitdrukkelijk dat eventuele overnames van personeel en/of materieel moeten gespecificeerd worden in het nieuwe lastenboek dat door de VVM zal aangewend worden voor het gunnen van toekomstige opdrachten. Het opstellen van dat lastenboek is een autonome bevoegdheid van de Raad van Bestuur van de VVM. De minister wijst erop dat de Raad van Bestuur van de VVM hier reeds een aantal malen over heeft beraadslaagd en dat er bijkomend juridisch onderzoek werd bevolen met betrekking tot onder meer volgende vragen :

(1) Kan men de inschrijvers ertoe verplichten de CAO's te respecteren die bij de VVM van toepassing zijn ?

(2) Kan men de inschrijvers ertoe verplichten, wanneer de samenwerking met een exploitant, die nu belast is met een vervoersopdracht, wordt stopgezet, de overname van zijn personeel conform CAO 32, en van zijn exploitatiebaar rollend materieel te garanderen ?

In ieder geval zal het nieuwe lastenboek volgens de minister een aantal kwaliteitscriteria bevatten, waaronder de kwaliteit van de voertuigen. De huidige exploitanten hebben er dus alle belang bij om een kwalitatief goed uitgerust voertuigenpark te hebben op het moment dat de aanbestedingen starten, zo besluit hij.

3. Replieken

Het antwoord wekt bij de vraagsteller de indruk dat men in dit dossier een bocht aan het nemen is en dat de pachters geen garanties zullen krijgen op het toekomstige rendement van hun investeringen in rollend materieel. Nochtans had hij uit het antwoord van de minister op zijn eerderevermelde interpellatie begrepen dat de pachters garanties zouden krijgen dat de bussen en het personeel in elk geval zouden worden overgenomen door de pachters die in de toekomst het contract in de wacht zouden slepen. De minister verwijst in zijn antwoord nogmaals naar het bijkomende onderzoek dat hieromtrent door de Raad van Beheer van de VVM is bevolen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 25 februari 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de goedkeuring door de Vlaamse regering van een order voor nieuwe tramstellen

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller herinnert eraan dat de Raad van Beheer van de Vlaamse Vervoersmaatschappij De Lijn in november 1996 besliste om het order voor nieuwe tramstellen, die moeten ingezet worden in Gent en Antwerpen, toe te kennen aan Siemens Duitsland. Hoewel geen enkele van de prijsofferten volgens de vraagsteller helemaal conform de technische vereisten van het lastenboek was – er waren namelijk problemen inzake de geluidshinder binnen en buiten en inzake de omgevingstrillingen – bekrachtigde de regering deze beslissing. De vraagstelling verzoekt de minister een nadere toelichting te geven bij deze beslissing.

De vraagsteller wijst verder op het sociaal-economische belang van dit dossier, dat betrekking heeft op een bedrag van ongeveer 3 miljard frank. De spreker betreurt dat de Vlaamse regering inzake overheidsbestellingen blijkbaar heiliger wil zijn dan de paus, en daardoor de kans mist om ongeveer honderd nieuwe arbeidsplaatsen te creëren in Vlaanderen. Hij wijst er in dit verband op dat de Vlaamse bedrijven vaak niet concurrentieel zijn op Europees niveau omwille van de hoge arbeidslasten. Daarom zou hij het eerlijker vinden dat men bij de prijsvergelijking rekening houdt met de hogere sociale lasten die Vlaamse bedrijven moeten betalen.

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

In zijn antwoord wijst de minister er vooreerst op dat de enige conforme offerte door de firma Siemens werd ingediend. Vervolgens geeft hij een toelichting over de procedure die is gevolgd bij de toewijzingsbeslissing. Hij stelt daarbij dat er voor het opstellen van het lastenboek onder andere een

beroep werd gedaan op een externe deskundige, namelijk de heer Hondius uit Chaudfontaine, en op een juridisch adviseur, namelijk meester David D'Hooghe. De Raad van Beheer van de Vlaamse Vervoersmaatschappij (VVM) hechtte op 19 september 1995 zijn goedkeuring aan het lastenboek voor de aankoop van 45 lage-vloertrams. In de Raad van Beheer van 21 februari 1996 werd, op advies van meester David D'Hooghe, een laatste aanpassing aan het lastenboek doorgevoerd. Op 30 mei 1996 werd dit dossier voor de geplande aankoop van 31 eenrichtingstrams voor Antwerpen en 14 tweerichtingstrams voor Gent ter goedkeuring aan de Vlaamse regering voorgelegd, zowel voor de gunningsprocedure als voor de principes voor de financiële tenlasteneming op het artikel 61.01 van de begroting van het Vlaams Gewest. De Vlaamse regering heeft dit goedgekeurd. Op 7 juni 1996 werd de algemene offerteaanvraag in het publicatieblad van de Europese Unie en in het Bulletin der Aanbestedingen gepubliceerd. De aanbiedingen werden op 3 september, zoals het bestek voorziet, geopend te Mechelen in de centrale zetel van de VVM. Er waren drie inschrijvingen, namelijk Bombardier-Eurorail, Vevey (Urbos) en Siemens. Bij de technische evaluatie werd de heer Hondius, erkend als de specialist in Europa, ingeschakeld. Op 23 oktober 1996 hechtte de Raad van Beheer van de VVM, na rijp beraad, haar goedkeuring aan de toewijzing van het eerste lot van negen trams aan de firma Siemens. De Inspectie van Financiën verleende gunstig advies op 6 november 1996.

De minister overloopt vervolgens de verschillende elementen die aan bod kwamen bij de bespreking van de diverse offertes door de verschillende diensten : de Inspectie van Financiën besprak de diverse inschrijvingen en kwam tot dezelfde conclusie als de VVM, namelijk dat alleen de firma Siemens een conforme offerte heeft ingediend. De offerte van de firma BN was op diverse vlakken, zowel administratief als technisch, niet conform het lastenboek. De offerte van de firma BN was, alles in aanmerking genomen, merkkelijk duurder dan de andere offertes. Het ontbreken van de bankgarantie van de firma BN had tot gevolg dat de vergelijkbaarheid van de offertes quasi onmogelijk was. Bovendien diende het overschrijden van het geluidsniveau door de firma BN de absolute nietigheid in te houden. De offerte van de firma Vevey kon niet aanvaard worden omwille van het ontbreken van de bijkomende waarborg. Bijgevolg diende de offerte van de firma Siemens als enige geldig te worden beschouwd. Bovendien beklemtoont de minister nogmaals dat de firma Siemens ook de goedkoopste offerte heeft neergelegd. Hij wijst er

verder op dat de Vlaamse minister van Begroting haar begrotingsakkoord verleende op 20 november 1996. De minister besluit dat er geen andere mogelijkheid was dan de gunning aan de firma Siemens te verlenen.

Tenslotte stipt de minister aan dat de opmerkingen van de vraagsteller met betrekking tot de hoge sociale lasten een federale materie betreffen.

3. Replieken

Volgens de vraagsteller wordt de conformiteit van de Siemens-offerte met het lastenboek door vele specialisten betwist. Hij vraagt bijkomend of de toewijzing aan Siemens alle 45 tramstellen betreft, dan wel enkel de eerste 9. De minister antwoordt dat de beslissing op alle 45 tramstellen betrekking heeft, maar enkel werd geconcretiseerd voor de 9 tramstellen die in 1996 werden besteld. Wat de conformiteit betreft, verwijst de minister nogmaals naar de adviezen die aan de basis lagen van de beslissing.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 25 februari 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Jan Caubergs tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de werking van de diensten van Arohm

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

In Limburg wordt de werking van Arohm gehypothekerd. De diensten voor stedenbouw plegen duidelijk obstructie door het laattijdig afleveren van bouwvergunningen omdat de situatieschets ontbreekt of onvoldoende werd uitgetekend. De bouwheer moet opdraaien voor het verzamelen van de informatie en voor de vertragingen die ontstaan door het laattijdig afleveren van de bouwvergunning. Nochtans beschikken de gemeenten en de diensten voor stedenbouw zelf reeds over de gevraagde informatie.

Is het juist dat er uitzonderlijk veel dossiers worden teruggezonden omdat zij zagezegd onvolledig zijn ? Zijn de klachten van de architectenvereniging over het samenstellen van dossiers terecht ?

Wat denkt de minister te doen aan deze problemen ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De geschetste problemen zijn de minister bekend. De stedenbouwwet verplicht tot behandeling van de bouw- en verkavelingsaanvragen op basis van een volledig dossier waarvan de samenstelling wordt bepaald in de uitvoeringsbesluiten van 6 februari 1971 zoals gewijzigd.

In de loop der jaren was er een zekere tolerantie ontstaan bij het volledigheidsnazicht. Zowel de gemeenten die een beslissing namen, als de gewestelijke administratie Arohm die de aanvragen adviseerde, hanteerden een ongeschreven regel om ook onvolledige dossiers te behandelen. De dossierbehandelaar zocht zelf extra informatie op en over-

legde vaak met de ontwerper, de bouwheer en de gemeente.

Op termijn was dit geen goede werkwijze. Onvolledige of onduidelijke dossiers leidden tot tijdverlies en bemoeiïkten de adviesverlening. Daarom heeft de administratie in alle Vlaamse provincies besloten meer aandacht te besteden aan het volledigheidsonderzoek. Als hulpmiddel voor het wegwerken van dit knelpunt werden aanstijlijsten opgesteld die de aanvrager, de ontwerper, de gemeentelijke ambtenaar en de ambtenaar van Arohm helpen om snel zijn weg te vinden in het geheel van de bestaande uitvoeringsbesluiten. Deze aanstijlijsten zijn dus niets anders dan een aanschouwelijke vertaling van de sinds jaren bestaande regelgeving. Duidelijkheid is de sleutel tot rechtszekerheid. In een aantal pilootgemeenten werden de aanstijlijsten in het najaar van 1996 uitgetest. Sinds februari is de toepassing veralgemeend in Vlaanderen.

De veralgemeende toepassing van de aanstijlijsten leert dat heel wat interpretatieverschillen bestaan bij de verschillende gebruikers. Het zijn juist deze zeldzame, soms absurde interpretaties die in de pers de grootste aandacht kregen. Om hieraan te verhelpen werd op 19 februari 1997 aan alle gemeenten van Vlaanderen, aan de orde van architecten en de beroepsverenigingen, en aan de Arohm-afdelingen van de administratie een handleiding bij het volledigheidsonderzoek van de dossiers toegezonden. De handleiding ligt voor iedereen ter inzage bij de gemeente. De verschillende architectenverenigingen hebben reeds positief geadviseerd op deze handleiding.

Daarnaast blijkt dat de dossiervereisten in het licht van een hedendaagse werking aan bijsturing toe zijn. Aan de administratie werd reeds de opdracht gegeven op korte termijn de bestaande uitvoeringsbesluiten te actualiseren. Binnen de administratie wordt hieraan prioritair gewerkt, zodat een eerste ontwerp-besluit tegen begin maart mag verwacht worden.

Het ontwerp-besluit houdt rekening met de opmerkingen en tips van de architecten, de beroepsverenigingen en de Vlaamse Vereniging van Steden en Gemeenten. Het wordt de basis voor geactualiseerde aanstijlijsten. Het ontwerp-besluit zal zo spoedig mogelijk ter goedkeuring aan de Vlaamse regering worden voorgelegd.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 25 februari 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Jos Stassen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de gerechtelijke procedure tussen de Vlaamse regering en het koninklijk gesticht van Mesen te Lede

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Tussen het koninklijk gesticht van Mesen – in het Oost-Vlaamse Lede – en het Vlaams Gewest, is er sinds 1988 een gerechtelijke procedure aanhangig. Het Koninklijk Gesticht dagvaardde de Belgische Staat en het Vlaams Gewest wegens planschade. Het park in het gesticht werd ingekleurd als parkgebied. De bestuurscommissie van dit gesticht wilde het park verkavelen en te gelde maken als woonzone. Volgens onze informatie is er een akkoord gesloten tussen de bij de dagvaarding

betrokken partijen, nl. het Vlaams Gewest, en het koninklijk gesticht van Mesen.

Wat houdt de overeenkomst in tussen het Vlaams Gewest en het gesticht ? Gaat het om een aankoop of gaat de Vlaamse regering het gewestplan wijzigen zodat een gedeelte van de gronden woonzone wordt ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister bevestigt dat er op 6 januari 1997 een vergadering met de betrokken partijen heeft plaatsgehad op zijn kabinet. Op deze louter informatieve vergadering werd afgeproken dat het parkgedeelte onder geen enkele voorwaarde een bestemmingswijziging mag ondergaan. Wat het kasteelgedeelte betreft, werd de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, schriftelijk verzocht om door de diensten Monumenten en Landschappen te laten nagaan of er nog enige belangstelling bestaat voor dit parkdomein en haar kasteelruïne. Op basis van dit antwoord kan de gemeente Lede een voorstel doen dat op dat ogenblik op zijn waarde zal beoordeeld worden.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 25 februari 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Leo Cannae tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de negatieve gevolgen van het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 1996

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Het besluit van 16 juli 1996 tot wijziging van het K.B. van 16 december 1971, met als doel het vereenvoudigen van de bouwvergunningsprocedure voor kleine bouwwerken, resulteert soms in het omgekeerde effect. Zo werd bijvoorbeeld recent een einde gemaakt aan de jarenlang toegepaste praktijk, waarbij werken die vrijgesteld werden van advies van de gemachtigde ambtenaar, ook vrijgesteld werden van de medewerking van een architect. Hierdoor moet bijvoorbeeld bij de plaatsing van een bouw pakket-tuin huisje boven de zes vierkante meter, nu ook een plan van een architect worden afgeleverd.

Naast het verhogen van de administratieve belasting van de provinciale diensten van Arohm, is er nog een derde ongewenst effect. De opsomming van concrete gevallen waar de vereenvoudigde administratieve procedure mogelijk is, sluit terzeldertijd andere gevallen uit, waardoor kleine werken en constructies onder de omslachtige procedure van het K.B. van 1971 vallen.

Was dit echt de bedoeling ? Komt er nog een omzendbrief om de administratieve rompslomp te verminderen ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

Het uitvoeringsbesluit van 1971, dat verschillende malen is gewijzigd, bevat drie grote onderdelen. Een eerste deel somt de werken op waarvoor geen architect nodig is. Een tweede deel omschrijft de werken waarvoor geen bouwvergunning nodig is, en een derde deel somt de werken op waarvoor geen architect nodig is en geen voorafgaand advies van de gemachtigde ambtenaar.

Deel 2 en 3 werden op 16 juli 1996 door de Vlaamse regering gewijzigd en versoepeld. Aan het eerste onderdeel van het besluit van 1971 werden op 16 juli echter geen wijzigingen aangebracht omdat de bescherming van de titel en van het beroep van architect een federale materie is.

De federale wet van 20 februari 1939 op de bescherming van de titel en van het beroep van architect bepaalt in artikel 4 dat iedereen een beroep moet doen op de medewerking van een architect voor het opmaken van de plans en de controle op de uitvoering der werken, voor welke een voorafgaande aanvraag om toelating tot bouwen is opgelegd. Artikel 4 bepaalt ook dat bij een koninklijk besluit de werken worden aangeduid waarvoor de medewerking van een architect niet verplichtend zal zijn.

Dit artikel is uiteraard tot stand gekomen in een tijd dat de bouwvergunningsplicht beperkter was dan vandaag. Dit leidt tot de situatie dat voor de oprichting van een tuinhuisje van 7 vierkante meter wel een architect, maar geen advies van de gemachtigde ambtenaar nodig is.

Welke houding dient de gemachtigde ambtenaar aan te nemen indien het schepencollege een vergunning verleent voor dit tuinhuisje zonder de medewerking van een architect ? Het enige wapen dat de gemachtigde ambtenaar tot zijn of haar beschikking heeft, is de schorsing. De redenen tot schorsing zijn limitatief opgenomen in artikel 46 en 53 van de stedenbouwwet.

Eenvoudig voorgesteld schorst de gemachtigde ambtenaar bij onvolledigheid van het dossier, bij strijdigheid met een BPA en bij strijdigheid met de verkaveling. Hij schorst eveneens indien een aanvraag ten onrechte werd behandeld als werk van geringe omvang, met andere woorden als het voorafgaand advies van de gemachtigde ambtenaar diende te worden ingewonnen.

De gemachtigde ambtenaar is dus niet rechtstreeks belast met de controle op de medewerking van de architect. Dit is logisch aangezien de wet van 20 februari 1939 op de bescherming van de titel en van het beroep van architect een federale materie regelt.

De volledigheid van het dossier is geregeld in het ministerieel besluit van 6 februari 1971. Dit besluit legt op dat bij bepaalde aanvragen een attest van de architect dient gevoegd te worden. Er is echter in artikel 15 e.v. van dit besluit voorzien dat bij de werken die vrijgesteld zijn van het advies van de

gemachtigde ambtenaar, geen attest dient gevoegd te worden. De gemachtigde ambtenaar zal dus niet schorsen indien de in toepassing van artikel 46 van de stedenbouwwet afgegeven vergunning geen attest van de architect bevat.

De situatie is echter vrij dubbelzinnig. De administratie kreeg daarom opdracht een juridisch sluitende oplossing uit te werken. Hierbij zal vermoedelijk overleg met het federale niveau noodzakelijk blijken.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 25 februari 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Ludo Sannen aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de herbestemming van 15 ha KMO-zone in Lummen

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller stelt vast dat de Vlaamse regering het gewestplan Hasselt-Genk in herziening heeft gesteld met betrekking tot een perceel te Lummen, het Lindekensveld genaamd. Het betrof hier een wijziging van algemeen belang. Volgens de spreker wordt deze 15 ha KMO-zone omgezet naar industriële zone met de bedoeling om één bepaald bedrijf, namelijk Hyundai, een voldoende groot terrein ter beschikking te stellen voor de vestiging van een verdeelcentrum. Het betrokken gebied wordt momenteel als een bosgebied gebruikt en is nuttig als recreatiegebied en als bufferzone tussen een woonwijk en de autoweg. De spreker verwondert zich erover dat het openbaar onderzoek in het kader van de onteigeningsprocedure door de gemeente al is afgerond, evenals het openbaar onderzoek in het kader van de bouwaanvraag voor ontbossing, en dat de bouwaanvraag voor het gebouw en de milieuvergunningaanvraag al zijn ingediend, en dat terwijl het openbaar onderzoek naar de gewestplanwijziging nog moet gevoerd worden. De spreker vreest dat deze haast tot procedurefouten en tot onnodige vertraging zal leiden, en dat terwijl er in Limburg voldoende gebieden voorhanden zijn waar het betrokken verdeelcentrum zonder gewestplanwijziging had kunnen gevestigd worden. De spreker benadrukt overigens dat hij wel degelijk voorstander is van deze vestiging in Limburg.

In dit verband legt de spreker de volgende vragen voor aan de minister :

(1) Is het een correcte manier van handelen om de gewestplanwijziging ten voordele van de inplanting van één bedrijf via een procedure van algemeen belang te laten lopen ? Is één bedrijf méér van algemeen nut dan een waardevol bosgebied ?

(2) Mocht het plan worden uitgevoerd, welke compenserende maatregelen worden dan in het vooruitzicht gesteld om de doelstellingen betreffende de instandhouding en uitbreiding met 10.000 ha van het bestaande bosareaal te realiseren ?

(3) Hoe reageert de minister op de publieke stellingname van de burgemeester van de betrokken gemeente dat het al dan niet hebben ingediend van een klacht inzake dit dossier voor de politieagenten als criterium geldt voor het al dan niet uitvoeren van controles inzake bouwvoertredingen ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

Op de eerste vraag antwoordt de minister dat het dringend algemeen belang van deze werken is weergegeven in het besluit van de Vlaamse Regering van 8 oktober 1996.

Dit besluit stelt immers : "Overwegende dat het dringend noodzakelijk is de bestemming ambachtelijke zone te wijzigen naar industriegebied ; Overwegende dat de bestemming industriegebied beter tegemoet komt aan de planologische stedenbouwkundige nood om projecten met een groot ruimtebeslag mogelijk te maken ; Overwegende dat het dringend noodzakelijk is om aan het toekomstcontract Limburg en de reconversie verder uitvoering te geven." Dit betekent volgens de minister geenszins dat één bedrijf meer van algemeen nut is dan een waardevol bosgebied. Dit bos had op het in 1979 vastgesteld gewestplan immers reeds de bestemming van ambachtelijke zone. De huidige optie moet alleen ook de inplanting van een groter bedrijf – essentieel voor de reconversie van Limburg – op dit terrein vlug mogelijk maken. De minister wijst er verder op dat het onteigeningsplan op het oorspronkelijke gewestplan slaat. Het dringend algemeen belang slaat op de inrichting en de aanleg van het industrieterrein, een werk dat gesubsidieerd wordt door de Vlaamse regering en van algemeen belang is.

In antwoord op de tweede vraag wijst de minister erop dat het ontwerp van Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen stelt dat in de bosuitbreidingsgebieden van de natuurlijke structuur de nodige ruimte wordt voorzien voor ongeveer 10.000 ha nieuw bos tegen 2007. Deze 10.000 ha zullen dus vastgelegd worden in gewestplanwijzigingen tegen 2007. Aangezien het terrein in kwestie steeds een 'niet-bosbestemming' op het gewestplan heeft gehad moeten geen verdere compenserende maatregelen genomen worden in het kader van het Ruimtelijk

Structuurplan Vlaanderen, waarin inderdaad 10.000 ha bos extra als bestemmingsgebied moet gerealiseerd worden.

Voor de derde vraag, inzake het handhavingsbeleid, verwijst de minister naar zijn collega bevoegd voor het toezicht op de gemeenten.

3. Replieken

De vraagsteller wil nog weten of de Vlaamse regering ook alternatieve vestigingsplaatsen heeft onderzocht. De minister antwoordt dat dit inderdaad het geval geweest is, maar dat de voorkeur van de initiatiefnemer duidelijk uitging naar de locatie waarvoor uiteindelijk is gekozen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 25 februari 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Maria Tyberghien-Vandenbussche tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de toepassing van het dijkendecreet naar aanleiding van 'oeverversterkingswerken' aan de IJzer

Mondelinge vraag van de heer Jos Stassen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de dijkversterkingswerken aan de IJzer

1. Uiteenzettingen door de vraagstellers

Mevrouw Maria Tyberghien-Vandenbussche herinnert vooreerst aan de discussie over het decreet betreffende de waterkeringen, het zogenaamde 'dijkendecreet' (Stuk 196 (1995-1996) – Nrs.1 tot 6). Zij stelt vast dat de manier waarop dit decreet in de praktijk wordt toegepast niet strookt met de geest ervan en haaks staat op de antwoorden die de minister tijdens de commissiebespreking heeft gegeven op de opmerkingen van de leden. De vraagsteller betreurt bovendien dat de minister, afgezien van de klassieke ontvangstmelding, nog niet heeft geantwoord op haar dringend schrijven van 24 januari 1997 dienaangaande.

Mevrouw Tyberghien wijst er meer bepaald op dat tijdens de besprekingen gesteld werd dat dit decreet als doel had om snel te kunnen ingrijpen om de noodzakelijke waterkeringswerken te kunnen uitvoeren in dringende situaties. Bovendien werd de commissie voorgehouden dat dit ingrijpen diende te passen in een algemeen beleid van waterbeheer, en dit op het moment dat een algemeen waterbeheersingsbeleid concreet gestalte zou krijgen. De spreker vermoedt dat de werken aan de IJzer een proefproject betreffen. Tot haar verbazing hebben de voorliggende plannen immers niet zozeer betrekking op het bouwen van een dijk, maar wel op het aanleggen van een ecologisch overstromingsgebied dat zich 100 tot 150 meter landinwaarts uitstrekt langs de oevers van de IJzer over een lengte van ongeveer 1 kilometer. Het gaat hier volgens de spreker over een grondinname van bijna 10 ha zeer goede landbouwgrond van eenzelf-

de gebruiker. De andere geplande dijken zijn van een ander type en nemen nog eens 7 à 8 ha grond in van verschillende gebruikers. De vraagsteller betreurt ten eerste dat deze aanwending van het dijkendecreet haaks staat op de antwoorden die de minister bij de bespreking ervan gegeven heeft op opmerkingen van de commissieleden inzake de rechtszekerheid van de aangelanden.

Aan de minister worden volgende concrete vragen voorgelegd :

(1) Kan men zich beroepen op het dijkendecreet en dit decreet toepassen als er nog geen uitvoeringsbesluiten zijn ?

(2) Hoe komt het dat de procedure die in het decreet is vastgelegd pas werd gevolgd na persartikelen en na brieven van de betrokken eigenaars en pachters, en dit in het bijzonder wat betreft de informatieverplichting en het overleg ?

Hoe komt het meer bepaald dat de eigenaars hun aangetekend schrijven pas op 29 januari 1996 ontvingen, en dit terwijl de hoogdringendheid hiervoor niet kan worden ingeroepen ?

(3) Welke procedure wordt er toegepast voor het mogelijke verzoek door de eigenaars om onteigend te worden, zoals bepaald in artikel 6 van het decreet, gelet op het feit dat die procedure nog niet in een uitvoeringsbesluit is vastgelegd ?

(4) Gaat de minister ermee akkoord dat een wijziging van artikel 8 van het decreet zich opdringt, rekening houdend met het feit dat het in dit artikel bepaalde voorbehoud van 20 percent ten aanzien van de vergoeding voor waardevermindering van het onroerend goed niet rechtvaardig is bij de grote inname van grond die zich in dit geval voor doet ? Of is hij eerder van oordeel dat artikel 9 van het decreet dient aangepast ?

De vraagsteller betreurt tenslotte dat het ontbreken van een reflectieperiode in een éénkamerstelsel als het Vlaamse het voor de parlementsleden erg moeilijk maakt om de toepasbaarheid van een ontwerp van decreet te toetsen.

Ook de heer Jos Stassen herinnert eraan dat het in 1996 door het Vlaams Parlement goedgekeurde decreet betreffende de waterkeringen toelaat dat het Vlaams Gewest snel en efficiënt kan optreden met het oog op de beveiliging tegen overstromingsgevaar. Daarnaast heeft het dijkendecreet ook betrekking op ecologische oeverversterking en op de aanleg van overstromingsgebieden. Nu blijkt dat

het Vlaams Gewest aan de IJzer in Schore een 11 ha groot overstromingsgebied wil aanleggen. Volgens de vraagsteller hebben de betrokken landbouwers en hun belangenorganisaties het in dit verband over een oneigenlijk gebruik van het dijken-decreet en een aanslag op de landbouw. De vraagsteller vermoedt dat deze toepassing van het dijken-decreet misschien wel in overeenstemming is met de letter, maar wellicht niet met de geest ervan. Hij vreest dat die handelswijze de toepassing van het dijken-decreet in de toekomst kan hypothekeren.

Als principiële voorstander van ecologische oeverversterking en overstromingsgebieden legt de heer Stassen volgende vragen voor aan de minister :

(1) Is het, als het om meer dan pure dijkversterking gaat, namelijk de aanleg van overstromingsgebieden, niet aangewezen dat het Vlaams Gewest eerst in overleg gaat met de eigenaars en de gebruikers van de te onteigenen landbouwgronden, in plaats van onmiddellijk de procedure van het dijken-decreet toe te passen ?

(2) Heeft een vergroting van de komberging van de IJzer door de aanleg van potpolders enige zin zolang men de IJzer niet eerst uitbagert ?

De heer Patrick Lachaert sluit zich bij de vragen van de voorgaande sprekers aan. Ook hij herinnert eraan dat het dijken-decreet een snel ingrijpen in dringende gevallen beoogde, kaderend in een ecologisch verantwoord waterbeheersingsbeleid. Nu blijkt echter dat dit ecologische aspect bij de toepassing even belangrijk is als het hoofdoogmerk van het decreet, namelijk de dringende dijkversterking. De spreker vreest dan ook dat de betrokken beslissingen vernietigd kunnen worden door de Raad van State op grond van machtsafwending en bevoegdheidsoverschrijding. Als men verder die weg opgaat dan dreigt ook de eerste doelstelling van het dijken-decreet, namelijk de dijkversterking, in het gedrang te komen. Wanneer blijkt dat de waterbeheersingswerken, die op grond van het dijken-decreet worden uitgevoerd, zulke belangrijke implicaties hebben op de aanpalende landerijen en zelfs landbouwbedrijven, dan zou het niet meer dan correct zijn dat de artikelen 8 en 9 van het dijken-decreet worden herzien, in die zin dat de 20 percent-regel wegvalt bij de schadevergoeding en de onteigening op aanvraag ook voor niet-bebouwde eigendommen wordt ingevoerd.

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister heeft er weet van dat de plannen van de oeververstevingswerken aan de IJzer ter plaatse verontruste reacties veroorzaken. Hij betreurt dat de uitvoering van oeververstevingswerken aan de IJzer, waarvan de noodzaak niet kan worden betwist, voor dergelijke reacties zorgt. Hij heeft dit dossier, en meer bepaald de concrete plannen waarnaar werd verwezen, dan ook nader laten onderzoeken.

In antwoord op de diverse vragen verduidelijkt de minister vooreerst dat het hier een eerste fase van oeververstevingswerken aan de IJzer betreft, in uitvoering van het dijken-decreet van 16 april 1996. De plannen voor de werken zijn opgesteld door de Afdeling Waterwegen Kust (AWK) van de Afdeling Waterwegen en Zeewezen (AWZ). Bij de totstandkoming van het dijken-decreet werd volgens de minister terecht benadrukt dat de aanleg en aanpassing van waterkeringswerken, overstromingsbekkens en wachtbekkens op een ecologisch verantwoorde wijze dient te gebeuren. Om dit te garanderen, werden de plannen door AWZ ter beoordeling voorgelegd aan de Afdeling Natuur van Aminal, en ze werden tevens toegelicht door AWZ in het plaatselijke Bekkencomité. De eigenaars werden bij kennisgeving op de hoogte gesteld van de geplande werken, overeenkomstig artikel 5 van het dijken-decreet.

Het dijken-decreet stelt verder dat voorafgaand aan de uitvoering van de werken overlegd dient te worden met de waterbeheerders. Op 19 februari vond een hoorzitting plaats, waarop niet alleen de waterbeheerders – werden uitgenodigd, maar tevens de eigenaars – en waar de plannen werden toegelicht en de betrokkenen hun opmerkingen konden formuleren. Ook de pachters waren daarop trouwens aanwezig.

De minister benadrukt dat het hier een nieuwe procedure betreft, in uitvoering van het dijken-decreet, waarbij in tegenstelling tot de vroegere, vrij besloten procedure, nu door AWZ overlegd wordt met Aminal en een hoorzitting wordt georganiseerd. De minister erkent dat deze nieuwe procedure nog voor verbetering vatbaar is. Uit de informatie die hij heeft ingewonnen blijkt dat het overleg tussen AWZ en Aminal in dit dossier immers niet optimaal is verlopen. Er werd een grondinna-

me van circa 50 meter vooropgesteld voor de uitvoering van de oeververstevingswerken, terwijl op de uiteindelijke plannen dit tot 150 meter uitgebreid bleek te zijn. Dit is volgens de minister te wijten aan een gebrekkige coördinatie tussen AWZ en de Afdeling Natuur over de definitieve plannen. Op de hoorzitting werd aan de betrokkenen reeds meegedeeld dat de plannen aangepast dienen te worden. Meer bepaald dient de strook landinwaarts bepaald te worden op circa 50 meter. De minister verzekert dat de betrokkenen ten laatste volgende vrijdag de aangepaste plannen ontvangen. Hij zal erop toezien dat het overleg in het vervolg beter georganiseerd wordt en dat bij de kennisgeving ook inlichtingen worden verstrekt inzake de plannen van de werken.

Wat specifiek de eerste vraag van mevrouw Maria Tyberghien-Vandenbussche betreft, wijst de minister erop dat het dijkendecreet toelaat om de werken aan te vangen, zonder dat dit voorafgaandelijk specifieke uitvoeringsbesluiten over de te volgen procedure vergt. Dit ligt volgens de minister geheel in de lijn van de doelstelling van het dijkendecreet, dat toelaat om onmiddellijk met de werken van start te gaan. Momenteel zijn ontwerpbesluiten in de maak, onder meer voor de kennisgeving. Zoals in de memorie van toelichting bij het dijkendecreet was aangekondigd, kan de kennisgeving gedelegeerd worden aan de administratie van AWZ. De andere uitvoeringsbesluiten die het dijkendecreet aankondigt, zijn die betreffende de ambtenaren die met de schouwing van de waterkeringen en het toezicht belast zijn en betreffende de procedure voor het verkrijgen van individuele afwijkingen op de verbodsbepalingen.

Op de tweede vraag van mevrouw Maria Tyberghien-Vandenbussche antwoordt de minister dat de procedure van het dijkendecreet correct werd nageleefd. De eigenaars ontvingen een kennisgeving van de werken. De minister heeft aan zijn administratie gevraagd om er in de toekomst voor te zorgen dat bij de kennisgeving ook de nodige inlichtingen worden gevoegd omtrent de plannen van de werken. Het dijkendecreet verplicht volgens de minister niet tot voorafgaand overleg over deze plannen met de eigenaars. Wel dient overleg over de uitvoering van de werken te gebeuren met de waterbeheerders. Dit zijn volgens artikel 2, 8° van het dijkendecreet de bevoegde administratie van het Vlaamse Gewest, de provincie, de gemeenten en de polders en wateringen. Op de hoorzitting die door AWZ te Oostende georganiseerd werd, op 19 februari 1996 werden, zoals reeds vermeld, ook de eigenaars uitgenodigd en waren ook de betrokken pachters aanwezig. Op deze vergadering werden

hun opmerkingen, bezwaren en vragen gehoord en werd hen nadere uitleg gegeven over de geplande werken. De minister wijst erop dat de plannen nu worden hertekend tot een grondinname van maximaal 50 meter, wat ook op deze hoorzitting werd meegedeeld aan de betrokkenen.

In antwoord op de derde vraag van mevrouw Maria Tyberghien-Vandenbussche stelt de minister dat de eigenaars kunnen verzoeken om onteigend te worden, zoals bepaald in artikel 9 van het dijkendecreet. Het Vlaams Gewest is verplicht om een gebouwd privaat erf dat een waardevermindering ondergaat, op verzoek van de eigenaar, te kopen of te onteigenen. Er staat in het dijkendecreet geen expliciete 'uitvoeringsplicht' door de Vlaamse regering vermeld. Dit betekent volgens de minister dat de aanvraag van de eigenaar zich mag richten tot de minister die de kennisgeving in uitvoering van artikel 5 heeft gedaan.

Wat de vierde vraag van mevrouw Maria Tyberghien-Vandenbussche betreft, legt de minister uit dat de eigenaar van een bebouwd erf die niet akkoord is om de schadevergoeding te ontvangen die bepaald is in artikel 8 van het dijkendecreet – waarin tevens wordt bepaald dat een waardevermindering van 20 procent gedoogd moet worden – artikel 9 kan laten toepassen. Dit geldt evenwel niet voor de onbebouwde erven. Wat de suggestie betreft om het decreet op dit punt te wijzigen herinnert de minister eraan dat er tijdens de bespreking van het ontwerp van dijkendecreet gewezen is op de analogie met andere wetgeving, waarin eveneens een voorbehoud van 20 procent wordt bepaald. Dat is onder meer het geval met de planschaderegeling in de stedenbouwwet en de schadevergoeding van het duinendecreet.

Ook werd tijdens de bespreking aangestipt dat waterbeheersingswerken kunnen leiden tot een waardevermeerdering van de aanpalende erven, zonder dat dit ten laste komt van de eigenaars.

3. Replieken

Mevrouw Maria Tyberghien-Vandenbussche dankt de minister voor zijn antwoord. Zij stelt geen weet te hebben van de vergadering van het bekkencomité waar de minister naar verwijst en informeert naar de precieze datum daarvan. De minister belooft dit nader te zullen onderzoeken. Mevrouw Tyberghien hoopt op een redelijk akkoord tussen de betrokkenen wat dit concrete dossier betreft en pleit voor een wijziging van het dijkendecreet. De heer Jos Stassen leidt uit het antwoord van de minister af dat er in dit dossier veel problemen

hadden kunnen voorkomen worden indien het van meet af aan correct was aangepakt door de administratie.

De heer Patrick Lachaert betreurt dat de coördinator van het IJzerbekkencomité zich te veel laat leiden door zijn persoonlijke ideologische overtuiging. Hij wijst er ook op dat de overheid, bij machtsafwending, verplicht kan worden tot schadevergoeding op grond van artikel 1382 van het burgerlijk wetboek.

De minister belooft de diverse door de vraagstellers aangekaarte problemen nader te zullen onderzoeken.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 25 februari 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Ward Beysen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het plan op de middenberm van de E19 een bos te planten

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Er rijzen vragen bij het bericht dat de minister de aanzet tot het planten van een bos op de middenberm van de E19 voorziet voor eind maart 1997.

Bestaan er reeds concrete plannen betreffende de aanplantingen ?

Zal de actie echt door kinderen uitgevoerd worden ?

Wat is de stand van zaken met betrekking tot het vereiste milieu-effectenrapport ?

Aansluitend merkt de heer Herman Candries op dat de middenstrook van de E19 een reeds voorbereid terrein is, waar met een minimum aan werken rijdbare stroken kunnen worden aangelegd. In dit verband wijst hij op de mogelijkheden die dit biedt betreffende de plannen om de bereikbaarheid te vergroten van de luchthaven van Zaventem of de Manhattan-wijk van Brussel.

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister benadrukt dat de bestemming van de middenstrook van de E19 grondig werd onderzocht. Het betreft dan ook een gefundeerde

beleidskeuze. De aangekondigde aanplantingsactie daarentegen is louter symbolisch. Slechts een beperkt aantal personen zullen worden toegelaten op een welbepaalde plaats op de middenberm, namelijk het op- en afrittencomplex Mechelen-Zuid. Onder deze personen kunnen inderdaad kinderen, onder permanente begeleiding, aanwezig zijn om een aantal boompjes aan te planten als aanzet voor de verdere beplanting, maar zij vormen geen doelpubliek op zich. Dit werd reeds met alle betrokken partijen besproken op de vergaderingen van de werkgroep onder voorzitterschap van de gouverneur van Antwerpen. Het tijdstip van de actie moet echter door de organisatoren zelf worden bepaald.

Zoals blijkt uit het verslag van de administratie, gaat Aminal ervan uit dat de beplanting van de middenberm van de E19 een lijnbeplanting is, en geen bos, waardoor het niet onder de voorschriften van het bosdecreet valt. Men steunt zich hiervoor enerzijds op de definitie van een bos zoals beschreven in artikel 3 § 1 van het bosdecreet en anderzijds op de definitie van een lijnbeplanting zoals beschreven in artikel 3 § 3.

De betrokken administratie vestigt er evenwel de aandacht op dat ingevolge artikel 2.17 van het besluit van 23 maart 1989 voor een eerste herbebossing, wanneer deze negatieve ecologische veranderingen met zich kan brengen, een milieu-effectenrapport is vereist. Gelet op eerder vermeld advies van Aminal, dat het hier geen bos betreft maar een lijnbeplanting, is ook dit besluit hierop niet van toepassing.

3. Repliek

De vraagsteller heeft de indruk dat men met het gemaakte onderscheid tussen een bos en een lijnbeplanting een loopje neemt met de burger, en de verplichting van een MER onzeilt. Anderzijds is het toelaten van kinderen op de middenberm van de autostrade een aanslag op de opvoeding tot verkeersveiligheid.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin

Vergadering van donderdag 6 maart 1997

Vaste verslaggever : de heer Guy Swennen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de opvang van zwangere vrouwen en baby's die illegaal in ons land verblijven*1. Toelichting door de vraagsteller*

Mevrouw Ria Van Den Heuvel stelt dat steeds meer ziekenhuizen en welzijnswerkers, vooral in Antwerpen, worden geconfronteerd met zwangere vrouwen die illegaal in België verblijven. Jaarlijks zouden tientallen vrouwen een beroep doen op welzijnswerkers om hun kind toch enigszins menswaardig op de wereld te zetten. Deze vrouwen hebben geen enkel officieel papier, laat staan een ziektekostenverzekering.

Ook Kind en Gezin is vertrouwd met het probleem en vraagt om richtlijnen en vooral maatregelen.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel heeft hierbij de volgende vragen :

- Beschikt de minister over cijfers voor heel Vlaanderen ?
- Hoe wordt deze problematiek opgevolgd en ingeschat ?
- Welke richtlijnen krijgt of geeft Kind en Gezin in verband met de opvang van deze vrouwen en de verzorging en begeleiding van de illegale baby's ?
- Welke maatregelen werden reeds getroffen ?

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister antwoordt dat men steeds de plicht heeft om hulp te verlenen. Dit standpunt werd ook door de Raad van Bestuur van Kind en Gezin ingenomen en reeds in 1994 aan de medewerkers en centra overgemaakt. Het netwerk van Kind en Gezin staat dus ook ter beschikking van de illegalen, met bijzondere aandacht vanuit de preventieve zorgcentra. Zij zorgen voor psychosociale begeleiding en concrete hulpverlening.

Uiteraard moet er een vertrouwen zijn vanwege de illegalen naar deze centra toe, maar er moet ook met de andere partners waar Kind en Gezin in deze gevallen mee samenwerkt, zoals bv. de OCMW's, een vertrouwensrelatie geschapen worden. Deze vertrouwenssfeer wordt uiteraard mede bepaald door de sfeer die daaromtrent heerst in de samenleving.

De minister stelt dat het in 1996 voor Antwerpenstad zou gaan om 32 illegale moeders. Een berekening op basis van cijfers voor 1995 resulteert in een 30-tal gevallen. Hij besluit hieruit dat het dus om een eerder beperkte groep gaat.

3. Replieken

De vraagsteller werpt op dat veel illegale vrouwen ten einde raad zouden kiezen om hun kind af te staan voor adoptie.

De minister wil dit niet uitsluiten, maar heeft hier geen aanwijzingen voor. In dit geval spreekt men volgens de minister ook wel van wat men in de volksmond "het onderschuiven" noemt. Dit betekent dat men onderhands een adoptie regelt zonder enige registratie. Dit schept uiteraard problemen ten aanzien van de identificatie. Over deze dubbele illegaliteit is geweten dat deze zich voor doet, maar daar zijn geen bewijzen voor.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin

Vergadering van donderdag 6 maart 1997

Vaste verslaggever : de heer Guy Swennen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de installatie van de JO-lijn, een nieuwe communicatielijn met de bijzondere jeugdbijstand*1. Toelichting door de vraagsteller*

Mevrouw Ria Van Den Heuvel stelt dat de voorstellingsbrochure van de JO-lijn dit initiatief voorstelt als een luisterlijn voor Jongeren en Ouders of voor iedereen met vragen omtrent een maatregel of een beslissing in de Bijzondere Jeugdbijstand. De JO-lijn richt zich dus tot personen die in aanraking komen met de Bijzondere Jeugdbijstand.

De zeer ruime verspreiding van deze brochure kan er volgens de vraagsteller echter toe leiden dat ook andere jongeren en ouders zich met totaal andere opvoedingsvragen tot de JO-lijn zullen wenden.

De JO-lijn is bereikbaar op maandagvoormiddag, woensdagvoormiddag en vrijdagmiddag. De spreker meent dat de JO-lijn met deze maandagvoormiddag en vrijdagmiddag voorbij gaat aan de vooropgestelde doelstellingen omdat jongeren dan niet kunnen bellen.

Bovendien staat de verspreiding van de brochure via bijvoorbeeld de gemeentelijke infobladen, de gemeentehuizen en dergelijke haaks op de plaatsen waar jongeren zich bevinden. Een gerichtere verspreiding kan volgens de vraagsteller gebeuren via bijvoorbeeld een of ander muziekfestival.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel stelt de volgende vragen aan de minister :

– Zal dit initiatief en vooral de ruime bekendmaking geen verwarring scheppen en vragen uitlokken in verband met problemen van ouders en kinderen, die geen uitstaans hebben met de bijzondere jeugdbijstand ?

– Hoe zal de afhandeling van eventuele klachten gebeuren ?

– Met wie zal de administratie contact opnemen ? Hoe zal de bijsturing of bemiddeling concreet verlopen ?

– Hoe zullen kinderen en jongeren beschermd worden tegen eventuele represailles van directie en opvoeders tegen het feit dat zij een klacht hebben ingediend ?

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister antwoordt dat de start van een totaal nieuw initiatief zoals de JO-lijn logisch gepaard gaat met een zoeken en aftasten. De promotie van dit initiatief moet daarom ook voorzichtig gebeuren omdat men de vloed aan vragen die men opwekt, ook moet kunnen verwerken. Hij pleit ervoor dit initiatief één jaar te laten proefdraaien alvorens de JO-lijn massaal via festivalweides en dergelijke kenbaar te maken.

Dit initiatief vraagt volgens de minister ook een nieuwe cultuur, zowel bij degene die moet luisteren als bij degene waarop de klacht betrekking heeft. De klacht wordt namelijk teruggekoppeld naar de verantwoordelijke actoren. Deze moeten immers constructief leren omgaan met de klacht in plaats van repressief op te treden.

De groep van de ouders heeft men vooral trachten te bereiken via de kansarmoedebewegingen, verwijzingsdiensten en het algemeen welzijnswerk. De populatie die vooral te maken heeft met de bijzondere jeugdzorg bestaat immers uit ouders die ook met deze initiatieven contact hebben.

Hij wijst erop dat er vandaag een zeer negatieve beeldvorming bestaat aangaande de bijzondere jeugdzorg. De JO-lijn en de promotie daaromtrent moet in ruimere kringen aantonen dat deze sector een open sector kan zijn.

De personen die verantwoordelijk zijn voor de jongerenlijn hebben het engagement genomen om ook de tevredenheid van de behandeling van de klachten na te gaan. Er wordt dus een opvolging gegeven aan de oproepen.

3. Replieken

De vraagsteller wenst nog te weten waar de ouders en kinderen die vragen hebben die niets met de bijzondere jeugdzorg te maken hebben, naar worden doorverwezen. In de folder wordt de JO-lijn eerder voorgesteld als een luisterlijn. Is de JO-lijn, zoals de minister aanhaalde, ook een klachtenlijn ?

De minister antwoordt dat de oproepen die niets met de JO-lijn te maken hebben doorverwezen worden naar de meest geschikte en bevoegde diensten. De JO-lijn is ook een klachtenlijn met als bijbedoeling een zicht te krijgen op de kwaliteit van de dienstverlening in de bijzondere jeugdzorg. Er zal, zoals bij de rusthuizen-infofoon, jaarlijks een verslag worden opgesteld dat aan de commissie zal worden overgemaakt.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin

Vergadering van donderdag 6 maart 1997

Vaste verslaggever : de heer Guy Swennen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de opvang van licht tot matig mentaal gehandicapten*1. Toelichting door de vraagsteller*

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen stelt dat in de begroting 1996 een budget was voorzien om het beschermd wonen op te starten. In juli 1996 interpeleerde zij de minister over de timing van deze opzet. De minister antwoordde toen dat de regelgeving in verband met beschermd wonen zo goed als afgerond was.

Op haar mondelinge vraag dd. 5 november 1996 over een stand van zaken van deze regelgeving, antwoordde de minister dat door het Vlaams Fonds een voorstel uitgewerkt was voor deze nieuwe zorgvorm. Aangezien het ging om een nieuwe

werkvorm, was een grondige evaluatie van het voorstel aangewezen. De minister zei toen dat hij het voorstel "eerstdaags" zou doorgeven aan de Inspectie van Financiën en aan het Kabinet van Begroting. Er zou getracht worden om het ontwerp van besluit nog voor eind november 1996 ter goedkeuring voor te leggen aan de Vlaamse regering.

Tijdens het begrotingsdebat 1997 kwam de vraagsteller daarover nog eens tussen, waarop de minister begin maart 1997 als datum vooropstelde.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen vraagt naar de stand van zaken van deze regelgeving en de verdere concrete uitwerking.

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister antwoordt dat hij op 28 februari 1997 een gunstig advies heeft gekregen van de Inspectie van Financiën. Het begrotingsakkoord werd op 3 maart 1997 aangevraagd. Mits dit begrotingsakkoord tijdig wordt bekomen, kan de Vlaamse regering zich hier nog voor Pasen 1997 over uitspreken.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin

Vergadering van donderdag 6 maart 1997

Vaste verslaggever : de heer Guy Swennen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Peter Vanvelthoven tot mevrouw Wivina Demeester, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, over het uitvoeringsbesluit bij het decreet houdende oprichting van een Vlaamse Gezondheidsraad en van een Vlaamse Adviesraad voor erkenning van verzorgingsvoorzieningen*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De heer Peter Vanvelthoven stelt dat de Vlaamse regering onlangs het besluit tot uitvoering van het decreet van 19 december 1996 houdende oprichting van een Vlaamse Gezondheidsraad en van een Vlaamse Adviesraad voor erkenning van verzorgingsvoorzieningen heeft goedgekeurd.

Bij de bespreking van het decreet met betrekking tot de oprichting van de Vlaamse Gezondheidsraad (VGR) in het Vlaams Parlement, werd opgemerkt dat door de wijzigingsbepalingen van het decreet, niet alleen de verwijzing naar de bestaande adviesraden van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening (MVS) verdween, maar tevens de verplichting om advies te vragen. De minister bevestigde toen dat dit niet de bedoeling was van het decreet. Dit bleek trouwens uit de taken van de VGR waarin voorzien is dat de Raad onder andere advies verleent over specifieke materies, waarvoor het advies van de Raad is voorzien in andere decreten en besluiten.

De vraagsteller citeert in dit kader uit de nota die aan het verslag werd toegevoegd : "In de meeste adviesraden wordt gesteld dat de adviesraad op eigen initiatief of op vraag van de regering adviseert over alle aangelegenheden die voor de betrokken sector van belang zijn. Op basis van deze adviesbevoegdheid is het een algemene prak-

tijk dat de Vlaamse regering en de minister, alvorens een reglementering van algemene strekking uit te vaardigen, het advies van de bevoegde adviesraad inwint. Alleen voor de MVS is voor specifieke opgesomde materies het verplicht advies voorgeschreven."

Tijdens de bespreking beloofde de minister dat in het uitvoeringsbesluit van het decreet inzake MVS een bepaling zou worden ingelast die voor elk reglementair besluit, in uitvoering van het MVS, verplicht advies van de Vlaamse Gezondheidsraad oplegde.

Via het besluit tot uitvoering van het decreet van 19 december 1996 worden in het MVS-besluit van 23 oktober 1991 een aantal wijzigingen en opheffingen doorgevoerd. Van de beloofde inlassing van het verplichte advies is echter niets terug te vinden.

De heer Peter Vanvelthoven wenst van de minister te vernemen of deze inlassing rechtstreeks zal gebeuren via een wijziging van het besluit van 23 oktober 1991 houdende uitvoering van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening en wanneer dit zal gebeuren.

2. Antwoord van mevrouw Wivina Demeester, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

De minister antwoordt dat zij de Administratie opdracht heeft gegeven een besluit voor te bereiden om in het besluit van 23 oktober 1991 houdende uitvoering van het decreet inzake medisch verantwoorde sportbeoefening een wijziging aan te brengen zodat tegemoet kan worden gekomen aan de vraag van de heer Peter Vanvelthoven. Zij zal erop toezien dat dit snel gebeurt waarna ze het besluit aan de Vlaamse regering zal voorleggen.

Dit is niet tegelijkertijd met de uitvoeringsbesluiten van de Vlaamse Gezondheidsraad gebeurd omdat voor de verdere werking ook nog andere besluiten moeten worden genomen.

– *Het incident is gesloten.*